

OR PUR

19 DE JUNY DE 2022

Quan el diumenge 19 de juny de 2022, al voltant de tres quarts de nou del vespre, el Bàsquet Girona derrotava l'Estudiantes a Fontajau i aconseguia l'ascens a la lliga ACB, el bàsquet gironí recuperava una categoria, en la qual fins catorze anys abans havia militat vint temporades consecutives. Alhora Girona com a ciutat recuperava el lloc a l'elit del bàsquet masculí estatal.

Quan un parell d'hores més tard, el Girona FC derrotava el Tenerife a domicili, en la tornada de la segona eliminatòria d'ascens, el club de Montilivi es guanyava el dret de tornar a la Primera divisió del món del futbol i la ciutat tornava a estar entre les úniques vint de tot l'estat espanyol que la temporada 22/23 gaudirien d'una plaça en una de les millors lligues del món.

Les dues fites són realment meritòries en l'àmbit de cada club, però encara ho és més en l'àmbit de ciutat, tenint en compte que més enllà del futbol i el bàsquet masculí, també el món de la cistella està representat al més alt nivell en categoria femenina per l'Uni Girona i que el mateix passa amb el Girona CH en hoquei patins.

Amb l'única excepció de Barcelona, que recolza els seus èxits esportius en el poderós Barça, cap altra ciutat espanyola disposa del potencial de quatre equips jugant al més alt nivell.

Això és el que fa d'aquesta temporada 22/23, una campanya històrica per la ciutat i per les comarques gironines, però també única dins de l'esport estatal, per molt que altres capitals tinguin centenars de milers més d'habitants.

Mèrit doble i més que mai,
ORGULL GIRONÍ !!!

HI HA OBSTACLES, DUBTES I ERRORS,
PERÒ AMB TREBALL DUR, NO HI HA LÍMITS.

Diputació de Girona

1822-2022

girona ets tu
girona és esport

GIRONA

Esportcat és
passió, superació, espectacle, força i intensitat.
I ÉS DE DONES.

El Govern de Catalunya aposta
per les dones en l'esport com a
eix de la normalitat feminista.

Viu tot l'esport

EDITA

Valorus Sports SL
info@valorus.pro

DIRECCIÓ

Josep Delgado
dir@valorus.pro

DIRECCIÓ EDITORIAL

Josep Guardiola
editorial@valorus.pro

REDACTORS

Àlex Granell
Alfred Julbe
Anna Caula
Arnau Segura
Diego Ocampo
Israel González
Jordi Sunyer
Marc Mundet
Michel Sánchez
Pedro Martínez
Sito Alonso

ARTICLES D'OPINIÓ

Alfred Julbe
Jordi Camps
Pablo Laso
Pablo Machín
Vicente del Bosque

TOTS ELS DERETS RESERVATS

Valorus® és una marca registrada propietat de
Valorus Sports SL.

Sense el corresponent permís per escrit de l'editor,
aquesta publicació no pot ser reproduïda ni parcial
ni íntegrament per cap mitjà, ni tampoc tramesa per
cap sistema de recuperació d'informació.

@ del text: Valorus Sports SL.

@ de les fotografies: Segons autor.

FOTOGRAFIA

Albert Nevado
Eddy Kelele
Eliana Soledad Fuentes
Sergi Geronès

DISSENY

Mass Studio Creativo

DIRECCIÓ CREATIVA

Samuel Corpas

MAQUETACIÓ

Marta Benlloch

PORTADA

Samuel Corpas

DEPARTAMENT COMERCIAL

Valorus Sports SL
mkt@valorus.pro

IMPRIMEIX

Impremta Pagès

DIPÒSIT LEGAL

DL GI 1567-2022

ÍNDEX

18

Or Pur
Josep Guardiola

24

Opinió
Vicente del Bosque

26

El gironí d'Arinaga
Josep Guardiola

36

Som aquí per quedar-nos
Àlex Granell

42

Girona FC
Plantilla

46

Uruguayo
Jordi Sunyer

52

Opinió
Pablo Machín

54

En català si us plau
Michel Sánchez

60

Ferran Soriano
Josep Guardiola

68

On ho vaig deixar
Pedro Martínez

74

Bàsquet Girona
Plantilla

78

Un mite al sostre de Fontajau
Josep Guardiola

86

El primer dia
Marc Mundet

94

Opinió
Pablo Laso

97

L'Àlbum de família d'Aíto
Josep Guardiola

108

El gust de les primeres vegades
Anna Caula

114

Uni Girona
Plantilla

118

Amb èxits es treballa millor
Josep Guardiola

124

Pere Puig
Josep Guardiola

132

Opinió
Alfred Julbe

136

Petits i únics, però envejables
Arnau Segura

142

Els Grau i els gironins de l'OK Lliga
Arnau Segura

148

Girona CH
Plantilla

152

#47 Llaverola
Josep Guardiola

160

Opinió
Jordi Camps

164

Destinació de Turisme Esportiu
Josep Guardiola

171

Currículum autors
Autors

VALORUS.PRO

HUBLOT

QUERA
1 8 8 7

hublot.com • f • t • i

CLASSIC FUSION
Caja oro amarillo 18K. Movimiento
cronógrafo automático.

OR PUR

GIRONA

C I U T A T
TOP

Si exceptuem el Barça, no la ciutat de Barcelona, sinó el FC Barcelona, no hi ha cap capital arreu de l'Estat espanyol que pugui presumir de tenir quatre esports a l'elit en diferents disciplines esportives com sí pot fer Girona. La tornada del futbol a Primera divisió i la del bàsquet a la lliga ACB, fan que a la ciutat coincideixin aquests dos clubs, amb l'Unió Girona i el Girona Club d'Hoquei, també a les màximes categories del bàsquet femení i de l'hoquei patins, respectivament.

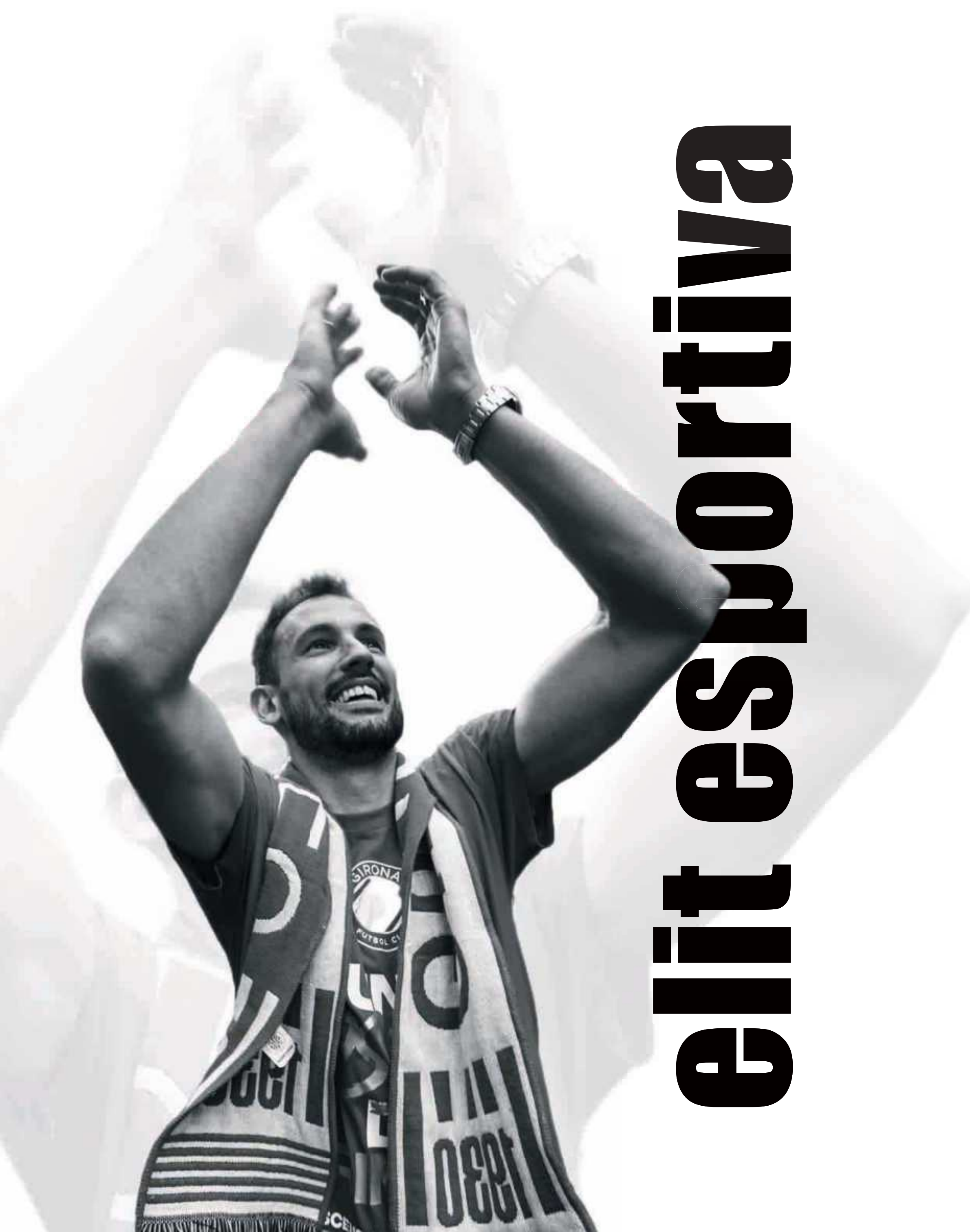
Futbol, bàsquet, handbol i hoquei patins són considerats els quatre esports principals en l'àmbit de competició per equips, amb l'aclariment que bàsquet masculí i femení tenen cada un les seves competicions ben consolidades, com passa ara amb el futbol masculí i l'emergent futbol femení. De fet, en aquest darrer cas, ciutats com Madrid, Barcelona, València, Vitòria, Sevilla, Donostia o Bilbao tenen un equip femení a la Lliga Iberdrola, però en aquests casos penjant dels mateixos clubs que també disposen de conjunts a la Primera divisió masculina, i no com a entitats diferents.

Davant d'això, Barcelona amb els colors blaugrana del seu equip capdavanter, disposa dels dos equips de futbol, també dels dos equips de bàsquet a l'ACB i la Lliga Femenina, a més de tenir handbol i hoquei de primer nivell. Cap altra ciutat té aquesta oferta.

Madrid i València sí poden presumir de tenir a dalt de tot equips de futbol masculins i també femenins, a més de bàsquet tant de nois com de noies, però no disposen de cap altre esport a l'elit.

Josep Guardiola
Eddy Kelele

Elit esportiva

Ciutats igual de grans com Sevilla, Donosti o Bilbao també tenen ocupades les dues categories futbolístiques, però mentre andalusos i bilbaïns ho combinen amb bàsquet masculí, a Sant Sebastià ho completen sense nois a l'elit, però amb l'equip de bàsquet femení entre les millors.

Un tercer esgraó del rànquing l'ocupen ciutats com Vitòria, amb el futbol femení, el Baskonia i l'Araski, però amb l'Alabès a segona i sense un tercer esport de referència. Semblant és a Pamplona, amb l'Osasuna i l'Anaitasuna d'handbol, però sense cap bàsquet rellevant. Igual que Valladolid, amb futbol a Primera i handbol a l'Asobal, però sense ningú més a l'elit. Al contrari li passa a Saragossa, que té dos equips a l'elit en el món de la cistella, però el futbol a Segona i que està mancada d'un tercer esport. Tenerife i Las Palmas també tenen bàsquet masculí i femení d'elit, però el futbol en el segon esgraó estatal. Una ciutat gran com Màlaga fa anys que veu com el seu equip de futbol no trepitja la màxima categoria i que el més destacat és el conjunt de l'Unicaja a la lliga ACB i sense més esports a dalt de tot.

Davant d'aquest mapa esportiu estatal emergeix aquesta temporada 22/23 la ciutat de Girona. En futbol, l'equip de Montilivi torna a Primera divisió on ja havia estat recentment dues campanyes (17/19) i on en els tres darrers exercicis havia lluitat per tornar. Aquesta temporada això serà un fet i, per tant, la ciutat tornarà a veure's entre els grans del futbol estatal, amb tot el que suposarà en increment de seguidors i aficionats i del mateix estadi, que recuperarà les pràcticament catorze mil localitats que ja havia tingut en la seva primera experiència a la millor lliga del món.

88

El mateix passa amb el Bàsquet Girona, que després del seu ascens veu com el projecte liderat als despatxos i a la pista per Marc Gasol permet a la ciutat recuperar la plaça a la Lliga ACB catorze anys després d'haver perdut aquesta condició.

Girona havia tingut durant dues dècades ininterrompudes (1988/2008) equip en la màxima categoria del bàsquet estatal, i només la mala gestió econòmica va posar fi a la vida d'un club que molts havien trobat a faltar en els darrers anys. Ara, Barça, Real Madrid, Baskonia, València o Unicaja tornaran a trepitjar un pavelló de Fontajau que s'omplirà segur, després que el club esgotés els abonaments en només un dia. La febre pel bàsquet masculí ha tornat a sorgir.

U88

I serà precisament a Fontajau on aquest Bàsquet Girona i la Lliga ACB coincidiran amb l'Uní Girona i la Lliga Femenina. L'entitat gironina, creada el 2005, s'ha convertit en aquesta llarga dècada i mitja de vida en un dels equips punters en l'àmbit estatal i que en els darrers anys també ha tret el cap a la millor competició continental.

Convertit en un dels equips que ha fet creure a tot el territori estatal que un projecte de bàsquet femení pot créixer ferm i amb opcions de títols, ara toca un canvi de cicle amb la nova directora esportiva Laia Palau i el nou tècnic Bernat Canut. Canvi de cicle que no farà canviar les ganes de continuar creixent, dins de les pròpies possibilitats.

I si els bàsquets faran que per Fontajau passin els millors equips del panorama espanyol, a Palau 2 hi continuaran arribant els conjunts més destacats de l'hoquei rodar, ja que el Girona Club d'Hoquei afronta una temporada més a l'OK Lliga.

Enguany ho farà com a únic representant gironí a la màxima categoria estatal, després del descens del Palafrugell. Ramon Benito segueix essent l'ànima que, entre els despatxos i la pista, ha aconseguit que en aquests darrers anys l'equip gironí s'hagi estabilitzat a dalt de tot i que es pugui seguir veient a la ciutat el potencial d'equips com el Barça, Liceo, Reus, Voltregà, Igualada o Vilafranca, en una lliga de marcat accent català, ja que només dos dels catorze equips que hi participen són de fora de Catalunya.

I tot això pot tenir la importància que si li vulgui donar, però que Girona sigui la ciutat de l'estat espanyol amb més equips a l'elit en quatre modalitats diferents és més que remarcable, com ho demostra el fet que no ho té cap altra localitat. I per si no n'hi hagués prou, la cua de tot plegat podria ser... i amb només cent mil habitants. Un número molt allunyat dels centenars de milers i fins i tot dels milions de persones que viuen en les altres ciutats esmentades.

**Una dada que
ho explica tot de
manera molt fàcil
i entenedora**

Campió del món de futbol el 2010, amb la selecció espanyola.

GIRONA, envidia de ciudad

Que una ciudad disponga de equipos de primer nivel en cuatro deportes diferentes, para mí ya es un hecho más que destacable y que habla por sí sólo de lo bien que se trabaja en todos los aspectos para que esto se haya podido conseguir, e incluso diría que consolidar, puesto que la mayoría de estos conjuntos ya hace tiempo que se mueven en las altas esferas de sus respectivas disciplinas deportivas. Si esto además sucede en una ciudad del tamaño de Girona y no en una gran capital cómo las que podemos tener todos en la cabeza, entonces el mérito es aún mucho mayor y cabe darle el reconocimiento que se merece.

Querría destacar que a menudo solemos pensar que el deporte más importante es aquel al que va más gente, y que en este caso cómo siempre sería el fútbol, pero personalmente creo que el mismo valor tiene el equipo que lleva más gente al estadio, que el que por su condición de deporte no tan mayoritario también es capaz de mover a sus aficionados, aunque sean menos en número.

Y por lo que se refiere al fútbol, que al fin y al cabo es el deporte prioritario de mi vida, es siempre muy bueno tener a equipos de los denominados **pequeños** pero que demuestran que haciendo las cosas bien, con un buen funcionamiento a nivel de entidad, una buena planificación deportiva y una filosofía de juego que contagie a la gente, sea capaz de moverse entre los más grandes del fútbol español y en algunos casos europeo y mundial.

La liga este año es un poco atípica por el corte que sufrirá entre noviembre y diciembre pero es un tema puntual que no tendrá más recorrido que el de esta misma temporada. Seguramente ha cambiado hábitos de preparación, pero no creo que el corte mencionado ayude ni perjudique a nadie en concreto, porque actualmente todos los equipos tienen plantillas largas, buenos preparadores y buenos recuperadores, con lo que una vez terminado el Mundial no preveo que haya grandes problemas para que todo tenga una normalidad absoluta.

Además, en el caso de los conjuntos grandes que a parte de la Liga deben afrontar competiciones internacionales, están acostumbrados a este ritmo de competición, con lo que nada será nuevo para ellos, más allá de que pueda haber alguna lesión, cómo siempre pasa, haya mundial o no.

Y centrándome en el Girona FC, insisto en lo que decía al principio, la ciudad es una privilegiada de tener un equipo en la mejor liga del mundo. Solo cabe mirar la competición de Segunda división para ver que hay muchos clubes de ciudades grandes y que en el pasado tuvieron mucho recorrido en Primera, pero a los que les está costando mucho volver a estar en la élite, cosa que por potencial de aficionados, estadios y de historia seguramente les correspondería.

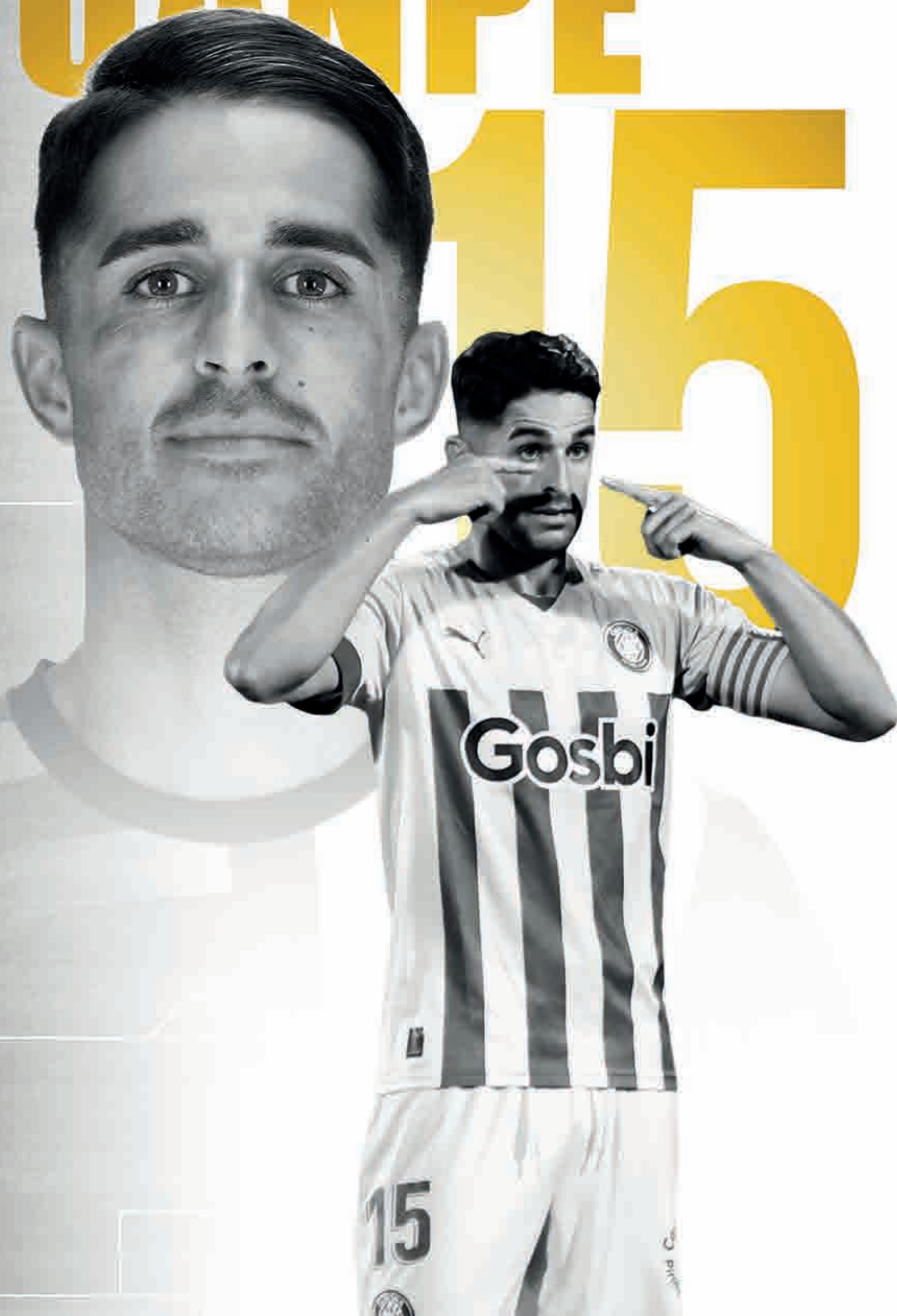
En cambio, a pesar de que en Girona los tres últimos ejercicios se puedan haber hecho largos, lo cierto es que el equipo ha vuelto con rapidez a la Liga y esto no ocurre por casualidad, sino porque han trabajado bien y de manera continuada, lo que permite que el equipo de Montilivi esté ahí de nuevo.

Por último me gustaría destacar la idea de fútbol que propone Michel, un entrenador preparado y que sigue sus pasos de consolidación en el Girona FC. Lo que se percibe desde fuera es que los jugadores creen absolutamente en él y en su estilo, ante lo cual no puede haber mejor receta para conseguir los éxitos que uno se propone.

JUANPE

15

El gironí d'Arinaga

Juan Pedro Ramírez López, conegut futbolísticament com a **Juanpe**, va arribar a Girona amb 25 anys, després d'haver debutat en el futbol professional amb la **UD Las Palmas** i d'haver passat per **Santander** i **Valladolid**. D'això en fa ja set temporades, en les quals s'ha convertit en l'únic jugador del **Girona FC** que no s'ha mogut de la plantilla des de l'any del primer ascens a la màxima categoria. Si juga amb regularitat, aquest curs pot superar Àlex Granell com a futbolista amb més partits de lliga disputats a la LFP, amb la samarreta del Girona FC.

S'està bé aquí per què hi ha el mar a prop?

Sens dubte, si no el trobo a faltar, que és el que em va passar quan vaig estar a Valladolid.

És quasi tant gironí com canari.

Al final porto aquí pràcticament set anys i tinc molta estima a aquesta ciutat i aquesta terra. Aquí he viscut de tot, he fet més gran la meua família, hi he tingut la meua filla i el meu fill i tots els de casa saben que aquí estic bé i també s'estimen una mica això.

Els pares són més del Girona FC que de Las Palmas?

El meu pare segur, ell és fan del seu fill o sigui que vol que el Girona FC guanyi i més després del darrer ascens i de com es va aconseguir... (somriu sorneguerament)

Les primeres passes futbolístiques les fa al Doramas.

Sí, aquest és l'equip del meu poble, Arinaga, al sud-est de l'illa, que té uns vuit mil habitants i el Doramas era l'equip del meu barri, on vaig jugar fins als catorze anys.

Se'n va a la UD Las Palmas i l'escullen millor juvenil del futbol canari.

Havia pujat al juvenil A, on hi havia Jonathan Viera, Vitolo i altres joves que prometien molt i va resultar que en la primera jornada es van lesionar els centrals titulars i jo que era de primer any vaig tenir l'oportunitat de jugar i de completar tot l'any, fins i tot quan ells es van recuperar.

Ja que parla d'això, debuta amb el primer equip de la UD Las Palmas amb Jonathan Viera, Vitolo i Vicente Gómez...

Jo hi havia debutat dues temporades abans, però aquest és l'any que pugem tots quatre definitivament al primer equip. Hi havia Paco Jémez d'entrenador.

Josep Guardiola
Eddy Kelele

Gaqui per mèrits propis

Malgrat això, l'any es torça per una arrítmia benigna.

Sí, tenia divuit anys i allò va ser dur. Primer perquè no feia massa temps dels casos de Puerta, Jarque, Miki Roqué i t'espantes molt. Vaig anar a Madrid a operar-me i es va solucionar bé, però en tot aquest temps sortia a la premsa que havia de deixar el futbol i això quan et passa amb divuit anys, t'enfonsa el món.

Per tant, ara ha pogut ajudar a Stuani.

Sí, tant bon punt vaig poder parlar amb ell li vaig explicar la meva experiència perquè estigués tranquil en la mesura que pogués.

Com a canari, no es va enyorar de deixar l'illa?

Som una mica diferents de la resta de la gent i és veritat que a vegades ens costa fer-nos a llocs nous, per mi sobretot si no hi ha mar. També he de reconèixer que quan vaig marxar la primera vegada era jove, marxava sol perquè la meva parella estava acabant la carrera i allò no va ser fàcil.

Aquest primer pas el fa al Racing, on viu un any difícil.

Van passar moltes coses, perquè vam estar sense cobrar i això sempre desencadena situacions tenses, que jo vaig viure amb 21 o 22 anys. Hi ha futbolistes que això no ho viuen mai i, en canvi, a mi em va tocar de jove i em va ensenyar molt.

Malgrat això s'ha acoblat bé a la península.

A Santander vaig estar bé perquè tenia el mar al costat, igual que em passa aquí. En canvi a Valladolid sentia l'angoixa de no tenir el mar a prop, així que quan hi havia un parell de dies lliures sempre m'escapava a Astúries o Santander, perquè em donava vida. Això li passa a molts canaris, per això allà a vegades parlen dels jugadors pijama.

Com?

Aquells futbolistes que només sortir dos dies per anar a jugar ja no se senten còmodes i que fins i tot ho pateixen. Per això juguen sempre bé a casa i a fora l'equip juga amb un menys.

Què té la pedrera canària que surten constantment bons jugadors?

Que allà encara es juga al carrer, que es juga molt a la platja i això dona moltes coses que no es tenen si s'entrena només dos o tres dies a la setmana i prou. Aquesta llibertat per jugar al carrer, com quan jo era petit dona aquests fruits.

Ja que li agrada tant el mar, quan venen la família o els amics, on els porta?

Sobretot a Llafranc. Em sembla un lloc molt tranquil, particular, molt atractiu i amb turisme d'aquí el país, on tant a l'estiu com a l'hivern s'hi està molt a gust.

Es quedarà aquí quan acabi la carrera de futbolista?

No ho sé, ja tinc una edat, però espero que em quedi lluny aquest moment. Sí que és veritat que a Canàries hi tinc els pares, la família de la meva dona, però qui sap on acabaré i què faré.

Michel parla bé el català. I vostè?

L'entenc molt bé, però no m'atreveixo a parlar-lo. Soc tímid i em fa vergonya.

Si parlem de futbol, digui'm un davanter "antipàtic"?

Tinc la imatge de Cristiano Ronaldo al Bernabéu, quan anaven guanyant 4-1, agafant la pilota ràpid de la nostra porteria perquè servissim de pressa i mirar de fer més gols. Al final aquests davanter així ansiosos són els que més ràbia fan. Pel que fa a futbol, a Primera tots són molt bons.

Un company de tots aquests anys?

No en diré un de sol, però sí que sovint els que hi tinc més bona relació són els que juguen a la meva mateixa posició: Pablo Marí, Borja Granero, Pedro Ofla, Mario Hermoso, amb tots m'hi porto molt bé.

Sap quants partits de lliga porta amb el Girona FC?

Dos-cents i escaig, són uns quants ja. Vaig arribar aquí firmant per tres temporades i mira, ja fa set anys. Soc un cas estrany, perquè llevat de Borja García, que també hi era, però que va marxar i ha tornat, soc l'únic que em mantinc a l'equip des del primer cop que vam pujar. Avui en dia estar tant temps en un equip és molt difícil.

Capità per mèrits propis.

No tinc el lideratge que pot tenir, per exemple, Stuani o altres companys que hi ha hagut durant aquest temps, però intento ser exemple en moltes altres coses que crec puc aportar al grup. I jo orgullós de representar a l'equip.

Tornem als partits jugats. Aquesta temporada pot atrapar els 233 de Granell. Ho veu?

Crec que si les coses van normals puc arribar-hi i em faria molta il·lusió.

I entre Las Palmas, Racing, Valladolid i Girona FC, més de 300 partits a la LFP, bona marca.

Mai et poses com a fita una cosa així, però passen els anys i aquestes coses van arribant. És una tasca dura estar tant temps a primera línia.

S'ha espantat mai en algun camp?

Diria que en els estadis més grans és on menys, perquè al final et centres en el partit i del que passa a fora ni te n'assabentes. En canvi, la temporada passada em va impactar el partit que vam jugar a El Molinón, perquè a ells els hi anava la vida i allò era una olla a pressió, era increïble. Cada vegada que tocàvem la pilota començaven a xiular i a fer soroll, fins al punt que nosaltres mateixos a dos metres un de l'altre no ens sentíem. Mai havia viscut una cosa així.

A Girona quedarà com un jugador recordat per molts anys. En l'àmbit personal li quedarà l'espina de no haver triomfat a la UD Las Palmas?

Possiblement, perquè quan arribo al primer equip tothom em deia que seria el nou David García -jugador que ha disputat més partits en la història del conjunt canari-, i el somni de tot vailet és triomfar a l'equip de casa seva. Després amb el temps ja assimiles les situacions i el que em va passar a mi d'haver de marxar, també li ha passat a molts altres jugadors. És llei de vida en el futbol i gràcies a això estic aquí a Girona.

Ja que parla de somnis, el més profund per un canari de Las Palmas és pujar guanyant a Tenerife?

No ho dubtis. No vulguis saber els missatges que vaig arribar a rebre aquella setmana prèvia, d'ànims i de: "si us plau fes-ho per la nostra illa" o "si us plau, que no pugi el Tenerife". I un cop acabat el partit més que felicitar-me a mi, la gent em donava les gràcies a mi i al Girona per haver eliminat l'etern rival.

Coses del futbol. A principis d'aquesta temporada es troba Roque Mesa en el partit contra el Valladolid. De què parlen dos amics de la infància en un moment així?

Vam riure d'estar a dos mil quilòmetres de casa i com a capitans dels nostres respectius equips. És un moment emotiu, però l'agafes amb naturalitat. I no només amb ell, l'any passat també amb Raúl Lizasoain, que era el capità del Mirandés. Ja em diràs què fa un canari a Miranda de Ebro...

Hi ha grup de WhatsApp de canaris de la lliga?

No, però el que passa és que els canaris tenim una cosa molt particular, quan ens veiem en dos minuts estem al dia de tot. Cada cop que ens trobem és com si estiguéssim junts tot l'any.

Coses que m'han dit companys seus. Que és molt familiar.

Totalment, m'agrada estar a casa i amb els meus. A part, no soc molt d'estar fora perquè també sé que em toca cuidar-me per la meua feina.

No em dirà que no ha sortit mai una nit abans d'un partit.

Mai. Ni una sola vegada.

M'ho explica?

Ara Michel parla molt de la cultura esportiva, que es refereix a tot allò que passa quan no estàs al camp. Jo sempre l'he tingut molt present aquesta faceta, ets allò que fas en el dia a dia i això m'ho va ensenyar el meu pare ja quan era aleví, infantil i juvenil. Els meus amics anaven a menjar un entrepà i jo marxava a casa a dormir per jugar l'endemà.

Diuen de vostè que està enamorat de la gastronomia gironina.

Com no he d'estar-ho si està ple de bons restaurants i d'estrelles Michelin a tota la província. Jo no soc especialista a valorar àpats gastronòmics, però gaudeixo molt de la cuina d'aquí.

“Si us plau
fes-ho per la
nostra illa”

EL

LA

MA

MA

MA

MA

MA

MA

MA

MA

També diuen que és extremadament noble.

Ho diu gent que m'estima... (riu). La veritat és que per la gent, els companys i aquells que tinc a prop m'agrada donar sempre el millor. Crec que en aquest aspecte ningú ha de tenir una mala paraula cap a mi.

És tan tranquil al vestidor com expliquen?

M'agrada pensar les coses amb calma i miro de dir a cada moment el que toca, però si he de fer saber una cosa que no m'agrada també ho faig. Encara que per això no cal ni cridar, ni enfadar-se.

Darrere la seva imatge de persona tan tranquil·la, asseguren que hi ha un futbolista extremadament competitiu.

Potser als canaris sempre se'ns ha dit que sortíem a jugar com si ho féssim al parc amb els amics, però la veritat és que a mi amb el pas dels anys se m'ha anat accentuant la competitivitat i la victòria està per damunt de tot. Jo vull guanyar!

Digui'm que no és veritat que mai s'enfada, com asseguren els que el coneixen.

Doncs la meva dona em diu que sempre m'enfado amb ella!...(riu). La veritat és que sí que m'enfado, el que passa és que em costa mostrar-ho i per això poso bona cara, però tinc dies dolents i en els que m'enfado, sí.

El Girona FC es mantindrà

Segur, n'estic convençut. Comparant una mica amb l'any passat, tenim moltes coses guanyades, la idea està molt clara, els que han vingut nous s'han adaptat bé, tenen molt talent, la majoria venen de jugar i el grup té molta gana i això és molt bo per l'equip. Crec fins i tot que ens podem salvar sense patir en excés.

Michel és diferencial?

Sí, es nota que fa poc que encara era jugador. I té una cosa molt bona, t'ho diu tot, el bo i el dolent i això a la llarga només beneficia.

XI
L'ONZE DEL JUANPE

JUAN CARLOS

KIKO OLIVAS

BERNARDO

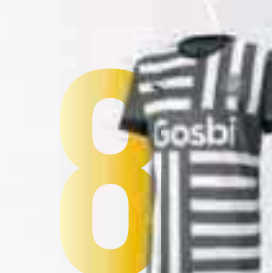
ALCALÁ

ADAY

MOJICA

PERE PONS

ÀLEX GRANELL

PORTU

BORJA GARCÍA

STUANI

33

PLAY WELL

STAY WELL

Sede oficial de los entrenamientos del Girona Futbol Club.
Resort de Golf nº1 de España.

Eat, Play, Stay Well.

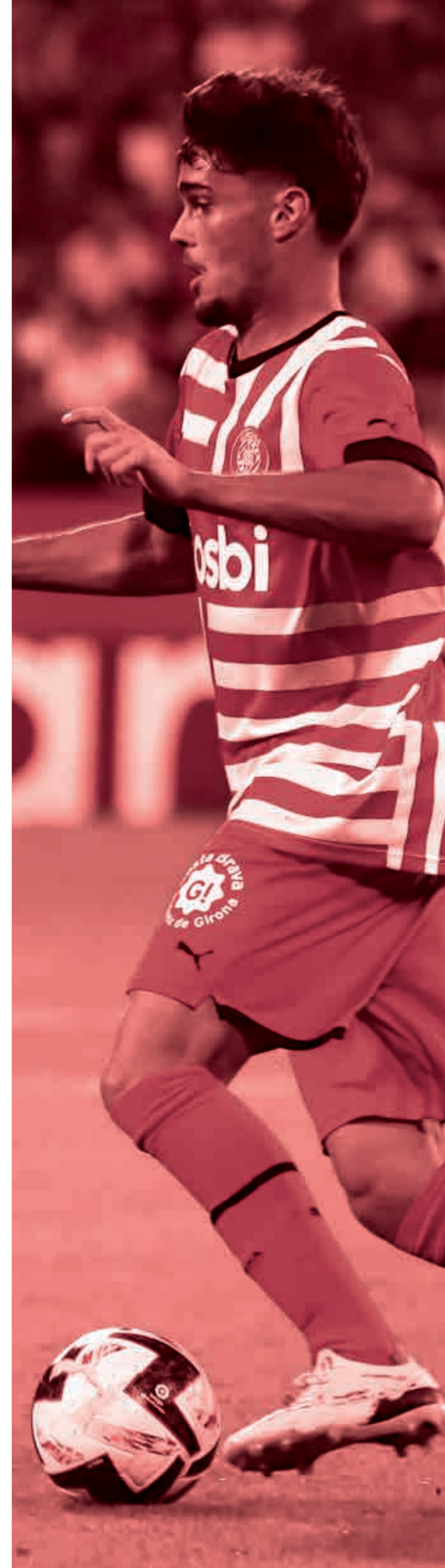
A una hora de Barcelona, cerca de Girona y la Costa Brava.
www.pgacatalunya.com

GI·RONA

F.C

**SOM AQUÍ PER
QUEDAR-NOS**

La primera vegada sempre és única i especial, en tots els aspectes de la vida i també en el món del futbol. L'estrena del Girona FC entre els gegants va ser de somni. L'equip va ser capaç de sorprendre tothom i de no conèixer mai amb les pors d'un descens. Segurament tot això va succeir fruit de viure en un estat emocional desfermat i de la necessitat de demostrar al món que es podia competir a la màxima categoria, fet per altra banda, habitual en tots els equips que acaben de pujar.

A la segona temporada a l'elit no es van saber afrontar els moments delicats i si es busquessin les causes d'aquest fet, potser seria tan fàcil com pensar que mai en els anys anteriors s'havien viscut situacions similars i que per tant no se'n tenia cap hàbit de gestionar-les. La conseqüència, ja coneguda, va ser no assolir la permanència.

Afortunadament, ara el Girona FC ja ha estat dues temporades a Primera divisió, en les que s'ha viscut l'alegria desfermada i la tristesa més absoluta, la qual cosa sí permet aprendre de totes les situacions que s'esdevenen quan un conjunt novell competeix contra els millors equips del món.

D'aquestes primeres emocions recordo observar embadalit els contraris, quedar paratitzat per com es canten els himnes de cada estadi, observar la magnitud d'espectadors i allucinar amb el soroll que es produeix amb cada acció de mèrit del rival. Recordo mirar els entrenadors i escoltar els diàlegs interns entre els jugadors contraris. Però sobretot recordo les emocions dels gironins a Montilivi. I els tres moments on he pogut sentir la felicitat pura i absoluta de la meva afició van ser el debut contra l'Atlético de Madrid, la primera visita del Barça a Montilivi i la victòria per les Fires de Girona contra el Real Madrid. La decepció que no es curarà mai és la derrota contra el Llevant a Montilivi, que ens condemnava al descens virtual a falta d'una jornada d'acabar la segona temporada a Primera divisió.

Álex Granell
Eddy Kelele

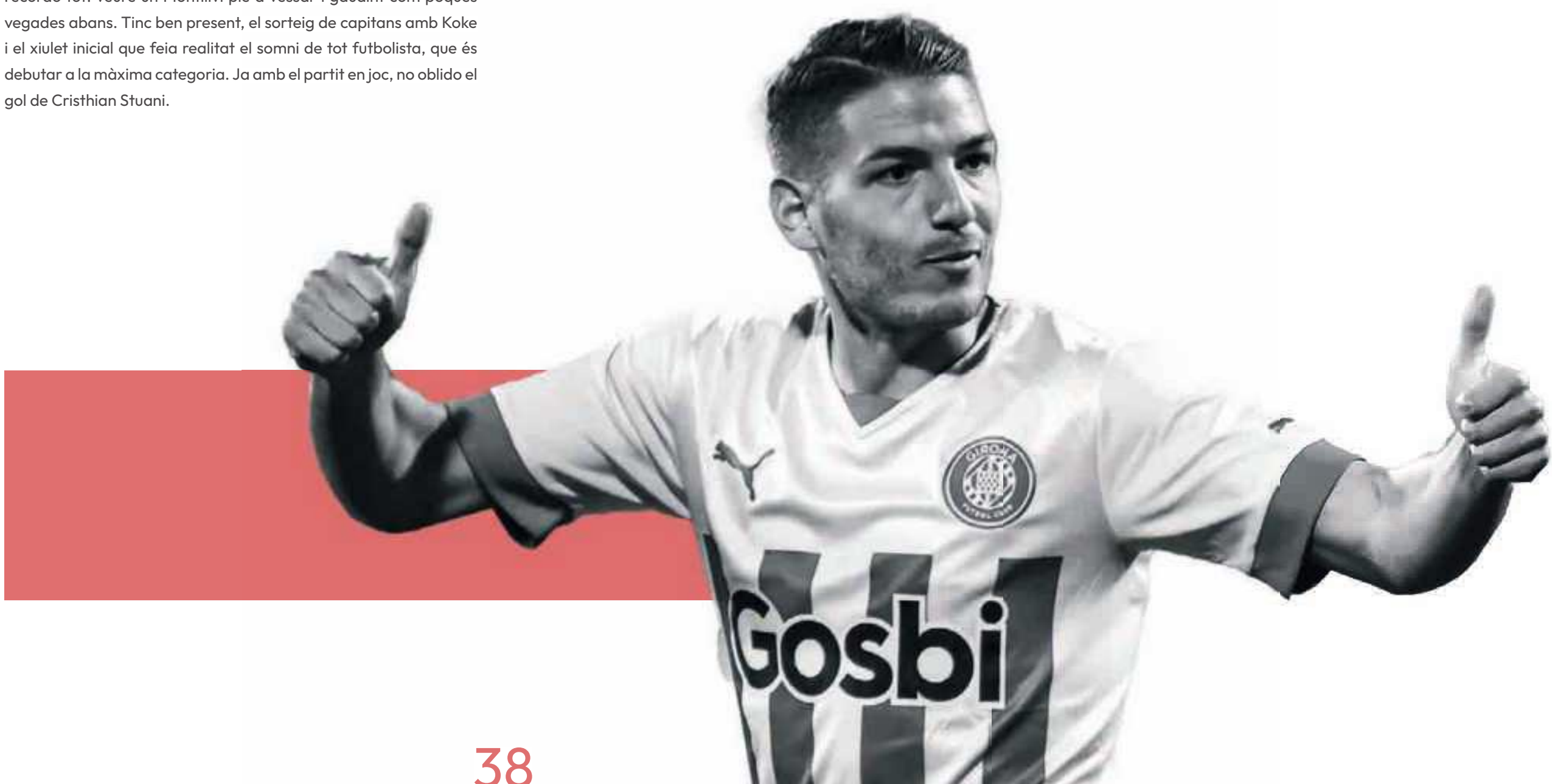

Girona vs Atlético de Madrid

19 d'agost de 2017. Pablo Machín sempre escrivia l'alineació rival a la típica pissarra que dibuixa les línies d'un camp de futbol. Veure-hi en un costat la majoria de jugadors que venien de Segona divisió i de sobte, a l'altre costat del camp, Griezmann, Fernando Torres, o Oblak va ser impactant.

Els eren el nostre primer rival i aquella era la nostra realitat. Ho recordo tot: veure un Montilivi ple a vessar i gaudint com poques vegades abans. Tinc ben present, el sorteig de capitans amb Koke i el xiulet inicial que feia realitat el somni de tot futbolista, que és debutar a la màxima categoria. Ja amb el partit en joc, no oblidó el gol de Cristhian Stuani.

Aday a Borja, Borja enrere a Granell, control amb els tacs de la bota esquerra i centrada al segon pal. Rematada impecable de l'uruguaià per damunt de Savic fent impossible l'aturada d'Oblak. Allò ens va portar a córrer com posseïts al corner de gol nord per cridar i abraçar-nos i veure i sentir l'emoció de tots els gironins. El resultat final va ser un dos a dos que feia presagiar que seria un any ple de moments històrics.

Girona vs FC Barcelona

23 de setembre de 2017. Un dia abans del partit Pablo Machín ens va explicar perquè Maffeo faria un marcatge individual a Leo Messi. L'objectiu era fer un partit de deu contra deu i evitar que el millor futbolista del món pogués ser determinant. I així va ser. Aquell dia es van fer algunes rotacions perquè aquella no era la nostra lliga i pocs dies després jugàvem contra el Celta.

Vam competir molt dignament i Messi no va fer ni gols ni assistències. Era el partit que tots teníem assenyalat al calendari. El Barça, amb tot això suposa era a Montilivi, i conseqüentment, el Girona estava a ulls i en boca de tothom. La meua història no va ser tan dolça: tot i ser conscient que em tocava jugar a Vigo va ser dur no ser a l'onze perquè era la il·lusió de qualsevol nen.

La decepció i una mala nit, en què vaig dormir poques hores degut a tota l'adrenalina i emocions del partit, van fer que l'endemà tingués una petita ruptura muscular a l'entrenament que em va deixar quinze dies sense poder jugar. Ni Barça ni Celta, però viure el derbi català a Montilivi és un dels moments màgics de la nostra història.

Girona vs Real Madrid

30 d'octubre de 2017. L'1 d'octubre a Catalunya vam celebrar el referèndum d'autodeterminació i tots som conscients que molts vam viure la tensió política en la qual allò va derivar. El que van veure els meus ulls va ser terrorífic: vaig anar a votar i vaig viure i rebre les càrregues dels policies de l'estat espanyol per evitar que es dugués a terme la votació.

Un mes més tard i en plenes Fires de Girona va venir a jugar el Real Madrid a Montilivi. I vam guanyar. Per mi i per molts, és el dia més especial de la història del club. Vaig intercanviar la samarreta amb Cristiano Ronaldo, alhora que vaig poder intercanviar unes paraules a peu de camp amb un dels millors futbolistes de tots els temps. Va ser una victòria esportiva que per molts també va ser una victòria amb un rerefons polític i emocional.

Aquest és el dia on he vist i sentit més emocions a flor de pell a l'estadi. No podré oblidar mai veure infinitat d'aficionats plorant d'emoció.

Girona vs Llevant

12 de maig de 2019. Vam encadenar una sèrie de molts partits sense guanyar, abans de sumar tres victòries com a visitants al Bernabeu, a Vallecas i a Leganés. Amb allò l'equip semblava salvat, però tot es va torçar i un sol triomf contra el Sevilla en vuit jornades ens feien lluitar aferrissadament per la permanència a falta de dos partits per acabar la lliga. El que ens quedava era el Llevant a casa i visitar l'Alabés. Sabíem que tota la temporada depenia d'un partit, el que jugàvem de locals.

Els primers quinze minuts van ser espectaculars, amb moltes ocasions que ens feien ser optimistes i un gol d'Stuani al minut seixanta ens portava a la glòria. Dos minuts després el gol de Morales ens posava la por al cos a tots els gironins. Pere Pons va caure dins l'àrea i l'àrbitre va xiular penal. Alegria desfermada i màxima confiança que acabaríem guanyant el partit. De sobte, el VAR va corregir l'acció perquè va considerar que no era un contacte prou clar com per assenyalar la pena màxima. Desbocats a l'atac vam rebre el gol del Llevant que ens va enviar virtualment de nou a Segona divisió. Un drama. Massa anys lluitant per ser entre els grans com per caure tan aviat.

Totes aquestes emocions són del passat, perquè ara el Girona FC és de nou a Primera divisió. Perseguida i frustrada tantes vegades la tornada a l'elit, ara s'hi és de nou i no per estar-hi de pas, sinó per quedar-s'hi. S'ha construït un equip que reuneix l'experiència de jugadors amb molts partits a l'elit i joves talents que conviuen entre els gegants sense pors ni temors.

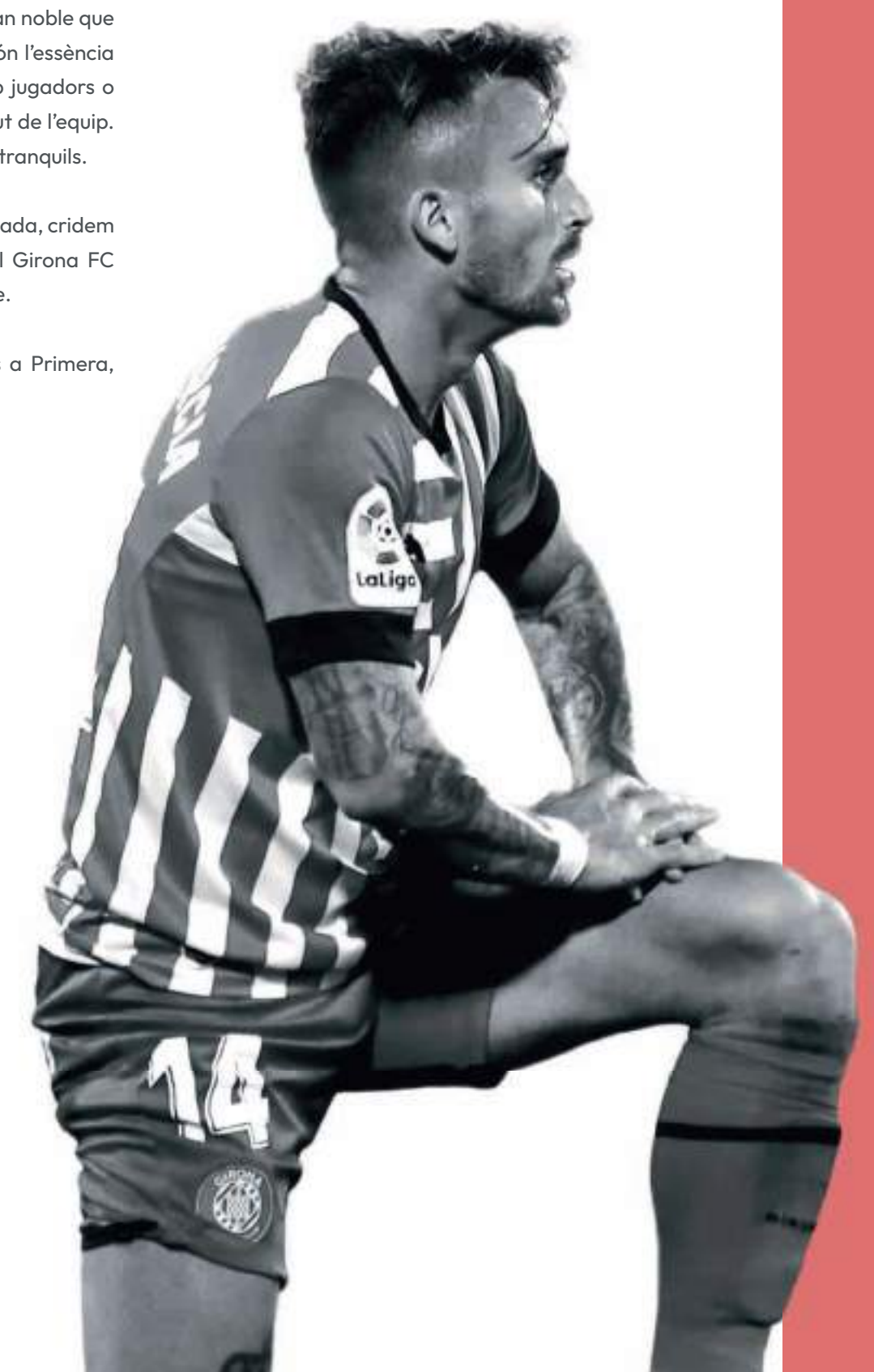
Tothom coneix els jugadors del Girona FC i saben com són els nostres referents: Juanpe, Stuani o Borja García. Nascuts lluny de la nostra ciutat però agraïts i identificats amb la nostra cultura i maneres d'entendre la vida. Coneixem a tota la gent que s'encarrega de la direcció esportiva, encapçalats per Quique Cárcel, la trajectòria del qual des que va arribar a Girona mereix l'admiració i respecte de tots els gironins.

Ens hem familiaritzat amb el cos tècnic i ens hem enamorat de la seva manera de voler entendre i conèixer la nostra llengua i la nostra cultura. I ens ha fidelitzat amb la seva manera d'entendre el futbol. Però potser no tothom coneix a la gent que treballa darrere dels protagonistes principals, essent aquesta la màgia del Girona FC i de tants èxits assolits. Perquè l'èxit no només és pujar o no pujar o baixar o no baixar, l'èxit és haver-ho intentat cada any i haver estat sempre lluitant fins al final pels nostres objectius.

Tota aquesta gent que treballa al darrere: gent d'oficines, utillers amb l'estimat Jota al capdavant, en Gali com a delegat, tot l'equip de fisioterapeutes amb els incondicionals Uri i Martí, readaptadors i doctors amb en Gabi Lupon com a referent, que és tan noble que ha cuidat fins i tot del genoll del meu pare. Tots ells són l'essència del Girona FC. No hi són de pas com sol passar amb jugadors o cos tècnic, ells treballen sense horaris per la bona salut de l'equip. I mentre ells segueixin dins del club, tots podrem estar tranquils.

Davant d'això, gaudim del moment, celebrem cada jugada, cridem el nom dels nostres jugadors i abracem-nos quan el Girona FC marquï un gol perquè cada moment és únic i irrepetible.

I tinguem clar que hem tornat per estar molts anys a Primera, perquè no hi som de pas, sinó per fer-hi llarga vida.

Entrenador
Michel Sánchez

Segon entrenador
Salva Funes

Preparador físic
David Porcel

Entrenador de porters
Juan Carlos Balaguer

13 Paulo Gazzaniga
Porter

1 Juan Carlos Martín
Porter

26 Toni Fuidias
Porter

22 Santiago Bueno
Defensa Central

5 David López
Defensa Central

2 Bernardo Espinosa
Defensa Central

15 Juanpe
Defensa Central

3 Miguel Gutiérrez
Lateral Esquerra

16 Javi Hernández
Lateral Esquerra

4 Arnau Martínez
Lateral Dret

20 Yan Couto
Lateral Dret

18 Oriol Romeu
Pivot

8 Ramón Terrats
Pivot

6 Ibrahima Kébé
Pivot

21 Yangel Herrera
Migcampista

14 Aleix García
Migcampista

32 Oscar Ureña
Migcampista

36 Ricard Artero
Migcampista

19 Reinier Jesus
Mitja punta

24 Borja García
Mitja punta

23 Iván Martín
Mitja punta

10 Samu Saiz
Mitja punta

17 Rodrigo Riquelme
Mitja punta

25 Manu Vallejo
Extrem

12 Toni Villa
Extrem

33 Joel Roca
Extrem

11 Valery Fernández
Extrem

9 Taty Castellanos
Davanter

7 Cristhian Stuani
Davanter

Gosbi
Mediterranean gourmet

**SALUT
I VIDA**

¡URUGUAYO!

¡URUGUAYO!

7

CHRISTIAN STUANI

El cognom o el malnom del futbolista s'ignora, es dilueix, és intrascendent. Pot haver executat una rematada de silueta per a logotip o pot haver-se arrebossat en fang per evitar un tret aparentment fatal. Si un jugador vingut al món a l'est del Río de la Plata protagonitza una d'aquestes accions, les parròquies locals, a Espanya, apelen sempre a la seva nacionalitat. Ho sap Suárez. I Cavani. I Forlán. I Pandiani. I Godín. I Giménez. I 205 uruguaians més que han jugat a la Primera d'aquí. I Stuani, clar.

La República Oriental de l'Uruguai rep sovint l'apel·latiu de la **Suïssa llatinoamericana**. És, lògicament, per ser el país més alfabetitzat de l'Amèrica llatina, per registrar un dels PIB per càpita més alts del continent o per inspirar, a l'interior i a l'exterior, la més accentuada percepció de democràcia plena i d'absència de corrupció a la regió: tot plegat, havent entomat una dictadura **cívico-militar** de dotze anys i una violenta crisi bancària a inicis d'aquest segle. Però l'analogia helvètica també pot atribuir-se a ser un país petit en superfície i en població, encaixonat entre els colossos argentí i brasiler i obstinat a conservar les conseqüències socials bastides principalment a inicis del nou-cents per José Batlle, ne t d'un comerciant de farina i blat fill de Sitges.

El **Terremoto** Perdomo, agressiu migcampista mundialista que va passar pel Betis a principis dels noranta, té José Batlle com a nom de baptisme. L'uruguaià es bat pel que té. També a la gespa. I de la mateixa forma que un rellotge suís presenta una garantia independent de la marca, un prestigi per l'origen, els mots **futbolista i uruguaià** denoten combativitat, punt d'honor, passió. I val per a tots, per això tots són **uruguayos** als nostres ulls. I tots, o quasi tots, atribueixen el seu progrés al que allà anomenen el **baby fútbol**. «Quasi tots els jugadors uruguaians d'elit han començat allà», adverteix el central del Girona FC Santi Bueno.

**Jordi Sunyer
Eddy Kelele**

Els nens i la tribu

«Quan veig que aquí s’insisteix als pares que no diguin res als nens durant els partits... si veiéssiu el baby fútbol... és tot el contrari». La conversa és telefònica però és fàcil intuir un somriure sorneguer de José Luis Zalazar, més de 250 partits a la Primera Divisió espanyola, experico consagrat amb el **formatge mecànic** de Benito Floro a Albacete. «És el secret del nostre país. A l’Uruguai es competeix des que agafes una pilota. I quan veus un partit de **baby fútbol**, et pot semblar que s’estan jugant una final del Mundial. Som un país exportador, està clar», rebla Zalazar, «però s’exporten futbolistes que estan preparats per competir intensament gairebé des del bressol».

El **baby fútbol** és el que equival, al nostre racó de món, al futbol 7, pensat per criatures dels sis anys als dotze. Però no es tracta, ben bé, de partits en què tota la mainada ha de jugar dos períodes per norma, en terrenys de gespa sintètica i amb monitors titulats. «Quan vaig arribar aquí vaig demanar si també existia el **baby fútbol** i em van explicar això del futbol 7 en gespa artificial... i no, allà es juga sobre terra, sobre pedres, i amb pares, amics i públic exercint molta pressió», recorda Bueno. «Per una banda, no ho veig del tot bé, perquè són nens i se’ls exigeix massa. Però la dificultat de jugar en aquells terrenys, al costat de companys amb situacions personals diferents, et fa veure la realitat de seguida».

«Els equips representen un barri i sovint els formen amics de l’escola», puntualitza Enzo Olivera, periodista esportiu uruguaià radicat des de fa anys al nostre país.

«Així, el club és esportiu i social, perquè els aniversaris se celebren allà, els **asados** es cuinen allà, és un lloc de reunió familiar... i acabes vivint pel club perquè la vida social del barri gira al seu voltant i perquè et representa. I és un fenomen uruguaià: jo he crescut a Xile, allà hi va néixer el meu germà... i res a veure.»

«Hi ha algun camp de gespa sintètica, però són els que menys. La majoria són de terra o de rostoll i les dimensions a vegades no tenen res a veure amb les reglamentàries. En resum, com a Catalunya quaranta anys enrere. Però allà aprenen tot el que s’exigeix al futbol: compromís, entrega, sacrifici, combativitat». Ho explica vehementment Ramon Planes, antic secretari tècnic del Barcelona i de l’Espanyol, l’home que el 2012 va pispar Stuani al Deportivo mentre el davanter estava sotmetent-se a la preceptiva revisió mèdica a Galícia.

A Planes, no pocs actors del futbol **charrúa** li expedeixen un passaport sentimental uruguaià: s’hi va apropar per primer cop en els seus anys de jugador a la UE Lleida, empès per un amic d’aquell país, i ara es reivindica com el director esportiu que ha importat més **celestes** a Espanya. «Jo vaig fitxar el seleccionador actual, Diego Alonso, per al Racing de Santander», recorda. «És molt difícil equivocar-te amb un uruguaià perquè, almenys, és compromès, honest i competitiu, per aquest fet cultural. Per exemple, Stuani: pot ser poc vistós, fins i tot lleig de veure, però sempre ha tingut gol», sentència.

I aquest caràcter segrega, també, un punt d’abnegació. «Cristhian sap que, a la selecció, ha tingut Luis Suárez, Cavani i Forlán per sobre», apunta José Luis Zalazar. «I em repeteix que, si el convoquen, hi va per col·laborar, sempre educat, sempre respectuós». Paraula de qui va treure Stuani de la Reggina, a Itàlia («potser havia perdut una mica de confiança») i el va portar a la Manxa («idioma, idiosincràsia llatina, menjar, molts espanyols havien migrat a l’Uruguai... l’adaptació és més fàcil»).

«A Stuani, a l’Uruguai, li ocorre quelcom semblant al que pot passar a Espanya amb els jugadors del Barça i del Madrid», opina Enzo Olivera. «Allà, a un jugador que no hagi assolit l’èxit amb qualsevol dels dos grans, Nacional o Peñarol, li costa obtenir reconeixement, i en el cas de Stuani em sembla particularment injustificat, per més que hagi viscut l’època de Suárez i Cavani», afegeix el periodista.

Certament, el matador de Tala va esdevenir el goleador de la màxima categoria del país el 2008, però com a davanter del Danubio, quatre cops campió uruguaià davant dels 51 títols dels aurinegros i els 48 del degà. En tot cas, en el gairebé mig centenar

d’internacionalitats que s’ha guanyat, el punta del Girona FC no ha distorsionat la fórmula que ha permès la celeste superar al rànquing FIFA seleccions com Croàcia, subcampiona mundial, o el Senegal, reina d’Àfrica: «cabdills al darrere i grans jugadors al davant», en paraules d’Olivera.

Stuani, el gol a l’ombra

L'Uruguai només té futbol

El nen Eduardo Galeano volia ser futbolista «com tots els uruguaians», segons va deixar escrit, «es barallava per Nacional tot i exhibir una vergonyosa tendència a aplaudir les jugades de l'enemic» i emmalaltia amb qui associava «la garra charrúa amb la deslleialtat, la divinització i la demagògia de la violència», tal com va declarar a *Clarín*. «Recoba, Francescoli... eren talent i competitivitat. Perquè, al seu voltant, tenien companys que els recordaven que si no corries ho tenies complicat», recorda el Cabeza Zalazar.

«Enzo Francescoli... tenia una manera pròpia d'entendre l'exigència però demanava sempre la pilota». «Gonzalo de los Santos, Paolo Montero, que és el futbolista més expulsat en tota la història de la lliga italiana, Diego Lugano, Diego Godín... són els jugadors patadura, que saben que són tècnicament justos però que complementen la fantasia que hi ha a l'atac», detalla Enzo Olivera.

El periodista s'astora davant la progressió del madridista Fede Valverde, en tant que barreja insòlita de les dues ànimes de la selecció. Perquè, en el fons, «se'ns ha penjat l'etiqueta de pataduras però ja ens va bé, als uruguaians. Per més jugadors de classe que haguem tingut, ens agrada sentir que, si un rival corre a una pilota dividida amb un uruguaià, val més que hi vagi fort perquè l'uruguaià hi anirà amb tot: i això m'ho han reconegut futbolistes de diversos països».

A Granada en donen fe des dels setanta del segle passat, mercès a l'implacable i temut Julio Montero Castillo, pare de Paolo.

Les fotografies d'aquesta pàgina són fetes per Eliana Soledad Fuentes, especialista en partits de Baby Futbol, a l'Uruguai.

Instint de supervivència

I per què els uruguaians desenvolupen en el futbol aquesta extrema competitivitat quan, atenent al testimoni de Ramon Planes, paradoxalment «a Montevideo sembla que el món s'hagi aturat mentre que a Buenos Aires tot es mou a un ritme equiparable al de Madrid»? El lleidatà estira també el fil de la resposta: «l'Argentina té grans basquetbolistes, tenistes i fins i tot, a Mendoza i San Juan, jugadors d'hoquei. L'Uruguai només té futbol». «I per més que les migracions afectin el campionat local», afegeix José Luis Zalazar, «el futbol continua sent el principal esport del país». Així, a través de la pilota, el **paisito** es fa valer davant els poderosos veïns. «Ser tan petits però, al mateix temps, aconseguir el que ha aconseguit la selecció, competir de tu a tu amb grans equips, justifica la feina que es fa des de baix», argumenta Santi Bueno. «En molts racons del món, l'Uruguai no es coneixeria si no fos pels futbolistes, que actuen com a ambaixadors del país». Una estructura clarament orientada a l'exportació que, al mateix temps, negligeix les infraestructures locals, com va deixar palesa la viral arribada de Luis Suárez al terriblement frugal vestidor visitant del Liverpool de Belvedere, difícil d'associar amb una Primera Divisió. «És el principal problema del futbol uruguaià», segons el periodista Enzo Olivera. «Els diners que deixen els jugadors que amb dinou o vint anys ja s'embarquen cap a Europa es reinverteixen en formació, però no en instal·lacions».

Però, quan els expatriats retornen per enfundar-se la **celeste**, l'Uruguai s'alça vigorós per proclamar que se'ls pot vèncer en molts aspectes, per pura superioritat numèrica, però no onze contra onze. És l'expressió d'una certa resistència, d'aferrar-se a una manera de ser i de viure que no accepten que pugui ser absorbida. Una cultura que ha inspirat altres futbolistes, com Antoine Griezmann. «El dia que perdin tot això, estaran liquidats», sentència Ramon Planes. Per això, després de plantar un gol a Alcorcón el maig passat, Stuani va escenificar davant una càmera un vals, com el que va dansar la seva filla, criada a Europa, el dia en què celebrava el quinze aniversari; tradició de l'Uruguai. Per això, sis anys després d'arribar a la plàcida Girona, festeja els gols gairebé esgargamellant-se, amb la mateixa mala bava amb què fustiga els centrals rivals. I el públic l'aclama: «¡Uruguayo! ¡Uruguayo!».

Pablo Machín va pujar el Girona FC per primera cop a la seva història a Primera divisió, la temporada 16/17.

MIMBRES

para consolidarse

Creo que lo primero que hay que hacer es reconocer lo que hoy por hoy tiene Girona. Por eso, poder leer en estas mismas páginas opiniones de personajes de fuera de la demarcación, pero muy importantes del mundo del deporte cómo Vicente del Bosque o Pablo Laso, nos ayuda a todos a darnos cuenta de lo privilegiada que es la ciudad y la provincia. No solo por lo más conocido que es la Costa Brava, sino también y ahora más que nunca por nuestro deporte. Y hablo en primera persona, porque cómo ya he dicho muchas veces me siento un gironí más, desde el día que llegué aquí.

En cuanto al fútbol, tengo la referencia de lo que paso en mi Soria natal, una ciudad aún más pequeña que Girona y con menos posibilidades que las que hay aquí. A pesar de ello, el fútbol estuvo durante veinte años en la élite, cómo también el voleibol ha sido durante mucho tiempo un equipo referente en el ámbito nacional. Ahora, cómo ya es sabido, el Numancia no está entre los grandes y es cuando la gente lo echa de menos y cuando valora mucho más lo que se tuvo en su momento.

Personalizando en el Girona FC, lo que define al club de Montilivi es el proyecto que se ha construido a partir de un sentimiento que yo notaba un poco escondido a mi llegada. Sin embargo, a base de trabajo y buenos resultados, conseguimos hacer del equipo de fútbol de la ciudad un referente para la misma y del que se tenían que sentir orgullosos todos los *gironins*. Creo que lo conseguimos.

Para mí, el dato más claro que apoya esta última reflexión es que los chavales ahora son del Girona FC, visten la camiseta del equipo de su ciudad y van al campo a animar incondicionalmente. Un hecho que puede parecer normal, pero que hace pocos años no existía en demasía, ya que la mayoría eran del Barça y vestían la camiseta azulgrana.

Creo sinceramente que en mi etapa sembramos un poco este sentimiento y que con posterioridad y con la llegada del grupo City se ha consolidado un proyecto sólido. Y no hablo solo de haber vuelto a subir, sino del hecho de haber mantenido la filosofía del club en los momentos más difíciles, cómo el año del descenso, o las tres temporadas en las que se luchó hasta el final por ascender de nuevo.

Se puede decir que el secreto para volver a la élite ha sido insistir y persistir y por supuesto tiene en este camino una especial trascendencia la figura de Quique Cárcel, en el sentido que ha sabido adaptarse a las circunstancias económicas de cada temporada para hacer siempre equipos competitivos. El premio a este trabajo ha sido el brillante ascenso celebrado la temporada pasada.

Y por lo que respecta a la actual, la gran diferencia respecto a la primera vez que se subió, está en esta experiencia, en el pozo de las situaciones vividas y en la infraestructura que tiene el club. Esto evita cometer pequeños errores que probablemente se produjeron en el pasado a causa de la inexperiencia.

Michel tiene en sus manos una plantilla con futbolistas de garantía, que considero es para no pasar apuros. Si a todo ello le añadimos la ayuda que supone el grupo City, estoy convencido que se pueden hacer grandes cosas y que el Girona FC puede consolidarse para estar en Primera división muchos años.

No sé quantes vegades m'hauran preguntat en els darrers mesos per les meves ganes, fins i tot diuen, fallera de parlar català. Alguns ho associen al tema esportiu, d'altres al fet de voler caure bé a l'afició; i també hi ha qui pensa que és una qüestió de màrqueting personal. Però la meva resposta quan em pregunten sobre això, sempre és la mateixa, és simplement una qüestió de respecte.

En primer lloc, intento parlar català per l'educació que em van donar els meus pares. Penso que és de gent intel·ligent, quan s'arriba a un lloc, involucrar-se i conèixer la cultura i la llengua pròpia de la zona. Després, soc una persona que des del principi que vaig trepitjar Girona m'he sentit a gust i estimat per la gent; i jo intento correspondre aquest sentiment amb tot el que puc i la llengua és una via per fer-ho.

En català, **si us plau!**

Soc entrenador de futbol del Girona FC, que està a Primera divisió, però en l'àmbit personal soc una persona molt senzilla, nascuda i criada a Vallecas. El meu ha estat sempre un barri molt humil, al costat de Madrid, on sempre hem viscut al carrer. Molta gent que hi ha arribat, s'hi ha sentit còmode i acollida de seguida i és la facilitat i la forma de ser oberta de la gent d'allà, la que m'ha donat aquesta manera de ser.

Jo de petit vivia amb els meus pares i els meus germans a casa de la meva àvia, la mare de la meva mare. Era una casa planta baixa. En un moment de la meva infància, les associacions de veïns conjuntament amb el partit socialista, que en aquell moment estava al govern, van donar a tot el barri un pis de protecció oficial. I això que podria semblar una gran sort, a mi em va canviar la vida i la manera de viure.

Michel Sánchez
Eddy Kelele

Obrir la ment

A casa la iaia no hi havia pany a la porta, estava oberta sempre i a tota hora. Jo i els meus germans sempre estàvem jugant al carrer amb els amics, era un entrar i sortir constant, de casa meva, però també de casa dels meus companys de jocs. El trasllat de la casa al pis va significar un canvi substancial, perquè vam passar de ser veïns gairebé porta per porta amb tots els que jugàvem, a estar separats per un parell o tres de carrers amb el nou habitatge. Continuàvem jugant, però ja no amb aquell entrar i sortir i anar-se a buscar que havíem fet sempre. I això es va notar molt, es va perdre aquella llibertat que teníem com a vailets.

Explico aquest fet, perquè potser s'entendrà que per a mi l'aspecte de proximitat amb la gent és bàsic, sigui al carrer Los Riojanos, on jo vivia, sigui aquí a Girona o sigui a qualsevol altre lloc. Malgrat tot, Vallecas va seguir essent Vallecas, com deia abans, un barri obrer de gent senzilla i treballadora, on segueix arribant gent constantment i on tothom se sent ben acollit.

No vull comparar, ni diré que siguin iguals, però el barri on visc ara a Girona em fa sentir com a casa, hi ha gent treballadora, hi ha bars i cafeteries que conviden a estar a fora, cosa que també propicia el bon clima. Insisteixo són dos llocs diferents, però per a mi amb certes similituds, que fan que estigui molt a gust a la ciutat.

Explicat això, també molts cops m'han preguntat què pensen els meus pares, els meus tres germans o els meus amics de la infància o del futbol quan em senten parlar català. I jo sempre dic que tots se senten orgullosos de mi. Els meus pares em van ensenyar això i sé que estan contents quan em veuen feliç a Girona i parlant català. El mateix passa amb els meus germans i els meus amics de tota la vida, estan encantats de la meua manera de ser i de les ganes que tinc de conèixer una altra cultura.

Més enllà de tot això, soc una persona amb inquietuds per les diferents cultures i en conseqüència per la diversitat de llengües. I malgrat que els idiomes són un punt feble per a mi, ara aprenc català, però també faig classes d'anglès. I penso que si un dia entrenés a Turquia o al Japó, per posar dos exemples, miraria de parlar turc o japonès.

És veritat que en la meua feina hi ha una llengua bàsica per expressar-se davant l'equip, sobretot a l'hora de parlar de tàctica, tècnica o d'altres aspectes del joc. Al vestidor del Girona FC aquesta llengua és el castellà, perquè és la que pràcticament coneixen totes els jugadors i a l'hora la que jo també controlo per poder-me expressar amb facilitat. Fora d'això, poder parlar amb els jugadors de diferents països amb la seva pròpia llengua, també és una mostra de respecte cap a ells.

En l'àmbit personal, repetiré el que he dit i que és el que m'han ensenyat sempre els meus pares, hem de millorar en tot i quedar-se amb una idea tancada no és un bon camí per fer-ho. En canvi, obrir la ment, respectar a tothom, mirar d'entendre i voler-te comunicar en la llengua de cadascú, és no només una via per aquesta millora, sinó una mostra de gratitud i de respecte.

*Michel Sánchez és entrenador del Girona FC

GIRONA FUTBOL CLUB

FUNDACIÓ

23 de juliol de 1930

COLORS

Blanc-i-vermell

ESTADI

Municipal de Montilivi

CAPACITAT

13.320 espectadors

PRESIDENT

Delfi Geli

PATROCINADOR

Gosbi

FERRAN

SORIANO

Algunes de les seves targetes de visita diuen que Ferran Soriano va ser vicepresident econòmic i director general del FC Barcelona en la primera època de Joan Laporta al club blaugrana; president de la companyia aèria Spanair; i que des de fa deu anys és el CEO del City Football Group i el Manchester City, posició des de la qual s'ha convertit en un dels personatges del món del futbol que poden parlar amb més criteri d'aquesta indústria, cada vegada més complexa.

Josep Guardiola
Eddy Kelele

CITY FOOTBALL GROUP

Però, qui hi ha darrere el professional?

Un noi nascut al Poblenou, un barri de Barcelona, del qual quan jo era petit i anàvem a la plaça Catalunya dèiem que anàvem “a Barcelona”, perquè Poblenou no era la ciutat, era un barri industrial, amb esperit de poble. De fet, curiositats de la vida, en deien el Manchester Català, perquè els edificis dels quals jo en tinc record s'assemblen molt als que hi ha a la ciutat on visc ara: magatzems, fàbriques tèxtils, un punt de grisor... això era el Poblenou. A casa eren comerciants, el pare tenia una botiga de pollastres i la mare una perruqueria i jo era el típic nen de família de botiguers i part d'aquella cultura, molt típica a Catalunya, en la qual el negoci, la família i la vida són una mateixa cosa. La botiga entrava a casa, la casa es portava a la botiga i tot conformava la vida, en el nostre cas, molt feliç, de molt bon record per a mi i que ha marcat profundament la meua vida posterior.

Vaig anar a l'escola Voramar, que encara existeix i que era una de les bones escoles del barri, i de fet d'aquella època en surt la meua primera connexió amb Girona, ja que els meus pares van comprar un apartament a Platja d'Aro i llavors hi anàvem molts caps de setmana i per descomptat tots els estius. Això em va generar una idea una mica mítica de l'Empordà, perquè era el meu lloc de vacances, de platja i de natura, que contrastava amb la vida de barri industrial, treballador i una mica gris. Dit això, no soc gironí de naixement, però m'hi sento, perquè a terres gironines m'hi he passat tots els estius de la meua vida, començant per Platja d'Aro i ara a Tamariu.

I en aquesta vida a la perifèria d'una gran ciutat, qui era Ferran Soriano?

Un barri com Poblenou és com un poble, aleshores la gent es coneixia molt i jo era el fill de la perruquera i d'en Ferran dels pollastres. A la botiga del pare hi havia en Fernando, que és com li deien al meu pare; el Ferran, que era el meu cosí; i el Feraranet, que era jo, el més petit, i que hi anava a treballar els dissabtes. I com estàvem en un mercat, allà ens coneixíem tots, els de la carn, els de les verdures, els del peix i malgrat que s'havia de pensar molt, puc dir que era una vida molt feliç.

I per la vinculació posterior al món del futbol, s'ha d'entendre que era un vailet que “jugava a pilota”?

No, a futbol no, perquè a la meua escola l'esport predominant era l'handbol, jo hi jugava de porter. El futbol m'agradava, però no hi vaig jugar tant. El que sí és cert, és que de petit ja era molt del Barça i que en el mercat que abans explicava hi havia la senyora Mundeta, que venia verdura, i que n'era sòcia. Com els dies de partit entre setmana no hi podia anar perquè s'havia d'aixecar molt aviat per anar a comprar a Mercabarna, aleshores deixava els carnets als altres comerciants i això feia que jo anés amb el meu pare a veure partits entre setmana. Fins que el 1982 a la família vam poder comprar seients de l'ampliació del Camp Nou i aleshores ja anava sempre a veure el Barça, també amb el pare, i amb altres amics del mateix mercat del Poblenou i de l'escola, perquè tots van comprar seients a la mateixa zona del camp.

I quin seria el primer record futbolístic d'aquest noieta del Poblenou?

Inicialment, potser la final de la Recopa de Basilea, però sobretot recordo el primer partit que vaig veure al Camp Nou anant sol, que va ser el del debut de Bernd Schuster, que devia ser el 1980. Plovia molt i en aquella època al Gol Nord s'hi podia estar dempeus i hi havia un lloc just tocant la tanca que era com una banqueteta on s'hi asseien els nens, estaves quasi d'esquenes i t'havies de girar tot tu per veure el partit i recordo haver vist aquell encontre allà, ben moll.

Té un cromo de referència d'aquella infància?

Recordo molt Schuster i Maradona. De fet, li deia sempre al pare que volia anar d'hora al camp per veure l'escalfament de l'argentí, que feia autèntics malabarismes amb la pilota. Després d'aquesta època ja em vaig tornar un fanàtic i més que fixar-me en un jugador en concret, em semblava impossible si hi havia un partit del Barça no veure'l o seguir-lo per ràdio. De fet, a Platja d'Aro no hi havia FM, hi havia AM i la família escoltàvem el Gamper i en Joaquim Maria Puyal, perquè el seu judici d'aquest partit de presentació era molt apreciat i solia ser una manera fiable de saber si aquell any hi havia bon equip o no. “Què diu en Puyal?” es preguntava la gent al mercat.

Cau al món del futbol per casualitat?

Totalment, com diu un amic meu, jo era un botiguer sofisticat que va estudiar ciències empresarials, em va agradar el món dels negocis i vaig tirar per aquí. Primer fent consultoria estratègica, després venent sabons en una multinacional que havia comprat la catalana Camp; més tard vaig estar en telecomunicacions, i efectivament al futbol hi arribo per casualitat. Per això he après que no vull planificar, perquè cada vegada que ho faig, la vida em porta a un altre lloc i d'aquesta manera, per atzar, m'he convertit en un professional de la gestió del futbol.

I ara responsable màxim de dotze equips de futbol repartits pel món?

Ho diré ras i curt, si m'ho diuen fa quinze anys, hagués dit que això era del tot impossible. Ara, un cop a dins, l'adrenalina que et dona aquesta feina és molt intensa i això és el que fa que molta gent no en pugui marxar. Jo seria capaç de deixar el futbol, però ara estic molt enganxat al projecte del City Football Group.

Parlem-ne. City Football Group són dotze clubs repartits a EUA (1), Sud-amèrica (2), Àsia (2), Índia (1), Austràlia (1) i Europa (5). És el futur?

No, el futbol no cal que vagi per aquí, aquesta és simplement la nostra estratègia. Ens interessa un mercat, per exemple, Austràlia, i no podem anar només amb el Manchester City, hi comprem un equip i estem presents allà. O sigui que el que fem, des del punt de vista empresarial no és tan original, ho fan moltes companyies arreu del món, el que passa que en futbol no ho havia fet mai ningú i aquesta és l'originalitat.

Però si al City li funciona, és fàcil pensar que altres grans clubs poden reproduir-ho.

Depèn, es cert que hi ha diversos grups que estan intentant copiar el que fem, però també he parlat amb directius de grans clubs que em diuen que estem perdent el temps, que no entenen què fem a Austràlia o a l'Índia, desviant recursos i energies que podríem dedicar al Manchester City, que és on es poden guanyar diners i títols esportius. Per tant, no és correcte dir que la nostra proposta és la bona, és només el nostre camí i la nostra idea esportiva i empresarial, que per exemple a Barça i Madrid els costaria molt fer perquè haurien de convèncer milers de socis i no uns pocs accionistes.

Ja que em parla del Barça, aquest projecte ja el tenia quan era a la directiva blaugrana.

Sí, en aquell moment el meu pensament era muntar un equip del Barça a Nova York i que vestís els colors blaugranes. Vaig treballar el projecte i vaig tornar d'Estats Units amb una llicència de la MLS, pràcticament gratuïta, només pel fet que érem el Barça. En aquell any 2005 un soci ens havia posat una demanada que ens obligava a avançar les eleccions, i els meus companys de junta em van fer veure que no era el moment idoni per aquest projecte a Nova York. Anar a uns comicis explicant aquest nou projecte podia fer pensar als nostres socis, que fer l'equip a Nova York privaria al Barça (de Barcelona) de recursos. Recordo que l'Albert Vicens, vicepresident i gran amic meu, em va dir: "Ferran, de Barça només n'hi ha un i juga a Barcelona". Vam tancar el tema.

Però a Manchester va persistir en la idea.

Sí, però aquí l'escenari era molt diferent. A Barcelona calia fer-ho entendre a cent mil socis, en canvi, al City només havia de veure-ho clar el propietari. Aquesta idea encaixa molt més en un club que té accionistes privats, que en un lloc on el club és dels seus socis. És així de simple, la idea va caure en una terra més fèrtil per portar-la a terme.

En el moment actual i amb dotze clubs, al CFG li falta un equip a Brasil i un a Argentina, pel pes que té el futbol en aquests països?

A Argentina no podrà ser, perquè la llei no permet que inversors estrangers inverteixin en equips de futbol, això ens hi tanca les portes. Brasil, on la llei ha canviat fa poc i sí que es permeten inversors estrangers, és el nostre pròxim objectiu. Fa temps que busquem el club idoni. Hi estem a prop.

La llei també impediria una possible final de Champions entre el City i el Girona FC?

Sí, la regulació diu que dos equips controlats pel mateix propietari no poden jugar en la mateixa competició. Aleshores, el dia que Girona FC i City juguin la Champions s'haurà de buscar una solució, cosa que ja ha passat amb el grup Red Bull, que controlava l'austriac Salzburg i l'alemany Leipzig. Quan els dos es van classificar van haver d'anar a la UEFA i desconnectar els clubs en l'àmbit de la propietat per deixar clar que no hi havia cap mena de risc per la competició. Si ens passa amb el Manchester City i el Girona FC ja trobarem una solució.

És ampliable a altres esports la política del CFG?

Podria ser-ho, però nosaltres hem decidit enfocar-nos només en futbol. Jo sempre explico que al nostre departament de desenvolupament de negoci hi ha un cartell que diu: "si no és futbol, no ens truqui". Creiem que el que dominem és el futbol i la realitat també diu que a Europa no hi ha cap altre esport que sigui prou rendible. Al Barça, per exemple, recordo que guanyàvem cinquanta milions en el futbol i els perdiem en les altres seccions. Dins el futbol, però, fem moltes coses i molt diverses.

El gran avantatge de la política del CFG és controlar els jugadors joves de diferents països i continents?

Hi ha dues coses que funcionen. Una és donar als jugadors carreres esportives llargues i adaptades al seu nivell. Posem un exemple concret: Taty Castellanos. És un argentí que va a jugar a Xile i que nosaltres el fitxem pel nostre equip de Montevideo, allà evoluciona essent molt jove i veient que tenia potencial l'enviem a Nova York, on també demostra molta qualitat i arriba a ser màxim golejador i millor jugador de la Lliga. Això fa que demani un pas endavant i per això ara està a Girona, jugant a la Primera divisió espanyola. Per convèncer a bons jugadors que vingui amb nosaltres, els hem de prometre que els donarem les oportunitats per créixer i desenvolupar la seva carrera.

Hi ha una segona part, que és la comercial. Quan nosaltres anem a buscar patrocinadors som capaços d'oferir un ampli ventall de mercats. Si volen Europa ho tenim, si volen Àsia o l'Índia, també. Tots els equips de la nostra xarxa es beneficien dels acords comercials del grup.

Ja que parlàvem d'Estats Units, Javier Tebas volia portar un partit del Girona i el Barça a Miami. Això haurà de ser així en el futur pel creixement global de la lliga?

Aquí hi ha molts elements polítics que hi juguen. La lliga de futbol americana (MLS) no vol que es juguin partits oficials d'altres lligues als EUA perquè els perceben com a competidors que van a buscar els mateixos aficionats, espectadors o patrocinadors. Per altra banda, però, es fan partits de l'NBA o de beisbol a Europa. Crec que això acabarà passant i que hi haurà partits oficials de futbol europeu als EUA.

Qui mana actualment en el món del futbol: la televisió, les lligues, les federacions?

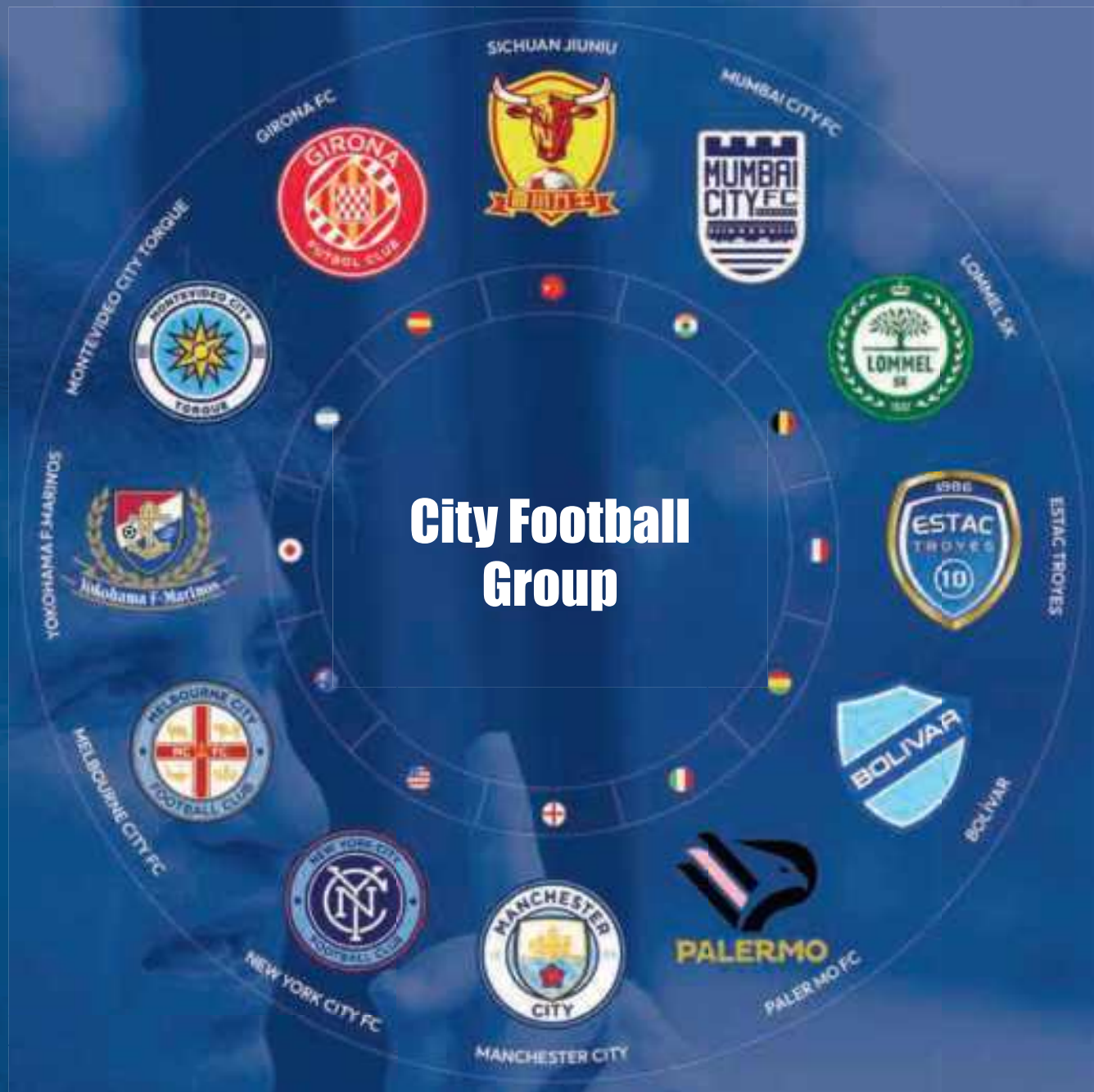
La governança de la indústria del futbol és molt complexa. Hi ha una primera capa de regulació que són les federacions de cada regió i país. Una segona capa que són les associacions de federacions de cada continent: UEFA, CONCACAF, etc. Una tercera capa que és la FIFA, federació de federacions mundial. Paral·lelament també hi ha les lligues professionals de cada país. I per damunt, la Llei General dels països i de la Unió Europea.

Hi ha tensions permanents entre tots aquests elements. Els clubs volen menys pressió reguladora i més control del seu negoci. Les federacions volen regular més, fins i tot per damunt de la llei. I de tots els conflictes, el cas Bosman és un dels més famosos per haver imposat la llei europea per damunt de les limitacions que el futbol posava a la lliure circulació de jugadors (treballadors) dins la mateixa Unió Europea. Com es pot veure, és molt difícil dir qui mana en el futbol i això no funciona així en cap altra indústria. Feta aquesta reflexió, crec que el futbol actual està millor organitzat que quan jo vaig començar al Barça.

Entenc que una d'aquestes tensions històriques ha estat el recent intent de crear una nova Lliga Europea. Acabarà essent realitat?

El que segur que acabarà passant és que hi haurà més partits europeus i que això pugui significar menys partits en les competicions domèstiques. Però també cal dir que aquest pas és una mica natural, ja que al final paguen els clients i l'espectador vol veure més cops el Barça i el City, que altres partits més locals. Dit això, la forma que tindrà la competició europea en un futur llunyà no la sabem, queda clar que tal com s'ha intentat recentment no serà, però ja avui mateix coneixem que el nou format de la Champions a partir del 2024 tindrà més partits, o sigui que ja anem en aquest camí.

Amb aquest escenari és fàcil saber que amb més partits europeus faltaran dates i aquest fet pot crear tensió amb les competicions domèstiques (lligues i copes), que no voldran jugar menys partits. Es trobaran solucions, però al final el client sempre guanya i la demanda va en el camí de voler més partits europeus perquè els grans clubs s'han convertit en marques globals que generen audiències gegantines. El futbol ha de donar als aficionats el que volen, perquè si no, enfocarà la seva atenció en alguna altra cosa i es desconnectaran del futbol.

El 2009 va escriure el llibre **La pilota no entra per atzar**. Encara n'està convençut d'això?

Totalment. Encara ara em fan conya de quan nosaltres vàrem perdre la semifinal de Champions contra el Madrid amb dos gols en l'últim minut. Em diuen, ostres això potser sí que és atzar. I efectivament l'atzar juga un rol en el curt termini, un dia i un moment puntual, però a la llarga no hi ha atzar, és treball. Si al Manchester City treballem molt i bé, guanyarem la Champions. No sé dir quin dia, però la guanyarem. La nostra feina s'acaba quan en les últimes setmanes de la temporada els nostres equips estan en disposició d'aconseguir els seus objectius. Ara, si el darrer dia la pilota entra i guanyes o va al pal i perds, això ja no es controla. Però si mires un període de deu anys, no hi ha sort, és feina.

També passa amb el Girona FC. Si mirem les darreres temporades de l'equip, no es pot dir que hem pujat dues vegades per sort; o que quan hem estat a Segona i sempre hem jugat la promoció per pujar també ha estat per fortuna. En absolut ha estat així, la clau ha estat treballar molt i això al final acaba donant resultats.

Què posaria del futbol d'abans en el futbol actual?

Res, res. No veig res d'abans que fos millor que ara, crec que la globalització del futbol fa que arribi a més gent i que canviï la vida de molta gent. Per exemple penso en la feina social que fem al City, a Europa, a l'Índia o a Nova York. Al cor d'Estats Units hem fet cinquanta camps de futbol i això significa molts nens jugant, relacionant-se, formant-se lluny d'alguns perills que tenen els barris d'aquella ciutat. Per tant, el futbol actual és més global, manté la dimensió social i tècnicament és millor i està més protegit. Mires vídeos dels anys vuitanta i veus unes agressions, unes puntades de peu que ara no són possibles. Jo aquesta cosa romàntica que diuen alguns sobre el futbol d'abans no la veig, crec que és millor ara.

Sobre les lligues. Mitja dotzena d'equips poden guanyar la Premier en condicions normals. Aquí bàsicament Barça i Madrid. És millor la lliga anglesa?

No sé si millor, però més competitiva segur i això afecta la demanda. La Premier genera quatre bilions d'euros a l'any d'ingressos de televisió i la lliga espanyola una mica menys de la meitat. Això ja diu que efectivament el producte és percebut com a millor, amb més incertesa dels resultats i més intensitat. Però alhora caldria veure que l'equip que guanya la lliga anglesa rep 150 milions d'euros i l'últim 100, mentre a Espanya la proporció és 150 a 30. Això fa que els equips petits i mitjans anglesos tinguin pressupostos més alts i pugin la competitivitat de la lliga. Però compte, que ara mateix a Anglaterra s'està al límit, perquè si acotem la capacitat dels equips grans i aquests no poden competir amb els altres conjunts forts d'Europa pels millors jugadors, aleshores perdran atractiu. Cal tenir molta cura del balanç competitiu de cada lliga.

Sobre les lligues. Mitja dotzena d'equips poden guanyar la Premier en condicions normals. Aquí bàsicament Barça i Madrid. És millor la lliga anglesa?

No sé si millor, però més competitiva segur i això afecta la demanda. La Premier genera quatre bilions d'euros a l'any d'ingressos de televisió i la lliga espanyola una mica menys de la meitat. Això ja diu que efectivament el producte és percebut com a millor, amb més incertesa dels resultats i més intensitat. Però alhora caldria veure que l'equip que guanya la lliga anglesa rep 150 milions d'euros i l'últim 100, mentre a Espanya la proporció és 150 a 30. Això fa que els equips petits i mitjans anglesos tinguin pressupostos més alts i pugin la competitivitat de la lliga. Però compte, que ara mateix a Anglaterra s'està al límit, perquè si acotem la capacitat dels equips grans i aquests no poden competir amb els altres conjunts forts d'Europa pels millors jugadors, aleshores perdran atractiu. Cal tenir molta cura del balanç competitiu de cada lliga.

No deixarem passar l'oportunitat. Parli'm del Girona FC.

El Girona FC té una posició privilegiada dins el CFG. D'entrada perquè La Liga és, de totes en les que participem, la segona competició més important i això fa que li prestem molta atenció. També hi ha un factor cultural i és que som alguns catalans a Manchester i el Girona ens emociona una mica més.

Pel que fa a l'entitat, el nostre objectiu és molt senzill, que sigui un club ben establert a Primera divisió, que tingui tranquil·litat institucional i també esportiva. Volem que es faci bon futbol, que es desenvolupi talent futbolístic i que sigui un club arrelat a Girona i a Catalunya. I res no és fàcil, perquè històricament el club ha tingut molts alts i baixos. La nostra idea és continuar donant l'estabilitat que hem aportat fins ara i que els gironins s'ho vagin creient cada vegada més. Hem de ser el club de Girona i un gran club de futbol català, tot i tenir un veí tan gran com el Barça.

Hi ha model en la mateixa lliga en el que fixar-se?

El Vila-real, per exemple, que és un club d'una ciutat també petita, però ben governat, amb estabilitat i que ha fet coses extraordinàries en l'àmbit esportiu. I nosaltres ho podem fer perquè tenim accionistes compromesos a llarg termini, tenim coneixement, tecnologia i moltes ganes de treballar. O sigui, disposem de tots els recursos necessaris per fer-ho possible i m'agradaria que la gent de Girona s'ho cregui i que cada cop sigui més del Girona FC. Volem ser un gran actiu per la ciutat i la seva gent.

Veu la permanència possible?

I tant, tenim molt bona direcció esportiva, un gran entrenador i jugadors joves amb molt de talent i ganes de créixer. Sabem que patirem perquè a la lliga hi ha molta competència, però ens en sortirem segur.

On ho vaig deixar

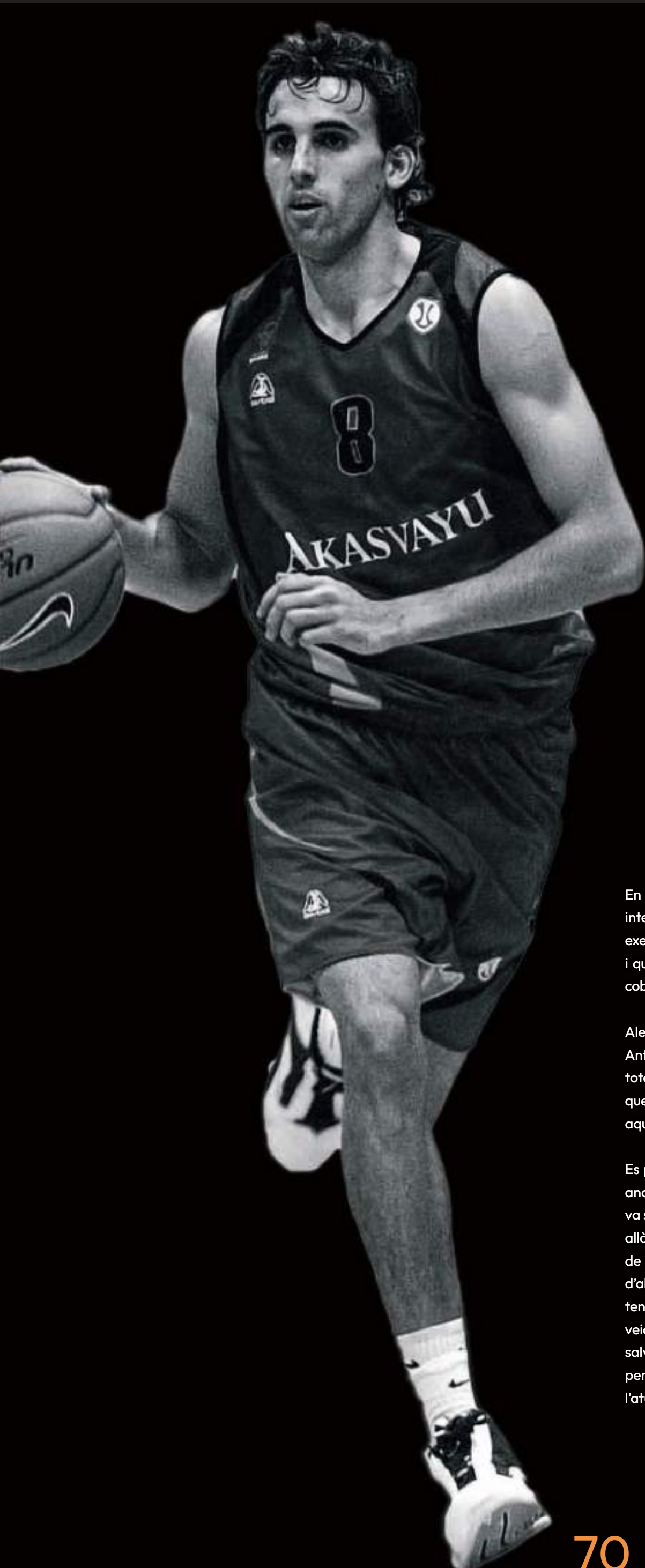
Veure que comença una nova lliga i que en el mapa de la mateixa hi ha de nou la ciutat de Girona és una bona notícia. Ho és evidentment pels gironins, però també pel bàsquet en general, perquè aquesta ciutat ha estat sempre estretament vinculada amb el món de la cistella. La prova més clara d'això és que en aquests catorze anys en els quals no hi ha hagut lliga ACB, Fontajau s'ha omplert per veure l'Uni Girona, i això diu que a les ribes del Ter sempre hi ha hagut ganes de bàsquet.

Tirant la vista enrere, queda una mica lluny aquell darrer encontre de l'Akasvayu Girona a la pista del Joventut de Badalona. Era el tercer partit del play-off pel títol de lliga, i com havia passat a la Lliga Catalana i a la final de l'ULEB Cup disputada a Torí, la Penya ens va tornar a guanyar. Queda clar que aquella no va ser la nostra millor temporada contra els verd-i-negre, que tenien el que a Badalona recorden com un dels millors equips de la seva història amb jugadors com Rudy Fernández, Riqui Rubio, Pau Ribas, Paco Vázquez o Lubos Burton. Però això queda absolutament en segon pla, tenint en compte que l'esmentat partit de play-off va ser el darrer en la història del club gironí, després de vint temporades ininterrompudes a l'ACB.

Molts cops m'han preguntat si abans de jugar sabíem el final que tindria el club i la veritat és que oficialment no sabíem res, no teníem tota la informació sobre el tema.

Malgrat tot, també és veritat que extraoficialment sí que sabíem que hi havia moltes possibilitats que passés el que després va passar.

Pedro Martínez
Eddy Kelele

En el darrer mes i mig, dos mesos, havien passat coses en l'àmbit intern del club que ja deixaven veure que allò no tenia futur. Un exemple molt clar és que en aquest període no se'ns pagava al dia i quan van fer-ho ens van donar talons, però no hi havia fons per cobrar-los.

Aleshores ja es veia que la cosa estava molt fotuda i malgrat que Antonio Maceiras, que era el director general, intentava no donar tota la informació perquè no entréssim en pànic, sí que era palès que en el dia a dia les dificultats eren molt grosses per gestionar aquell final de temporada.

Es podria dir que els esforços econòmics de l'etapa Akasvayu van anar clarament de més a menys en els tres anys que la constructora va ser la marca de l'equip. Just la temporada de la meua arribada, allò que en els dos primers cursos s'havia gastat per portar figures de primer nivell com Raül López, Fran Vázquez, Arriel McDonald i d'altres ja no es produïa. Ens quedaven aquells jugadors que encara tenien contracte, però ja no es van fitxar més figures, perquè es veia que es volia reduir dràsticament la despesa econòmica per salvar la situació, cosa que al final no es va aconseguir i que a mi, per exemple, em va perjudicar perquè em vaig quedar un any a l'atur.

També és veritat que davant d'aquella situació que vam anar vivint amb el pas dels mesos, tots vam fer un esforç per estar centrats en el present i en el dia a dia. Recordo bé que quan van arribar els veraders problemes de cobrament hi havia un grup de jugadors que eren molt més crítics i que apostaven per ser més bel·ligerants i que, per contra, Marc Gasol va aturar aquest fet, perquè liderava molt el vestidor i els feia entendre que el que calia era competir bé i fer bons resultats per buscar una bona posició de futur.

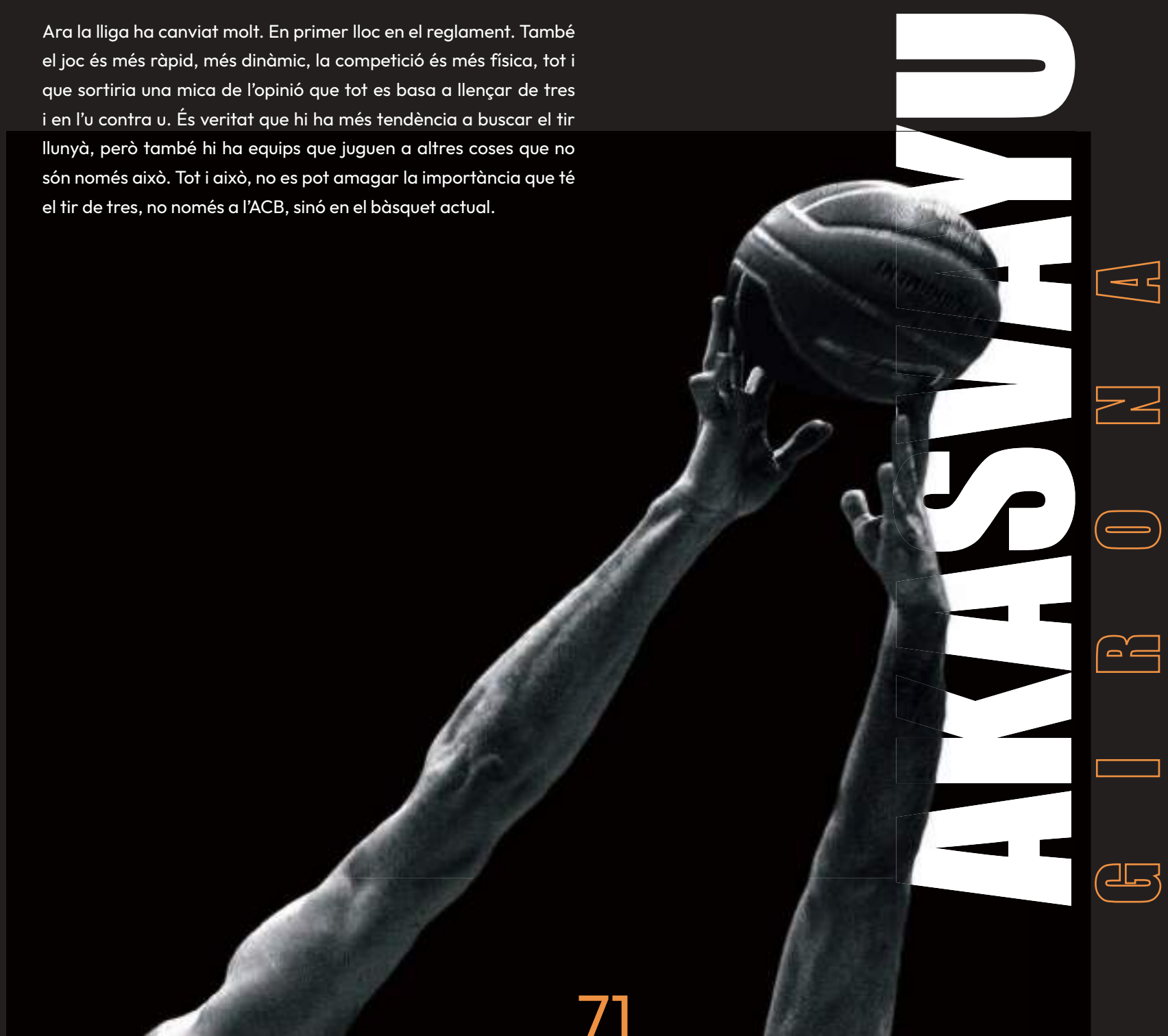
Allò va evitar un conflicte que podia haver estat molt més greu, que les dificultats viscudes per la plantilla internament. Això també va servir per veure que Gasol, tot i ser molt jove, ja era un dels líders de l'equip. No era l'únic, perquè en el vestidor sempre n'hi ha més d'un, però ell era un dels que tenien la força moral sobre la resta i crec que en l'àmbit individual sabia que aquella era una temporada molt important per ell, que ja tenia l'objectiu de l'NBA, i que res l'havia de distreure de fer una bona temporada, com així va ser.

Va ser l'any on va estar per damunt de la desena de nominacions com a MVP de la jornada, superant el registre que anys enrere havia establert Arvydas Sabonis. Era un líder a la pista i també al vestidor. Ja que parlem d'ell, Gasol era un pivot absolutament determinant a l'equip i a la lliga i jugàvem per ell, però sense fer-ho directament. Simplement, fèiem que el bàsquet passés per les seves mans i com té molta capacitat de fer coses diferents, el seu joc tenia molt impacte en tots els minuts que estava en pista. Per l'equip allò es veia des de la naturalitat, es podria dir que sortia sol, només deixant-lo jugar a bàsquet al ritme que ell imposava.

Ara la lliga ha canviat molt. En primer lloc en el reglament. També el joc és més ràpid, més dinàmic, la competició és més física, tot i que sortiria una mica de l'opinió que tot es basa a llençar de tres i en l'u contra u. És veritat que hi ha més tendència a buscar el tir llunyà, però també hi ha equips que juguen a altres coses que no són només això. Tot i això, no es pot amagar la importància que té el tir de tres, no només a l'ACB, sinó en el bàsquet actual.

Pel que fa a la composició de la lliga, hi ha hagut canvis d'equips, respecte a la meua etapa a Fontajau, però segueixen havent-hi la majoria de conjunts i de ciutats que ja hi havia en aquell moment. Pel camí d'aquests catorze anys han caigut noms propis com l'Estudiantes, que no ha aconseguit tornar, cosa que per exemple sí va poder fer el Tenerife. I malgrat que pugui semblar contradictori, perquè l'Estudiantes era un autèntic clàssic, crec que una de les claus d'aquest fet és que es mantenen o tornen amb força a llocs amb anys de bàsquet al darrere i on hi ha gent que sap de què va el tema i que manté una flama que permet no haver de començar de zero. Costa pensar, perquè ho hem vist en tots aquests anys, que un lloc sense tradició arribi i es pugui consolidar a l'ACB. En el fons la història juga a favor de les ciutats que sí que tenen aquesta tradició.

Això passa ara amb Girona i estic segur, malgrat que els resultats seran els que marcaran, que hi ha bases sòlides de club i de la mateixa ciutat, per tornar a estar molts anys a l'elit. A més, vist des de fora el projecte es presenta molt sòlid i amb moltes ganes de fer camí i d'anar creixent amb les idees de Marc Gasol, que té molta visió de futur i no només del present.

Per mi, trepitjar Fontajau serà emocionant, tot i que en la meua carrera he tornat a molts llocs on he entrenat i aquest és un fet que ja no m'afecta en excés i, per tant, estic centrat en l'aspecte estrictament esportiu. Potser també perquè entenc que tinc més experiència i veig les coses d'una manera diferent. No cal amagar que els anys et donen aquest pòsit i això fa que al principi fos més esclau dels resultats i que ara, en canvi, intenti que els resultats no em condicionin la meua forma de veure les coses. Això permet estar més centrat en el dia i a dia i no tant en els resultats del cap de setmana.

Però seguint en el bàsquet gironí i en la seva tornada a l'ACB, crec que hi ha un fet molt destacable, que és la presència d'Aíto a la banqueta. Tinc clar que la seva elecció és un encert absolut i que la seva trajectòria és bastant insuperable en tot, en el nombre de partits i en els anys que porta a la mateixa ACB. Tot això tenint en compte que és l'únic que supera el miler d'encontres a les banquetes d'aquesta lliga, havent entrenat fins i tot uns anys fora. Per tant, potser en el nombre de partits algú el pot atrapar, si es retira aviat, però la seva trajectòria, amb la passió que té i a l'edat que té, això em sembla bastant insuperable.

En aquest sentit, si mirem enrere, trobaríem casos comptats com el seu, el rus Aleksandr Gomelski fa anys, alguns entrenadors d'universitats americanes, algun de comptat a l'NBA o a Europa casos aïllats com el de Svetislav Pesic, però realment ben pocs. Són casos de gent que té molta passió i que han estat capaços d'adaptar-se als canvis que ha tingut el bàsquet al llarg dels anys, cosa que és molt important i gens fàcil. A això hi afegeixen la personalitat adequada per trobar amb els reptes presents la motivació que tenien quan eren més joves. Això no té una fórmula per poder-ho fer, és una força interior innata que els converteix en únics.

I acabo amb una reflexió de la lliga 22/23, la que recupera Marc Gasol com a pal de pallar del projecte a Girona. Un campionat en el qual després d'onze anys seguits, Pablo Laso no estarà a la banqueta del Real Madrid, que conjuntament amb el Barça tornaran a ser els grans favorits per aconseguir el títol.

A partir d'aquí, hi ha altres equips d'Eurolliga en un segon esgraó, com València i Baskonia, que són els aspirants si els de dalt fallen. I després ja és més complicat fer prediccions perquè hi ha una classe mitjana de la lliga que és molt àmplia i competitiva.

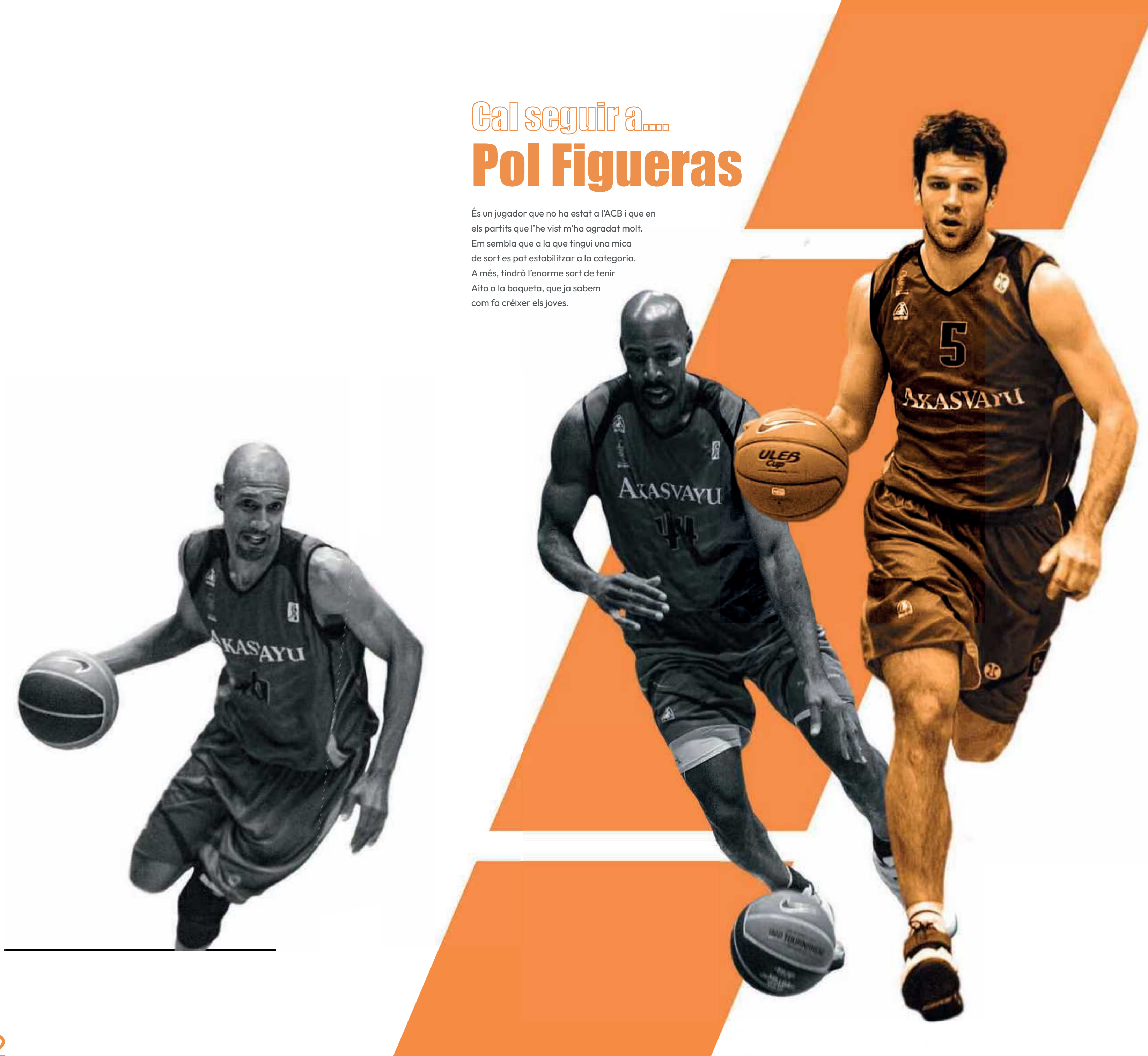
En aquesta anàlisi cal tenir en compte que algun dels equips no cridats a mirar massa amunt i sí a lluitar per mantenir la categoria pot ser la sorpresa, com va passar la temporada passada amb el Baxi Manresa. Però això és difícil de dir sense veure unes quantes jornades inicials del campionat.

No crec que els conjunts que hagin pujat, com és el cas de Girona, siguin candidats a baixar, torno a parlar de la història de la ciutat; i per descomptat de Gasol, ja que el seu rendiment serà clau per saber què pot fer l'equip.

Cal seguir a...

Pol Figueras

És un jugador que no ha estat a l'ACB i que en els partits que l'he vist m'ha agradat molt. Em sembla que a la que tingui una mica de sort es pot establitzar a la categoria. A més, tindrà l'enorme sort de tenir Aíto a la baqueta, que ja sabem com fa créixer els joves.

Entrenador Aïto García Reneses	Entrenador assistent Lubos Barton	Entrenador assistent Albert Sàbat	Entrenador assistent Miquel Fuentes
Preparador físic Arnaud Sacot	Fisioterapeuta Sergi Juanola	Delegat Albert Juncà	Melge Jordi Sitjà

2 **Máximo Fjellerup**
1'98 Escorta

4 **Èric Vila**
2'09 Ala-Pivot

5 **Kameron Taylor**
1'98 Escorta

7 **Pol Figueras**
1'85 Base

8 **Roko Prkačin**
2'06 Ala-Pivot

10 **Quino Colom**
1'88 Base

11 **Dusan Miletic**
2'14 Pivot

18 **Pierre Oriola**
2'06 Ala-Pivot

24 **Josep Franch**
1'92 Base

28 **Ondrej Hanzlík**
2'00 Aler

29 **Patricio Garino**
1'96 Aler

33 **Marc Gasol**
2'15 Pivot

35 **Jaume Sorolla**
2'11 Pivot

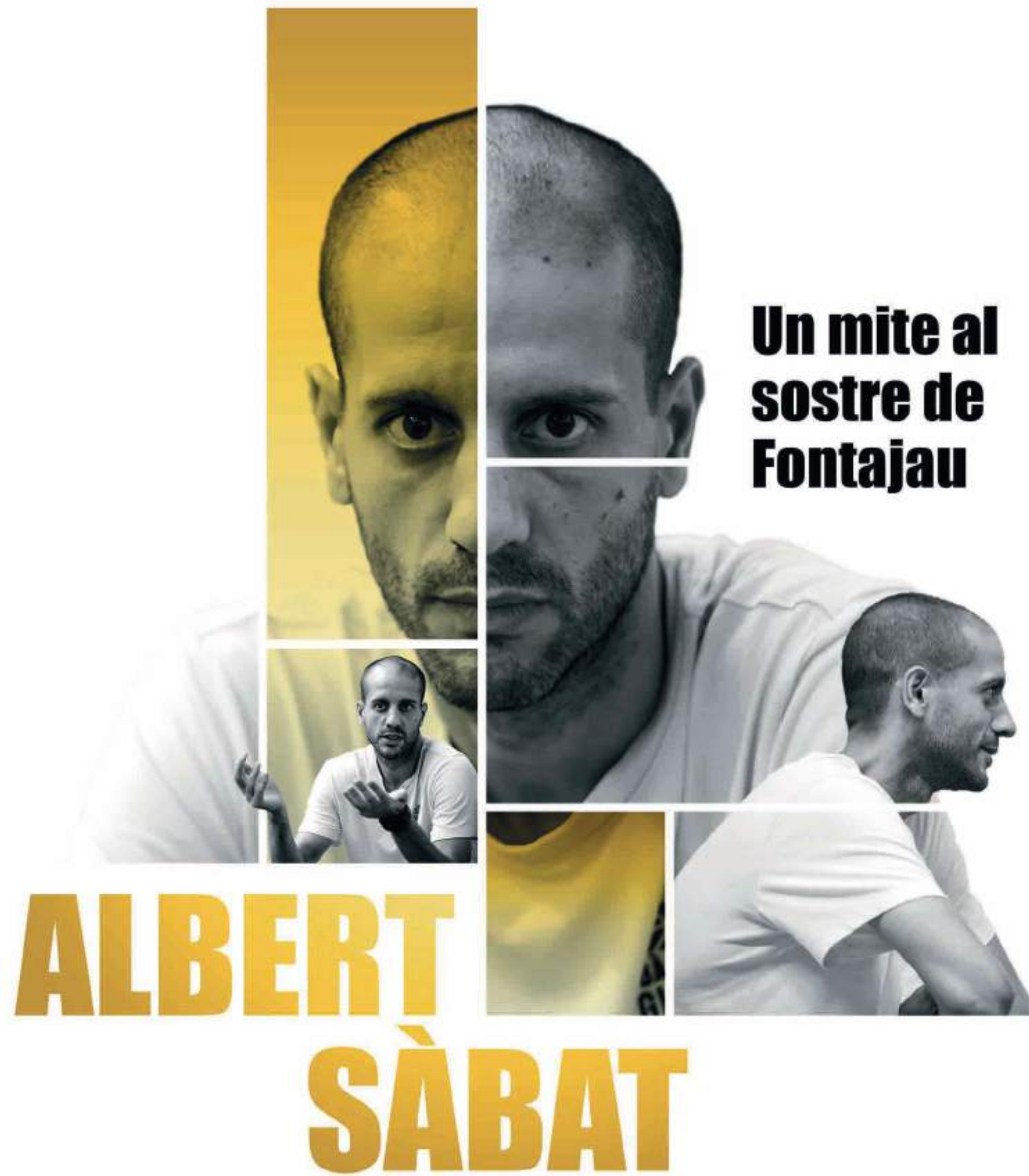
Foto Sergi Geronès

Alimentant famílies des de 1950

Qualitat i Tradició

**Un mite al
sostre de
Fontajau**

**ALBERT
SÀBAT**

El 4 de març de 2003 Albert Sàbat debutava a la Lliga ACB amb només disset anys. Va ser en un Pamesa València - Casademont Girona de la 32a jornada de lliga, en el qual va anotar un triple. Era l'inici d'una carrera com a jugador que va tancar el 19 de juny de 2022, amb l'ascens a l'ACB vestint la samarreta del Bàsquet Girona.

**Queda lluny el debut a l'ACB amb el
Casademont.**

I tant, aquell meu primer partit a València amb Juan Llana d'entrenador. Aquell dia vam perdre i recordo que vaig jugar perquè Xavi Vallmajó estava tocat i de bases només quedava Sidney Johnson... i jo.

Recorda el número que duia a la samarreta?

El 17. Tinc mala memòria, però aquell dia em va quedar gravat.

**Com explicaria en poques paraules què ha
passat des d'aquell maig de 2003 al juny de
2022?**

Uf, han passat molts anys i moltes coses, però jo pràcticament m'he sentit igual. Durant aquestes vint temporades he sentit que estimava molt aquest esport, sempre he tingut il·lusió pel dia a dia i crec que aquesta ha estat una de les claus que m'han permès jugar tants anys.

**Ha pujat cinc vegades a l'ACB. Una amb el
Tenerife i el Lucentum Alacant, dos cops amb
el Burgos i una amb Girona. Això ho han fet
comptats jugadors.**

Sé que hi ha algun altre cas, com el de Jorge García amb qui vaig jugar, que ha pujat vuit cops. Però vaja, cinc no està gens malament.

**Josep Guardiola
Eddy Kelele**

El de Girona és el millor?

I tant, i tant, sens dubte. No vull desmerèixer les altres vegades, però jo tinc clar que no hi ha res com pujar amb l'equip de casa teva.

Entre altres coses perquè les altres quatre vegades, al final per una cosa o per l'altra, no va jugar a l'ACB amb l'equip ascendit.

Els dos cops de Burgos va ser perquè el club no va poder fer front a les condicions econòmiques requerides, cosa que també va passar a Alacant. En canvi a Tenerife l'equip va pujar, però no van comptar amb mi. Això fa que els primers dies estiguis molt empenyat, perquè creus que t'ho has guanyat i més tenint en compte que en tots aquests casos havia jugat bé i molts minuts.

En canvi la Penya li dona de nou aquesta opció.

Sí, havia firmat a Melilla i va sortir l'oportunitat d'anar a Badalona, que va ser el premi de tornar a jugar a l'ACB.

I que no hi jugui ara amb el Bàsquet Girona?

Això és que jo ara ja no m'hi veia, el club sempre ha respectat molt la meva decisió, però jo des del primer moment ja vaig dir que físicament no em sentia del tot preparat per l'exigència que suposa aquesta categoria.

En farà prou el projecte gironí només amb Eric Vila?

Els referents sempre són molt bons. Ara és veritat que està costant més treure jugadors gironins, sobretot si ho comparem amb l'època dels Puig, Ribas, Espinosa, Colomé, Vallmajó, Trias o jo mateix. Potser és pel fet de no haver tingut un equip masculí referent, però està clar que tenir gent de la casa enganxa més.

Albert Sàbat és l'únic que ha vestit la samarreta del Casademont, del Sant Josep i del Bàsquet Girona.

La primera etapa és aquesta del debut a l'ACB i inoblidable. En la segona amb el Sant Josep va estar molt bé, però jo volia jugar una mica més amunt i per això vaig fitxar pel Tenerife, que era un equip que aspirava a pujar a l'ACB. I en aquesta última, vaig fer el camí al revés, fitxant per un equip de LEB Plata que volia pujar, i mira dues vegades en tres anys. Ningú pensava que fos tan ràpid.

Estava en el full de ruta personal fer el pas a la banqueta?

En principi quan jugava ho veia com una opció de futur per quan em retirés i com que el Bàsquet Girona sempre m'havia dit que comptava amb mi quan això passés, ara s'ha donat aquesta circumstància.

I l'Albert Sabat tècnic, quin futur té?

Ara mateix només tinc l'objectiu d'aprendre al costat de l'Aito, d'en Lubos i de la resta de companys del cos tècnic. No tinc cap altra idea que aquesta, aprendre i ajudar en tot el que pugui.

Començar al costat d'Aito és com un màster?

I tant, des del primer dia, és una passada. Controla molt els detalls, sobretot tècnics, té una idea de joc molt clara, no del sistema perquè sí, sinó de saber jugar a bàsquet, es fixa molt en tot i això és el que fa que el jugador acabi millorant. Estar al seu costat és un aprenentatge constant.

Me'l pot definir en poques paraules?

Té una passió desbordant i em fa la sensació que té la mateixa il·lusió per entrenar que quan tenia trenta anys, se li nota que té ganes d'ensenyar dia rere dia.

Girona ha estat catorze anys fora de l'ACB. Quins canvis hi veu en l'actualitat?

Al final és bàsquet, espectacle i esport, això no ha canviat. Per contra, el joc és molt més físic, els jugadors són molt més grans, corren molt bé el camp. Abans els pivots difícilment llençaven de tres o eren molt més lents, i ara veiem jugadors grans que es mouen molt bé, molt àgils. En aquest sentit sí que ha canviat el joc.

Com veu el futur del Bàsquet Girona amb aquest projecte?

Amb la idea de seguir creixent com ho ha fet des del primer dia, només cal veure els equips de base que hi ha, prop de trenta, que reuneixen quatre-cents jugadors i jugadores. En aquest sentit s'ha evolucionat molt. I en el primer equip, l'objectiu serà consolidar-se en una categoria tan difícil com ho és l'ACB.

Parlem de la lliga. Quin paper hi farà Marc Gasol?

En Marc sempre és determinant perquè les seves característiques són especials. És un jugador molt llest, sap sempre el que ha de fer, pren la decisió correcta a cada moment i amb això es converteix en un jugador que no existeix en cap categoria. Per tant serà un home molt important pel propi equip i dominant a la competició. A tot això cal afegir-hi que a Girona és un guia per a tothom.

Qui pot ser la sorpresa d'aquest Bàsquet Girona?

Pel que hem vist fins ara, Kameron Taylor és un bon element i pot ser un jugador determinant, però jo m'esperaria a fer previsions perquè a la plantilla hi ha elements amb molt potencial.

Per cert, de jugador es vivia millor que d'entrenador?

No sé si la paraula és millor, però com a jugador entrenes i la resta del dia estàs relaxat per descansar el cos, poc més. Com a entrenador és molt diferent, primer prepares, després entrenes i quan acabes segueixes fent feina per l'equip. És molt diferent.

Per acabar, ja ha deixat el bàsquet, és entrenador i encara manté l'etiqueta del noi de Llagostera.

Sí, i no només això, sinó que estic casat i amb dos fills, que són amb els que gaudeixo fora del bàsquet, però efectivament per a tothom segueixo essent el noi de Llagostera, on visc en l'actualitat. Soc del poble.

2 TEMPORADES EN AGTII

02/03 – 21/22

3 etapes a Girona - ACB - LEB OR - LEB PLATA

12 EQUIPS

5 ascensos a l'ACB
Tenerife (11/12), Alacant (12/13), Burgos (13/14 i 14/15), Girona (21/22)

Casademont Girona	2003-2005
Lleida Bàsquet	2005-2006
Tenerife Baloncesto	2006-2007
Gestibérica Vigo	2007
CB Vic	2007-2009
CB Sant Josep	2009-2010
CB Canarias	2010-2012
Lucentum Alicante	2012-2013
Autocid Ford Burgos	2013-2015
Juventut de Badalona	2015-2017
Obradoiro	2017-2019
Bàsquet Girona	2019-2022

“Des de 1929,
a Girona i amb l'esport gironí.”

GA GRUP ANDREU
Conduïm amb tu

BÀSQUET GIRONA

FUNDACIÓ

Any 2014

COLORS

Vermell

ESTADI

Municipal de Fontajau

CAPACITAT

5.500 espectadors

PRESIDENT

Marc Gasol

PATROCINADOR

FIATC

M
A
GASOL
R
C

El primer dia

Aquell dijous a la tarda era la primera vegada que Marc Gasol anava a Girona pel seu compte. Des que el diumenge anterior s'havia acabat la Final del Mundial del Japó amb la medalla d'or per la selecció espanyola, semblava que l'Univers hagués embogit al seu voltant. Ara, al volant d'un Grand Cherokee blau, mentre pujava per l'autopista, tenia -per fi- un dels primers moments de tranquil·litat després de molts dies. Tararejava un tema d'Estopa. La música l'ajudava a ordenar la ment i era el que precisament necessitava, després de l'estiu més intens i més decisiu de la seva vida.

Amb 21 anys, Gasol havia posat punt i final a una segona etapa de tres anys al Barça. Vist en perspectiva, havia après que hi ha qüestions que s'escapen al propi control d'un mateix. Per molt que s'hi havia esforçat no hi havia hagut manera de convèncer l'aleshores entrenador dels blaugrana Dusko Ivanovic, i aquella darrera temporada al Palau havia estat un desastre per ell. Tenia la consciència molt tranquil·la i, malgrat que sí li quedava un petit punt d'amargor per com havia acabat tot, estava decidit a tirar la carrera endavant.

Rebre la trucada d'Svetislav Pesic al començament de l'estiu va ser clau, després d'un curs realment complicat. No ho va dubtar un sol moment. El tècnic serbi havia estat qui l'havia fet debutar a l'ACB i en l'any que havien compartit a Barcelona, li havia demostrat amb fets que creia en ell. La inesperada convocatòria amb la selecció espanyola de Pepu Hernández i el devenir dels fets al Mundial de Bàsquet havien estat un xut d'autoestima inimaginable només uns mesos abans.

Marc Mundet
Eddy Kelele

Va sonar el mòbil. Era en Víctor Sada.

- “Nano! Com estàs?”

- “Bé, cansat però bé. Aquests dies han sigut una pallissa amb les celebracions”, va contestar en Marc des del mans lliures.

- “A quina hora arribeu?”

El base badaloní ja feia dies que havia començat la pretemporada amb l'Akasvayu i li faria de ‘cicerone’ en aquesta nova etapa a Fontajau. Tots dos havien crescut junts al Barça i eren molt bons amics.

- “Comptem ser-hi cap a les vuit”.

- “Val, us esperem per anar a sopar?”.

- “Ostres, no Víctor. Em sap greu. Estem petats i encara m'haig d'instal·lar. Ja ens veurem demà a l'entrenament”.

El diàleg va ser curt. Acabaven de passar per l'àrea del Montseny i encara quedava una última tirada. La Cristina, la seva xicota seia al seu costat mig adormida. El viatge va seguir en silenci, en un vespre plujós de final d'estiu.

Tots dos estaven molt cansats. En Marc encara arrossegava alguns efectes del jet-lag i dins del cotxe s'hi respirava quietud. Un tsunami li havia passat per sobre els últims quatre dies. Va començar amb el sopar de celebració a l'hotel de concentració, el Royal Pines de Saitama, el viatge de tornada des de l'altra punta del planeta havia estat llarguíssim, i la bogeria es va desfermar l'endemà amb més de 100.000 persones pels carrers de Madrid.

Tothom volia fotografies, tot eren felicitacions, flaixos, crits, abraçades, empentes i cops a l'esquena. Hi havia mil càmeres i, sobre tot, soroll, molt soroll allà on anaven. Amb gent de tot tipus: aficionats de tota mena, polítics, directius federatius, periodistes, empresaris, patrocinadors...

Tota la fauna imaginable en una gran festa organitzada per la Federació Espanyola era allà. I per acabar-ho d'adobar, al matí següent va ser el torn de les autoritats amb les recepcions amb el president del Govern Espanyol i el Rei.

- “Ja tinc ganes d'arribar”, va murmurar en Marc a la seva companya.

Ella se'l va mirar pensant que volia agafar el llit d'hora. Potser sí. Però també, el cuquet guanyador que li havia entrat dins l'estómac des de la final seguia allà. Aquell estiu hi havia hagut un abans i un després a la seva carrera esportiva. La lesió d'en Pau a les semifinals contra l'Argentina i el seu paper a la final davant l'enorme pivot grec, Sofoklis Schorchianitis l'havien situat al bell mig de l'ull de l'huracà.

En Marc seguia pensant i conduïnt alhora, mentre deixaven enrere la sortida de Lloret de Mar. Girona li feia molt el pes. A casa se n'havia sentit molt a parlar, de la ciutat. La mare de la seva àvia n'era i sempre havia estat una plaça molt ben considerada a Can Gasol. Tenia molt clar què tenia entre mans i que se la volia fer seva. Passejar pel Barri Vell i parar la fresca a la Plaça de la Independència era de les coses que li venien més de gust.

A més, l'equip li feia molta patxoca. Ja no només per Pesic, sinó per coincidir amb cares conegudes com Víctor Sada, Fernando San Emeterio o Germán Gabriel. Els dos primers estaven en una situació calcada a la seva: jugadors joves amb una altíssima expectativa, que vivien la seva primera aventura fora de casa i havien de consolidar la seva carrera ACB. Ells acabarien sent decisius en la integració de Gasol. El tercer era un malagueny amb molta gràcia que havia guanyat la medalla d'or al Mundial Junior de Lisboa amb el seu germà feia set estius. A sobre, dos antics companys seus al Barça també havien anat a parar aquell estiu a Fontajau, Gregor Fucka i 'Bootsy' Thorton. Sabia que tindria xarxa i podia estar tranquil. El cuquet seguia movent-se, cada vegada més.

Van arribar al pis que la seva xicota i el seu pare havien llogat a la zona de la Devesa, mentre ell era al Mundial. Aquesta vegada, l'Agustí havia hagut de marxar amb la seva mare cap a Memphis per l'operació al peu del seu germà i no hi havia pogut ser, però li va semblar perfecte. Era a tres minuts en cotxe de Fontajau i, si volia, podia arribar-se a peu fins el centre sense cap problema. Tant el pis com el barri eren espaiosos, tot plegat, molt a la mida de les necessitats d'en Marc en aquell moment. Ara ja només s'hi havien d'instal·lar. Van recollir les coses i van anar a passar la primera nit a Girona a un hotel.

L'endemà

El seu aterratge a Girona va ser molt més que discret. Per un costat, s'havien acabat les èpoques de les grans presentacions de Raül López al Mas Marroch i el president Josep Amat començava a retallar despeses. El sentiment general a Girona era de certa decepció després d'una primera temporada fallida del projecte Akasvayu.

Per l'altre, Pesic volia anar per feina: faltaven tres setmanes per començar la Lliga ACB i la conjunció de peces de l'equip encara estava pendent. A en Marc, això de treure's el focus de sobre ja li anava bé. Fins llavors, sempre havia estat 'el germà de Gasol' i podia haver qui aprofités la manera com havia acabat tot al Palau Blaugrana per posar-hi cullerada. El club va decidir filtrar només una fotografia de la revisió mèdica al Santa Caterina i va donar la qüestió per liquidada.

A la tarda, va arribar l'hora del primer entrenament amb el nou equip. En veure'l entrar, Pesic el va anar a rebre amb una abraçada i un enorme somriure, com els que només sabia fer ell.

- “Felicidades”, li va dir amb un fort accent serbi.

- “Gracias ‘coach’, va contestar ell humilment.

- “Ahora, tú ser campeón del mundo. Yo, no more”, en el seu castellà barreja d'anglès i alemany tan característic.

Pesic s'havia proclamat campió quatre anys abans amb l'antiga Iugoslàvia. Van tenir una breu xerrada a peu de pista i de seguida va començar la primera sessió amb tot l'Akasvayu ja al compler.

En Marc sabia que venia a ser suplent d'un pivot croat que aterrava a Girona amb pedigrí NBA, Dalibor Bagaric. A la targeta de presentació hi havia un bon currículum: format a la Cibona, tres temporades als Bulls, Fortitudo i Olympiakos. Gens malament.

Ara bé, a Marc Gasol només li va caldre aquella primera sessió per saber que no era tan bo. L'òptim estat de forma amb què arribava després de dos mesos de concentració amb la selecció espanyola tenien el seu efecte davant d'un home que no girava rodó de l'esquena.

- “Aquesta és la meva”, va pensar.

El cuquet a dins la panxa seguia movent-se. Gasol se sentia pletòric de confiança i Pesic li demostrava amb fets que creia en ell. El feia sentir important i si calia, aturava l'entrenament per donar instruccions o reforçar jugades expressament dissenyades per ell. Res a veure amb la darrera temporada amb Ivanovic. Només trigaria sis partits a jugar de titular a l'ACB.

Un detall escenifica la seguretat que tenia en si mateix des del primer dia: en tres temporades al Barça, Marc Gasol va tirar quatre triples; de setembre a desembre, a Fontajau en va tirar deu. En Marc estava encantat. Pesic també. La idea d'equip funcionava.

Aquells dies de setembre de l'any 2006 també li va servir per advertir els cercles de relacions dins l'equip. Els espanyols anaven per un costat, i per un altre, el sector balcànic (el mateix Bagaric i dos joves que acabarien tenint impacte en el joc de l'equip, Marko Marinovic i Marko Keselj).

La resta anava al seu aire. Fucka, Thorton, Salenga... veterans amb qui en Marc hi mantenia una relació molt cordial, però que ja tenien la seva vida feta fora la pista. Dins d'aquest grup tan variat, dos homes van esdevenir fonamentals en la unió i la cohesió del vestidor: Darryl Middleton i Arriel McDonald.

Pesic i el General Manager, Antonio Maceiras van entendre que hi havia punts del desenvolupament com a jugador de Gasol, on ells no hi podien arribar. Necessitaven algú que li fes de guia des de dins el parquet, i aquest paper va recaure sobre Middleton.

El pivot de Queens era un home de quaranta anys que arribava a Girona per viure-hi la quarta etapa com a jugador, després d'una llarga carrera esportiva.

No només va acceptar un rol que el motivava per seguir en actiu, sinó que es va crear una fantàstica connexió entre els dos que es va allargar durant les dues temporades que van ser companys a Girona.

En Marc no percebia Middleton com una amenaça, tot el contrari. Era el seu mestre, un home disposat a ajudar-lo a millorar cada dia. I a sobre, era un cuiner fantàstic.

El cas d'Arriel McDonald era el més delicat de tots. El base nord-americà acumulava una carrera solidíssima a Europa: havia guanyat l'Eurolliga amb el Maccabi, havia jugat quatre vegades la Final Four i havia estat campió de lliga nou cops, entre Israel, Grècia i Eslovènia.

Tota aquesta experiència feia que se sentís amb autoritat de rebatre certes decisions i no era un americà fàcil de portar. En Marc, en canvi, va tenir la capacitat de connectar-hi de seguida. Els dos anys a Memphis, on havia anat amb la família per fer costat a en Pau, li havien servit per entendre la cultura i la manera de fer dels Estats Units.

Pel seu caràcter afable, Gasol tenia la virtut de connectar amb tothom i a efectes pràctics, va acabar sent la cola que aglutinava tot el grup.

Aquesta és la meva

Girona enfilava la tardor, però que a la vida de Marc Gasol havia començat a florir la primavera es va veure ben aviat. L'equip va guanyar la segona Lliga Catalana de la història del club gironí aquell mes de setembre, passant per sobre del Barça a la final (73 a 51) i amb un petit regust a revenja dins del vestidor. Pesic, Maceiras, Gasol, Fucka... tots ells tenien motius per una motivació extra aquell dia.

Va ser el punt de partida d'una dinàmica magnífica que es va allargar fins a finals de gener, amb un ferm tercer lloc a la lliga i classificats per la Copa del Rei. De fet, els gironins van encadenar 26 victòries i només 4 derrotes en l'acumulat de les tres competicions -Lliga Catalana, FIBA Eurocup i ACB-, i es van mostrar fortíssims a casa.

Un partit de la FIBA Eurocup escenifica la dolçor d'aquell idil·li que acabava de començar: el 71 a 33 amb què l'Akasvayu va arribar al descans contra un històric com la Virtus de Bolonya, col·luder a Itàlia en aquell moment. "No tinc paraules per explicar-ho", va confessar Svetislav Pesic just acabat el partit a la sala de premsa. Tampoc sabia explicar l'amor de Marc Gasol per Girona.

Pel jove pivot, que va acabar amb onze punts, aquella no va ser una nit especialment destacada a nivell personal, però la temporada sí va ser-ho. Com ho seria la següent, a les ordres de Pedro Martínez i amb més d'una desena de nominacions com a MVP de la jornada, destrossant unes estadístiques que amb anterioritat només havia pogut assolir un monstre del bàsquet com Arvydas Sabonis.

Després d'això, a Gasol només li quedava un camí, i per fer-lo calia agafar un avió i marxar al lloc on ja feia temps triomfava el seu germà.

La resta de la història encara s'està escrivint

DONDE yo estuve

Yo estuve en Girona tres años de mi vida, tres temporadas de baloncesto. No sé si decir que la experiencia me pilló tarde en mi carrera, digamos que fue en los últimos años y que era cuando yo venía de una mala experiencia en Italia. Cambiar de baloncesto no me vino bien y con mi llegada al Casademont Girona volvía a la tranquilidad de un club que llevaba muchos años en la ACB y llegaba a una ciudad de baloncesto, porque siempre he considerado que Cataluña tiene algo de baloncesto que la hace especial, sobre todo por la cantidad de equipos y de chicos y chicas que lo practican. Dentro de estos parámetros, yo había visto siempre Girona como una ciudad muy parecida a Vitoria, donde yo nací. Un sitio donde se vive mucho el baloncesto, donde la gente se interesa y donde el deporte siempre es un motivo de orgullo para la ciudad. Cualidades que a la vez se conjugan con esa exigencia y esa calidad que en mi época ya se notaba en una cosa que yo hacía mucho cuando estaba ahí, que era ir a ver partidos de chavales jóvenes, siempre llenos de ambiente.

El caso es que a mi llegada me hacía mucha gracia que en el vestuario solo se hablaban dos idiomas, el catalán y el inglés. Yo era el único que hablaba en castellano, lo que me permitió ir cogiendo rápidamente la nueva lengua, adaptarme con facilidad e incluso llegar a ser capitán del equipo, hablando en catalán, después de la retirada de Gerard Darnés.

La integración en el vestuario fue muy rápida, entre otras cosas porque el ambiente del grupo era magnífico y al mismo tiempo fue un orgullo ser capaz de integrarme en un espacio tan corto de tiempo a una sociedad que vivía el deporte en general y el baloncesto en particular con especial interés.

Debo decir en este aspecto, que me habían avisado que en Girona era difícil entrar a nivel social, y al principio lo sufrimos un poco mi familia y yo, en cambio si algo podemos decir en este aspecto es lo mucho que nos costó salir una vez terminé mi etapa como jugador.

Estábamos muy integrados, muy a gusto y de hecho pasó mucho tiempo hasta que a mi hijo Óscar, que en aquel momento era pequeño e iba a la guardería, se le quitó la “poma” de la cabeza. Para él, las manzanas han seguido siendo, durante muchos años, las “pomes”.

Recuerdo a Joaquim Vidal, que para mí fue muy importante, a Albert García, el apoyo de Casademont, a Trifón de entrenador, a Gerard Darnés, Xavi Vallmajó, Toni Espinosa... mis recuerdos de la ciudad son imborrables.

Ahora y pasado el tiempo, el baloncesto vuelve a Girona en su máximo esplendor. Cuando hablas de un equipo que lo entrena Aíto y en el que juega Marc Gasol, ya estás puesto en el mapa, aunque creo que Girona no ha dejado de estar nunca en este mapa. Si es verdad que el reconocimiento que puede tener ahora volver a la ACB y la gran apuesta que se ha hecho en el proyecto, son dos factores fundamentales para que se vuelva a hablar de una ciudad que tuvo baloncesto de élite veinte años seguidos.

Ante todo esto, tengo el privilegio de decir que yo jugué tres años en Girona, **donde mantengo muchos de los amigos que hice en mi estancia allí** y donde intento volver en cuanto puedo, siendo esta una cita casi obligada para mi mujer, que me lo recuerda cada año. Porque nos encontramos realmente a gusto cada vez que la pisamos de nuevo.

Esta vez la cita es más que obligada, para volver a ver al equipo en su esplendor y recordar desde Fontajau que estuvimos en esta preciosa ciudad tres años de nuestras vidas.

Races autòctones
Gestió forestal sostenible
Olivet
Horta ecològica
Apicultura
Formatgeria artesanal

MAS
L'ARBREDA

Vall de Llèmena

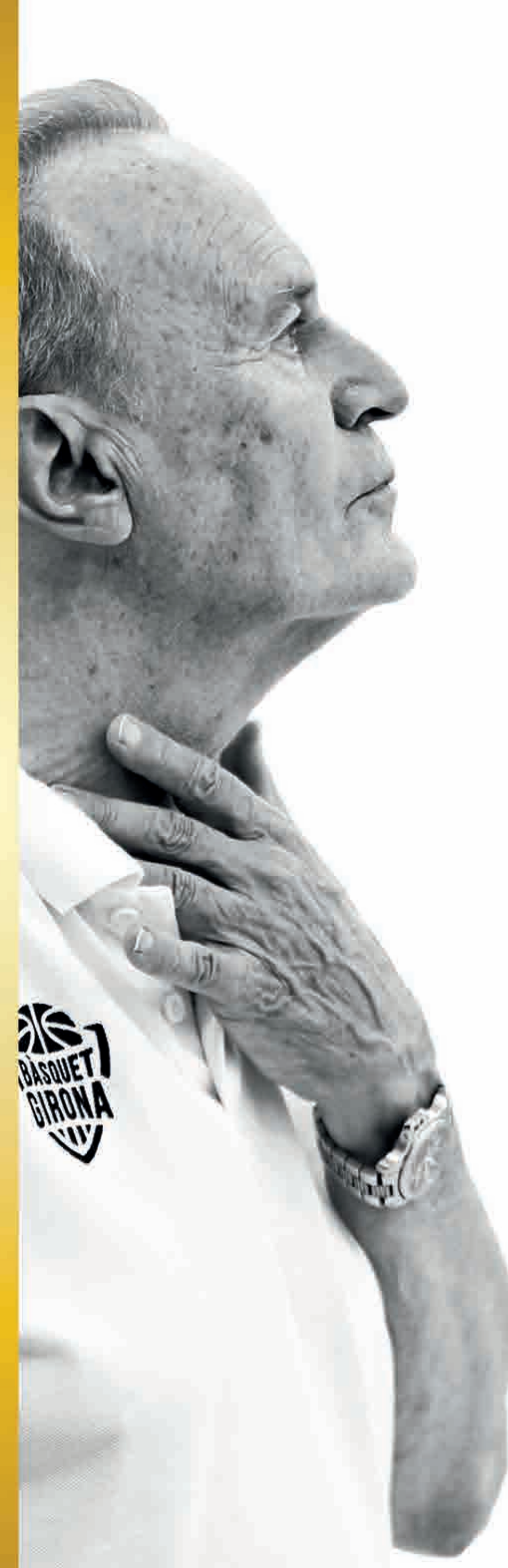
El bestiar de raça autòctona és un tresor del nostre patrimoni rural en perill d'extinció.

Estimem-lo. Protegim-lo.

@masarbreda

Un projecte

Gosbi

L'àlbum de família d'Aíto

La carrera esportiva d'Aíto García Reneses com a entrenador arranca el 1973 dirigint el Círcol Catòlic de Badalona, posteriorment anomenat Cotonifici, i més tard Licor 43. Una etapa que va durar deu anys i que després va continuar per les banquetes del Joventut de Badalona, FC Barcelona, Unicaja, Cajasol, Gran Canària, Alba Berlín i ara Girona, sense oblidar el pas per la selecció espanyola als Jocs Olímpics de Beijing.

El resum fàcil serien els més de 1.000 partits a la lliga ACB, més del doble en tota la seva carrera, un currículum que assenyala una medalla d'argent en els Jocs Olímpics, nou lligues, cinc Copes del Rei, una Copa Príncep d'Astúries, dues lligues i una Copa a Alemanya, una Recopa d'Europa, dues Copes Korac, una Copa ULEB i una FIBA Eurocup. Tot això combinat amb diversos guardons en l'àmbit personal.

Però si una cosa no pot passar desapercebuda de la trajectòria de l'actual tècnic del Bàsquet Girona, malgrat quedar lluny dels focus dels premis i els reconeixements, són tots aquells entrenadors que després d'estar al seu costat han fet fortuna en el món del bàsquet, entrenant també a l'ACB o en d'altres lligues destacades d'Europa. Una llista amb noms molt il·lustres, que conformen aquest àlbum de família.

Josep Guardiola
Eddy Kelele

GOTO

Guifré Gol

L'entrenador que l'any 1988 va pujar l'aleshores Valvi Girona a la Lliga ACB, havia estat ajudant d'Aíto en els seus primers anys a la banqueta, concretament la del Círcol Catòlic. Això va ser entre els anys 1973 i 1975, en els quals Gol compaginava la tasca de jugador amb la de tècnic ajudant, tot i que era dos anys més gran que el mateix Aíto. Un cop va tancar l'etapa de jugador va entrenar el Mollet, l'Hospitalet, el Canet, l'Espanyol, l'esmentat Valvi Girona i el Grup IFA Unipublic.

Manel Comas

Un dels tandems més inimaginables en el món del bàsquet es va reunir les temporades 1977/79 a la banqueta del Cotonifici. Comas era un any més gran que Aíto, formant una parella ben diferent a l'hora de viure el joc des de la banda. Després d'aquesta experiència, gairebé no cal explicar la carrera esportiva d'un Manel Comas, que va passar per una dotzena d'equips de la lliga ACB, alguns en doble etapa, i que actualment encara és el tercer tècnic amb més partits dirigits a la lliga.

PISTOL

Joaquim Costa

La seva trajectòria al costat d'Aíto és força curiosa. La primera vegada que va estar al costat del tècnic madrileny va ser al Círcol Catòlic, quan tot just havia tancat la seva carrera com a jugador. Malgrat tot, aquesta etapa només va durar dos mesos, perquè Costa va tenir una oferta per retornar a les pistes, cosa que va fer amb el Breogán de Lugo. Anys més tard, ja al Barça, Costa era coordinador de la pedrera blaugrana i durant la temporada 93/94 va combinar aquesta tasca amb la de tercer entrenador del primer equip. La tripleta la completava l'altre Quim Costa. Després va ser l'entrenador de la Penya, en dues etapes diferents, Breogán i Gran Canària. A la foto, Joaquim Costa "Pistol" a l'esquerra, amb Quim Costa de jugador (5).

Juanito Jiménez

És el quart tècnic que després de passar pel Cotonofici amb Aíto va arribar a la lliga ACB, on va dirigir un brillant TDK Manresa la campanya 1985/86 i al Gin MG Sarrià la 86/87.

Va ser ajudant d'Aíto al Barça durant cinc temporades, des del 1985 al 1990. Amb anterioritat havia estat primer entrenador blaugrana de manera temporal la campanya 84/85, substituint Antoni Serra; fet que es va repetir el curs 91/92, rellevant Bozidar Maljkovic.

Manolo Flores

Alfred Julbe

L'home que va començar a posar el bàsquet gironí en la primera línia del bàsquet estatal com a tècnic del Valvi Girona, va ser un dels primers ajudants d'Aíto García Reneses a la banqueta de la Penya, concretament la temporada 84/85 quan els verd-i-negre competien sota el nom de Ron Negrita Joventut. Dues temporades després, Julbe seria el primer tècnic de l'equip de Badalona, càrrec que va ocupar tres campanyes, 86/89. Després d'això va arribar l'experiència al Valvi, 89/94; i també va entrenar en diverses etapes el Saragossa, de nou el Joventut, el Càceres, l'Andorra, el Barça B i en les darreres temporades l'Uní Girona de la Lliga Femenina. A tot això cal afegir-hi experiències a l'estranger, amb el Titánicos de León mexicana, el Llemotges francès i la selecció d'Egipte.

85/90

Joan Montes

Després de ser tècnic dels equips de base del FC Barcelona i segon de Lolo Sainz a la selecció espanyola absoluta, exerceix el càrrec d'entrenador ajudant d'Aíto al Barça, des del 1994 al 1997; tasca que repeteix des del 2000 al 2002. En l'àmbit individual dirigeix el FC Barcelona de manera interina la temporada 97/98, substituint Manel Comas; tasca que repeteix la 04/05, en aquesta ocasió rellevant Svetislav Pesic.

Quim Costa

És el tècnic que més projectes ha viscut al costat d'Aíto, de qui va ser segon entrenador al Barça la temporada 92/93, en la qual es va intercanviar el rol de primer tècnic a petició del mateix Aíto. Posteriorment, també va ser ajudant seu en el conjunt blaugrana el curs 94/95 i més tard, del 99 al 01. Es va tornar a reunir aquest mateix binomi a l'Unicaja del 2008 al 2011, just després que Costa també fos el tècnic ajudant a la selecció espanyola en els Jocs de Beiging'08. En solitari Costa ha estat tècnic del Valvi Girona, Sant Josep, Ciudad de Huelva, Lucentum Alacant, Peñas Huesca i Bàsquet Girona. Costa ja havia estat jugador del Cotonifici a les ordres d'Aíto.

Amb Joan Plaza i Carles Duran es podria entendre que s'enceta el capítol de tècnics més joves que han acompanyat a Aíto en aquests darrers anys. Plaza ja era tècnic ajudant de la Penya quan Aíto hi arriba la temporada 03/04, en la que també hi havia Carles Duran. Aquesta tripleta de tècnics està dos anys junta, fins que Plaza marxa d'entrenador ajudant al Real Madrid, conjunt que acabaria entrenant. Posteriorment també passa per les banquetes del Cajasol Sevilla, Zalgiris Kaunas, Unicaja, Zenit de Sant Petersburg i Betis.

Joan Plaza Carles Duran

La relació de Carles Duran amb Aíto comença a la Penya i es perllonga dues temporades, 2003/05. Després d'això i de passar per diverses categories, Duran arriba a l'ACB com a primer entrenador, de la mà del València Bàsquet. Posteriorment, ha estat tècnic del Bilbao Bàsquet i actualment ho és del Joventut de Badalona.

Sito Alonso

La marxa de Carles Duran de la Penya, obre la porta de tècnic ajudant a Sito Alonso, que comparteix tres temporades amb Aíto, des de 2005 a 2008. Després d'aquesta etapa, Alonso ha estat primer entrenador del mateix Joventut i també del Guipuzkoa Basket, Bilbao Basket, Baskonia, FC Barcelona, Cedevita i en l'actualitat ho és de l'UCAM Múrcia.

Diego Ocampo

Se'l pot recordar pel seu pas per Girona en l'etapa Akasvayu, com a segon entrenador de Pedro Martínez, essent aquesta una etapa anterior a la viscuda amb Aíto al Cajasol de Sevilla durant dos cursos, 2012/14. Després d'aquesta experiència a terres andaluses ha estat primer entrenador de l'UCAM Múrcia, Estudiantes, Joventut, Manresa, Barça B, Saragossa, Skyliners Frankfurt i actualment del Tizona Burgos, a la LEB Plata.

Israel González

Ha estat tècnic ajudant del Gran Canària amb Pedro Martínez, Luis Casimiro i Aíto, en aquest cas des de 2014 a 2016. El mateix Aíto el recluta un any més tard per marxar amb ell a l'Alba Berlín, on fan tàndem durant quatre temporades, 17/21. Amb el final d'etapa d'Aíto al conjunt alemany, Israel González passa a dirigir-lo, vivint ara la segona temporada com a màxim responsable de l'equip.

Al costat d'Aíto

Alfred Julbe

Jo entenc que de cara a la gent que l'hem envoltat al llarg de la seva trajectòria, com segons entrenadors, preparadors físics i ajudants propers; ell ha fet amb nosaltres el que havien fet amb ell quan començava. Aíto va ser ajudant d'una persona amb molta influència en el bàsquet, com Ignacio Pinedo, que creava escola a tots els projectes que afrontava. Aíto va continuar amb aquesta filosofia i això l'ha portat a donar pas a molts dels segons tècnics que hem estat amb ell.

En aquells anys, encara no es parlava massa de la influència de Javier Añua, un estudiós del bàsquet que ja havia pogut anar fora d'Espanya per evolucionar, i per tant, als entrenadors ens arribaven coses de fora per dues vies, una la d'Antonio Díaz Miguel i l'altra la d'Aíto.

En el cas de Díaz Miguel, la seva influència era clara pels seus viatges als Estats Units i pel que explicava i compartia quan tornava. Pel que fa a Aíto, la influència era per la seva tasca d'estudiar com jugaven els equips universitaris americans i pel fet de ser innovador en coses que no s'havien vist aquí, malgrat que sí que s'estaven fent als Estats Units. Per exemple, les primeres pressions i combinacions de defensa en l'àmbit de clubs són dels seus equips, cosa que Díaz Miguel també feia amb la selecció espanyola.

Em sembla que parlo en nom de la majoria d'ajudants que ha tingut Aíto com a referent, i que posteriorment hem fet carrera darrere seu, si dic que també hem procurat fer amb els nostres col·laboradors aquesta tasca d'ensenyança i de millora constant, aprofitant els casos pràctics de totes aquelles coses que van passant al llarg d'una temporada.

Això no té altra fórmula que fer molt particip de la feina als ajudants, com sempre vaig entendre i vaig rebre per part seva. La clau és mirar que el segon entrenador sempre estigui preparat per ser primer, que és la facilitat que tots els que hem estat al costat d'Aíto hem tingut per fer-nos entrenadors “jefes”.

Tècnic ajudant d'Aíto al Joventut de Badalona.

Diego Ocampo

Per una banda diria que Aíto és una persona que vol aprendre, que vol innovar i que vol crear coses noves, però no només en el bàsquet, sinó coses de la vida en general i això és fonamental per ser un formador, aquest esperit d'estar sempre en constant aprenentatge. Això mateix li passa en el bàsquet, que és el que més coneixem d'ell.

Si no fos així, com pots voler formar a algú, si tu no vols aprendre? Per tant, ell sempre vol aprendre, sempre té interès en les coses noves i intenta cultivar això com a primera pedra per transmetre coneixements als que té al costat. Aquest entusiasme, perquè crec que aquesta és la paraula que ho defineix, és bàsic per contagiar a les persones a qui vol ensenyar i transmetre coses.

Després té una part d'innovador i de creativitat molt gran, sempre està buscant coses o excuses per crear alguna cosa, és una persona molt creativa i interessada en moltes coses, per exemple, li interessen els cotxes i la fotografia i no dubte en saber coses d'aquests dos camps, perquè li és innata aquesta necessitat de fer-ho. És com a conseqüència de tot això, que té aquesta capacitat d'ensenyar i que recolza sobre dos pilars fonamentals. Un és que et convenç sense que hi hagi res forçat, perquè intenta que entenguis les coses amb el què, el com i el perquè. I després hi ha el mètode, que és adaptable, però hi ha coses que són innegociables.

En aquest sentit, en aquest mètode hi ha línies vermelles que no es poden travessar, igual que hi ha coses que es poden flexibilitzar per adaptar-te a les persones que tens al costat en cada moment, cosa en la que és genial, perquè ell té molta capacitat d'adaptació. Només cal veure tots els equips als que ha entrenat i als llocs on ha viscut per veure com ha estat capaç d'adaptar-se a les circumstàncies. Dit això, hi ha una sèrie de línies vermelles com el respecte, la intensitat i entrenar amb l'objectiu clar d'ensenyar al jugador, que sempre es respecten.

És aquest conjunt que formen la flexibilitat i les línies vermelles el que em sembla molt admirable, perquè no deixa de ser el que és el món avui en dia, on s'ha de tenir unes idees, però on també s'ha de ser capaç d'adaptar-te a l'entorn i al que passa a cada època.

Aíto no és només un entrenador de bàsquet, ell vol ensenyar, la seva vocació és ensenyar i entenc que si no li agradés tant aquest esport com li agrada, doncs aleshores ensenyaria en altres àmbits, perquè si vas a dinar o t'asseus una estona amb ell estàs aprenen coses que no són de bàsquet.

Els dos factors que el podrien definir serien aquesta vocació innata per aprendre i ensenyar i l'amor que té pel bàsquet i crec que necessita de les dues coses per viure i ser feliç.

També cal veure, si analitzem la seva carrera esportiva, que s'ha pres temps per refrescar-se, cosa que per cert és el que fan els grans innovadors, que no estan sempre en activitat constant, sinó que s'agafen temps i distància per després crear. Ell sempre ho ha fet, però alhora després necessita del dia a dia, d'aprendre alguna cosa per ensenyar-la, d'estudiar i d'estar reflexionant sempre per millorar-se a si mateix i als altres. I això que fa amb els jugadors ho fa també amb els tècnics que té al costat d'ajudants. Si hagués de resumir-ho diria que té una passió pel bàsquet increïble i una passió igual d'increïble per ensenyar i per fer millorar els que té al costat.

Tècnic ajudant d'Aíto al Cajasol Sevilla i actual entrenador del Tizona Burgos.

Sito Alonso

A part del que puguis aprendre d'Aíto sobre bàsquet, una cosa cabdal en ell és que t'ensenyi un estil de vida a nivell professional, et fa entendre que el dia a dia de l'entrenador o del jugador ha de tenir diferents parts, i que aquestes són importants per poder aguantar el ritme que qualsevol esport professional exigeix. T'ensenyi que cal tenir la ment ocupada en altres coses, que són molt importants per treballar l'intel·lecte i la cultura pròpia, i que són aquestes coses les que fan que en determinats moments et puguis oblidar puntualment de la feina. Aprens que saber fer això és del tot necessari per tornar l'endemà amb més força.

També cal destacar la humilitat que té com a persona, essent capaç de transmetre molta confiança a aquells que té al costat. Humilitat que també mostra quan veus que segueix investigant i treballant, perquè no es conforma amb el que ja sap i té assolit, que en una persona com ell són innumerables coses. Aquesta evolució constant que li és innata, és un exemple més, no només en l'apartat del bàsquet, sinó en l'estil de vida al que abans em referia, ell és una evolució de coneixements constant, que a l'hora transmet als altres.

I si les ganes d'aprendre i d'ensenyar són dos dels seus pilars fonamentals, un tercer és l'amistat que t'ofereix, que en el meu cas és impossible de trencar fora de les pistes i de la feina. La relació que proposa i alimenta és de molta confiança i proximitat, per això jo el considero un amic meu i quan tinc una cosa que crec que ell em pot ajudar, per suposat que el truco, com espero que ho faci ell en qualsevol circumstància que pugui necessitar.

Aquest és un fet bàsic seu, crec que no només amb mi, sinó amb la majoria de gent que ha tingut i té al costat, i a qui per cert, escolta sempre.

Tècnic ajudant d'Aíto al Joventut de Badalona i actual entrenador de l'UCAM Múrcia.

Israel González

El primer que sorprèn d'Aíto és l'interès que té absolutament per tot, sigui bàsquet, cultura, tecnologia, cotxes, ocells o qualsevol camp que un pugui imaginar-se; a ell li interessa tot i vol a prendre sobre tot. I aquestes inquietuds que té les intenta compartir amb aquells que estan al seu voltant.

Parlant de bàsquet, una de les coses que més m'han impressionat d'ell, per descomptat a banda dels coneixements, és el bo que és portant el dia a dia de l'equip. Fa que els ajudants, els jugadors i l'staff en general, vagi tothom content a l'entrenament sabent que es divertiran, que aprendran i que milloraran. Això fa que l'ambient sempre sigui molt bo. Així ho he pogut viure jo en els sis anys que he compartit banqueta amb ell, perquè Aíto sempre es posa al nivell dels jugadors, entén que és un equip, que tothom és important per igual en el col·lectiu i això crea un clima molt bo en el dia a dia.

I fora de la pista i en l'àmbit personal, malgrat la diferència d'edat, es tracta d'un molt bon amic, que a vegades també és una mica un germà gran. És una persona molt interessant, sempre està obert a parlar de tot i d'aprendre allò que li presentis. Per posar un exemple dels darrers anys que hem estat junts, un dia li vaig ensenyar Instagram i em va dir que no en sabia res d'aquesta nova xarxa social. Li vaig explicar quatre coses bàsiques i al cap de dues setmanes, no només en sabia més que jo, sinó que coneixia tots els trucs per posar fotos i que el format fos millor i com fer coses que jo ni controlava. Ell és així, sempre disposat a escoltar, aprendre i després a millorar; i això fa que sigui molt ric estar al seu costat, perquè de rebot també aprèn moltes coses d'un mateix.

Tècnic ajudant d'Aíto al Gran Canària i a l'Alba Berlín i actual entrenador del conjunt alemany.

Paraula d'Aíto

Girona

Estic aquí per entrenar un equip de bàsquet que es diu Bàsquet Girona, aquest és el meu objectiu. La proposta de venir me la va fer el Director Tècnic del club, no en Marc.

Canvis en el bàsquet

Respecte anys enrere, els equips defensen millor, tots els equips són més alts i més forts, hi ha més activitat i si retrocedim al que passava fa quaranta anys, aleshores és un altre bàsquet, amb la majoria de coses molt millors, però també algunes una mica pitjors. Crec que en el bàsquet en general tenim el repte de millorar en tot.

Filosofia de joc

Sembla que ara tot acaba en llençar de tres i en bloquejos directes i jo penso que també es pot complementar amb joc interior, joc ràpid, perquè cada vegada aquest esport sigui més espectacular.

Més de 1000 partits ACB

Vull seguir gaudint dia a dia; perquè és important, no tant la història que tenim al darrere, sinó el fet de passar-ho bé amb allò que es viu en l'actualitat.

Contracte

Arriba un moment que ja no em preocupa gens. Antigament em preocupava en aquest sentit perquè era una garantia per no estar pendent dels resultats cada dia, però ara mateix això ja no m'importa gens i gaudeixo directament només entrenant.

Girona a l'ACB

L'afició ha respost des de l'inici esgotant els abonaments i tant de bo puguem ajudar a que surtin cada dia contents del pavelló.

Records de Fontajau

Recordo el darrer any amb Pedro Martínez, San Emeterio, Sada i Gasol, que va donar un salt espectacular i es va convertir en un jugador diferencial.

Any sabàtic

És cert que l'any passat entrenava els joves de la Penya, però també vaig veure molt de bàsquet, sobretot de l'ACB, perquè els quatre anys que vaig estar a Alemanya la veia menys.

El pes d'Aíto i Gasol

Sempre influeix que hi sigui jo, en Marc o que la ciutat ja hagi estat a l'ACB, però el treball ha de ser-hi igualment.

La plantilla

Hi ha una barreja de joves i veterans amb molta experiència, que s'han de complementar.

El rol de Marc Gasol

Quan vaig dir a la meva presentació que si no entrenava bé no jugaria, no era broma, era veritat, aquí jugaran els que entrenin bé i els que juguin bé.

Filosofia d'equip

Confiança, entesa mútua i comunicació entre tots són pilars fonamentals. I haurem de treballar per ser un conjunt en tota la seva dimensió, en el que tothom haurà de col·laborar en la mesura de les seves possibilitats.

El darrer Eurobasket

El més negatiu per mi va ser que hi havia massa equips, massa seus i en alguns pavellons molt poc ambient. Afortunadament la fase final va ser bona i Alemanya i Espanya van jugar en equip d'una manera molt espectacular. Aquí sí vam poder gaudir de bon bàsquet.

UNI GIRONA

FUNDACIÓ

Any 2005

COLORS

Vermell i negre

ESTADI

Municipal de Fontajau

CAPACITAT

5.500 espectadors

PRESIDENT

Cayetano Pérez

PATROCINADOR

Spar

CLUBS

DE LES PRIMERES VEGADES

108

Miro enrere i en la trajectòria de la història de l'Unió Girona, i més concretament en la viscuda a la Lliga Femenina, trobo que el gran al·licient que ha tingut l'entitat ha estat créixer a còpia d'anar aconseguint moltes coses, de sentir el gust de la primera vegada molts cops.

Primer va ser la creació del club, en un moment on a Santa Eugènia hi havia una fornada molt bona de jugadores, que ja havien assolit el gust de ser per primera vegada en un campionat estatal de categories de base. Davant d'aquella situació, calia trobar una sortida atractiva a les esmentades jugadores, però sobretot també deixar preparat el camí per aquelles que poguessin venir al darrere.

Amb la complicitat i suma de diversos clubs de la ciutat, es van unir el CE Santa Eugènia i el Vedruna, que eren dos dels equips que treballaven el bàsquet femení a Girona. Va ser un fet innovador, fins i tot trencador, en un espai de ciutat i de bàsquet on els clubs són hermètics en sí mateixos. Allò va ser pioner i va permetre trencar reticències i generar complicitats per primer cop i permetre, que també per primera vegada, es posés de veritat el nom de Girona en el bàsquet d'elit de base estatal.

Molts cops es busca la dicotomia entre esport de base o grans esdeveniments i no cal fer-ho, les dues coses tenen un sentit circular, una cosa provoca l'altra. Si es treballa bé amb la mainada vol dir que setmana a setmana s'és millor i que com a conseqüència, no com a objectiu, arriben els èxits esportius.

Anna Caula
Eddy Kelele

109

Per això cal parlar de les primeres vegades. Girona no figurava en el mapa esportiu català a nivell infantil, cadet o júnior i que un equip gironí arribés a una final a quatre era un fet excepcional del tot, ja que sempre hi havia equips de Barcelona. Això per si sol ja es converteix en una anècdota inicial, però quan aquest equip acaba guanyant els campionats de Catalunya i acaba accedint a les fases de l'estatal pujant al podi, vol dir que es transforma alguna cosa que abans no existia i que deixa el gust de la primera vegada. Crec que s'ha de mirar des d'aquí per entendre el que ha estat després l'Uni Girona.

Si no en volguéssim dir el gust de la primera vegada, en podríem dir els estímuls que fan seguir el camí marcat amb ganes de ser millor cada cop i amb ganes de posar en el dia a dia tot el que s'aprèn a l'hora d'aconseguir objectius com els esmentats. Perquè quan es torna de guanyar un campionat català o de fer un bon paper en l'estatal, per força l'equip i les seves individualitats són millors, gràcies a les experiències acumulades, que fins aquell moment no s'havien viscut mai. Això repercuteix al club, als altres equips de l'entitat i motiva a totes les jugadores.

En una de les primeres temporades de l'Uni Girona, un cop acabat un partit del primer equip, una mare em va dir: "moltes gràcies per permetre que la meva filla descobreixi que pot ser la protagonista de la pista central de Fontajau". Fins aquell moment, es pot dir amb pràcticament total seguretat, que un tant per cent molt, molt baix de gent pensava que això era possible. I això en el cas de l'esport femení, i en aquest cas del bàsquet, era un ideal pel que calia treballar i lluitar.

Probablement, aquí hi ha la fortalesa del projecte Uni Girona. En aquesta feina d'any a any, que demostra que si cada temporada es fa un bon equip i es millora, aquest fet deixa de ser un aspecte puntual i es converteix en norma de creixement i d'obertura d'horitzons diferents.

Només cal recordar que l'equip juga la primera fase d'ascens per pujar a Lliga Femenina i no assoleix l'objectiu, cosa que sí que fa l'any següent a Badajoz. Era una primera vegada, tant l'intent de pujar inicial, com l'ascens aconseguit posteriorment. Mesos després es trepitjava per primer cop la màxima categoria i, per tant, s'entrava a l'elit de l'esport femení, cosa que des de l'època de La Casera i l'Adepaf feia molts anys, no s'aconseguia. El gust de la primera vegada torna a ser molt intens.

Ara ens pot semblar normal, però no fa massa anys no hi havia retransmissions en directe de bàsquet femení, ni el públic gironí omplia Fontajau en un partit de noies. Això s'ha construït a partir d'un lligam del dia a dia, gràcies a la feina feta pel club, però també dels mateixos aficionats en descobrir aquell primer dia que van trepitjar el pavelló, que el projecte era atractiu.

I tot això progressa, sembla que a poc a poc, fins que un dia de Sant Jordi l'Uni guanya la seva primera lliga amb un pavelló d'ambient espectacular. Aquell dia es converteix en la gran primera vegada que.... i alhora és també la suma de totes les primeres vegades en les quals s'havien assolit coses fins aleshores, fossin petites o grans, en aquest camí de millora i creixement.

Reconec públicament i de manera explícita, que aquell dia de Sant Jordi, no sé si tenia més ganes de mirar cap a la pista o cap a la graderia, perquè veure la gent implicada i gaudint era conseqüència del joc de l'equip durant molt temps i del progrés del club durant molts anys. Era una comunió amb la societat, primer volguda i desitjada i finalment aconseguida. Si no fos això, segurament el primer títol no hagués tingut tan bon gust. Aquell dia, cinc mil persones demostraven que el projecte de bàsquet s'havia convertit en un projecte social al voltant de l'esport femení.

U N I

G I R O N A

Això, amb el granet de sorra de l'Uní, és el que permet que ara en els informatius es parli de bàsquet i d'esport femení, que hi hagi les esmentades retransmissions televisives, que els diaris en facin portades i que, en el cas de Girona, les noies s'hagin convertit en protagonistes de la pista principal de Fontajau, com feia temps havia reclamat la mare d'una jove promesa.

Pel camí, jo com a entrenadora i moltes jugadores de l'entitat, hem estat a seleccions estatals, que es converteixen també en una via d'aprenentatge. I un cop viscuda i assimilada l'experiència, portem cap a casa tot allò après, per repercutir-ho al nostre entorn, és a dir al propi equip, però també als altres conjunts i al mateix club. Cada vegada que s'obté un repte d'aquests es torna amb una versió millorada i hi ha el bon gust de boca de la primera vegada, que per petit que sigui, permet créixer una mica més.

Cal pensar, perquè tots aquests elements així ho indiquen, que el projecte Uní Girona és ferm precisament per tot això. Aquí no s'ha centrat tot en un patrocinador i en fer grans plantilles i prou, amb el risc que un dia no hi hagués patrocini i tot quedés frenat; en el cas de Girona s'ha treballat als despatxos i a la pista, però també a la graderia i en la implicació de la gent que evita que es pugui tornar al desert.

Aquest és el gran valor del club, que esdevé a conseqüència de moltes primeres vegades, de molts petits o grans reptes aconseguits. El valor és veure que un equip que va començar per salvar-se, un dia va guanyar la lliga, que ha estat capaç de repetir aquest èxit, que més tard va entrar a Europa i que ara juga entre els millors del continent.

I posats en l'actual temporada, l'Uní es torna a reinventar, que no és una cosa nova sinó un fet habitual. Cada any hi ha cares noves, enguany també a la banqueta i a la direcció esportiva. Han marxat jugadores molt importants, però l'Uní no depèn mai d'una sola persona, l'Uní és filosofia de conjunt, de sacrifici i treball constant. I en aquesta línia es pot assegurar que l'equip ho donarà tot per fer una bona temporada.

El que caldrà veure a mesura que avanci la temporada seran les opcions de lluitar pels títols, tot i que de moment ja n'hi ha un a la motxilla, la Supercopa d'Espanya 2022. Però sabem que en els darrers anys no només Perfumerias Avenida, sinó també el València, han posat les coses molt difícils i que darrere progressen un grup d'equips que igualen molt la part alta de la taula. Però això no ha d'espantar, simplement ha de ser un actiu més per millorar i per continuar creixent des de Fontajau. Perquè entre totes i tots, ho podem tot.

Anna Caula va ser entrenadora de l'Uní Girona a la LLF i és l'actual secretària general de l'esport de la Generalitat de Catalunya

El bàsquet convertit en un projecte social al voltant de l'esport femení

Entrenador Bernat Canut	Entrenadora assistent Laura Antoja	Suport i analítica Pau Condom	Assistent Carla Jou
Preparador físic Àlex de la Vega	Fisioterapeuta Beti Orden	Fisioterapeuta Reduan Hamido	Metgessa Sílvia Treviño

1	Laura Cornelius 1'73 Base	11	Shay Murphy 1'82 Aler	24	Irati Etxarri 1'85 Ala-Pivot
2	Binta Drammeh 1'80 Escorta	12	Marianna Tolo 1'96 Pivot	35	Rebekah Gardner 1'83 Aler
8	Maria Araujo 1'85 Ala-Pivot	14	Nora Gelve 1'80 Ecarta	54	Crystal Bradford 1'83 Escorta
10	Laia Flores 1'72 Base	22	Faustine Parra 1'65 Escorta	77	Giedre Labuckiene 1'92 Pivot

Passió per la xarcuteria

**AMB
ÈXITS**

ES TREBALLA

MILLOR

Aquesta no és una temporada qualsevol a l'Spar Uni Girona. És un any de molts canvis i això sempre pot portar feina extra, sobretot en els primers mesos de competició. Per això, i malgrat haver perdut la semifinal de la Lliga Catalana contra el Barça a Fontajau tot just començar, el fet que posteriorment l'equip guanyés la Supercopa d'Espanya davant el València Basket i que uns dies després aconseguís la classificació per la fase de grups de l'Eurolliga, en imposar-se al Villeneuve francès, fa que la confiança sigui màxima i que la feina dels relleus que s'han d'afrontar en tots els òrgans esportius del club es puguin fer amb molta més calma.

L'equip gironí afronta la catorzena temporada a la Lliga Femenina i ho fa amb cares noves a la direcció esportiva, a la banqueta i a la plantilla.

Començant pels despatxos, Laia Palau ha agafat el relleu de Pere Puig com a director esportiu. L'exbase no ha tingut pràcticament temps de desconnectar de la seva faceta com a jugadora, que ja s'ha vist implicada en la contractació d'algunes de les noves peces que té aquest any l'equip.

Palau acredita coneixements més que suficients en el món del bàsquet, després d'escriure com a jugadora una de les pàgines més destacades de l'esport estatal, ja sigui per anys en actiu, com per títols aconseguits, tant en l'àmbit de club, com de selecció. Però també és veritat que després d'aquesta trajectòria s'haurà d'acoblar a una feina diferent, molt més fosca i segurament no tan divertida o entretinguda com saltar a la pista.

De la nova feina de la fins ara base, en dependrà en el futur la sort de l'equip, tot i que en aquesta primera temporada la confecció de la plantilla ha anat a mitges entre el fins ara responsable Pere Puig i la mateixa Palau.

Mirant cap a la pista, una de les novetats més destacades és l'arribada de Bernat Canut a la banqueta, on agafa el testimoni d'Alfred Julbe, responsable de l'equip en els dos darrers exercicis.

**Josep Guardiola
Alberto Nevado/FEB**

El jove tècnic de només trenta-tres anys i nascut a la Seu d'Urgell, arriba a Fontajau després de cinc temporades com a màxim responsable de l'equip de la seva localitat natal, que ha col·locat repetidament a la fase final de la Copa de la Reina i també en competició europea, a més de consolidar-lo com un equip de la part alta de la taula classificatòria a la lliga femenina.

Una bona feina que avala la seva progressió i que el fa constar com un dels tècnics amb més projecció de la lliga, fet que haurà de ratificar en aquesta nova etapa, la primera lluny de casa, i en la que tindrà la valuosa col·laboració de Laura Antoja com a ajudant.

I com és habitual cada temporada a l'Uni, la plantilla també tindrà les seves cares noves. L'equip ha patit la marxa de Frida Eldebrink, Julia Reisingerova, Kennedy Burke i la gironina Iho López.

En el seu lloc s'han incorporat Laura Cornelius (IDK Euskotren), Irati Etxarri (Cadí La Seu), Marianna Tolo (Basket Landes), Nora Galve (Lima Horta), Crystal Bradford (Chicago Sky), la veterana Shay Murphy, que torna al Fontajau on ja havia jugat; i Faustine Parra, que havia estat al GEiEG de la Lliga Femenina 2.

Amb aquests fitxatges i la continuïtat de Laia Flores, Binta Drammeh, Rebekah Gardner, Maria Araujo i Giedre Labuckiene el conjunt gironí suma dotze efectius en la seva plantilla.

Una circumstància a destacar és que inicialment a l'equip també hi havia Magali Mendy, però a principi de temporada va causar baixa per embaràs i tornarà a incorporar-se la pròxima temporada un cop ja hagi estat mare.

Amb tots aquests moviments, Canut començava amb la tasca inicial de crear un nou equip, que posteriorment pugui lluitar pels diferents objectius i títols als quals sempre aspira l'entitat gironina.

I de moment, aquesta ja és una fita aconseguida per partida doble. Primer pel títol de la Supercopa d'Espanya guanyada a Vitòria, fins a cert punt contra tot pronòstic per la tardança en l'arribada d'algunes jugadores i per la necessitat de treballar en un estil propi; i després per haver superat la ronda prèvia de l'Eurolliga i haver-se classificat per la fase de grups, repetint d'aquesta manera la presència dels darrers anys en la màxima competició continental.

Per això, haver assolit aquests dos èxits pràcticament en les tres primeres setmanes de competició dona a l'entitat, a l'equip i a les seves respectives individualitats, la tranquil·litat de poder treballar sense angoixes excessives, tot i la dificultat que significa sortir com a candidat al títol de lliga en la competició domèstica i jugar contra els millors conjunts d'Europa, en l'àmbit internacional.

El que és indubtable, siguin quins siguin els resultats finals de la temporada, és que Fontajau tornarà a gaudir d'un equip implicat i que defensa la samarreta a cada partit, perquè aquesta és la filosofia de la qual s'han impregnat tots els estaments del club a mesura que aquest ha anat creixent, des de la seva creació el 2005 i des de la seva arribada a la màxima categoria, la temporada 09/10.

Palau a la banda

Veure Laia Palau asseguda a la banda i vestida de carrer serà una de les imatges de la temporada, no només a Girona sinó en tot el bàsquet estatal. L'exbase ha tancat la seva carrera com a jugadora amb quaranta-dos anys i després d'haver aconseguit una trentena de títols i medalles, repartits entre l'àmbit de club i de selecció. La nova directora esportiva va rebre un merescut homenatge per part de l'Uni en el transcurs del primer partit de lliga.

Joventut a la banqueta

La joventut de Bernat Canut a la banqueta, amb els seus 33 anys, no només el destaca com un dels tècnics més joves de la lliga, sinó que algunes de les seves jugadores són de la mateixa edat o més grans que ell. Són els casos de Shay Murphy (37) i Marianna Tolo (33). I per darrere hi té en pocs mesos de diferència Giedre Labuckiene i Rebekah Gardner, ambdues amb 32.

Buscant la tercera lliga

L'Spar Uni Girona aspira a guanyar la tercera lliga, després de les assolides les temporades 14/15 amb Roberto Iñíguez a la banqueta; i 18/19, sota la direcció d'Eric Surís.

L'equip gironí també serà aspirant a la Copa de la Reina, competició que ha guanyat una vegada, el 2021. A aquests títols cal sumar-hi les Supercopes d'Espanya del 2015, el 2019 i la guanyada en l'actual temporada 22/23.

PROAUTO

TERRITORI CUPRA.

Et convidem a visitar un lloc on et sentiràs únic,
un espai on la passió va més enllà de la conducció.
T'esperem al teu concessionari CUPRA.

CTRA. SANTA COLOMA, 65 - GIRONA - T. 972 20 31 50 - [REDCUPRA.ES/PROAUTO](https://redcupra.es/proauto)

Consum mitjà combinat gamma CUPRA Formentor d'1,2 a 9,0 l / 100 km. Emissions ponderades de CO₂ de 26 a 203 g/km (valors WLTP). Imatge acabat CUPRA Formentor VZ amb opcionals.

P E R E P U I G

Pere Puig ha estat durant divuit temporades el director esportiu de l'Uni Girona, càrrec que ha desenvolupat d'ençà que el 2005 va començar l'aventura del club gironí, amb les fusions del bàsquet femení del CE Santa Eugènia i el Vedruna. Després de molt temps avisant que ho faria, enguany ha traspassat el càrrec a la recentment retirada, Laia Palau.

Sempre se l'ha vist a peu de pista quan hi ha hagut partits a Fontajau. I ara?

Ara estic a la meva localitat. Fa dotze anys que la tinc i no hi havia estat mai, no sabia ni quina era concretament, l'he hagut de buscar.

Moment de mirar enrere, com li comença aquesta bogeria?

M'hi trobo. Jo entrenava a Santa Eugènia amb la passió que sempre he viscut el bàsquet i vèiem la necessitat de fer alguna cosa més, perquè teníem jugadores joves molt interessants. Aleshores parlem amb la gent de Vedruna per formar un club nou i fort i d'aquí surt l'Uni. Això fa que ens repartim tasques i com ningú tenia idea de res, a mi em toca aquesta. A partir d'aquí vaig començar a caminar i aprendre.

Com és la feina interna d'un director esportiu?

El procés no té res a veure el d'ara amb el de fa uns anys. Quan jo començo no en tenia ni idea d'aquest món, tenia la idea que pot tenir un aficionat, per tant, evoluciono durant el temps la manera de conèixer jugadores, acostar-m'hi, contactar amb agents, veure quina jugadora pot encaixar... és un procés evolutiu durant tots aquests anys. Actualment, és molt senzill, ja que els programes informàtics et permeten fer un seguiment, pràcticament en el moment, de totes les lligues i jugadores que et poden interessar. Fa uns anys això era impensable, perquè era molt complicat trobar partits de bàsquet femení i més de segons quines lligues. Havies de buscar-los de mil maneres possibles, posant molt de morro i fent servir molts contactes. Per sort això ha canviat.

Josep Guardiola
Eddy Kelele

U N I
GIRONA

18 TEMPORADES

Però tot i ser molt modern, no es deu estalviar moltes hores de veure jugadores i partits o trossos de partits.

Això és cert, però com ja et donen el que demanes, pots centrarte molt més en els perfils que tu segueixes o busques, malgrat efectivament és dedicar-hi hores i és una passió sorda, perquè no ho expliques a ningú, ningú pregunta i ningú ho sap.

I la part personal de la jugadora?

Aquest és l'altre vessant, saber si encaixarà a l'equip, al club, a la ciutat... però per mi aquest no ha estat un aspecte clau, sobretot els primers anys que eren de més estretors econòmiques i t'havies d'arriscar per portar bones jugadores. Sempre hi ha un punt de risc.

En l'inici del procés, com dirigeix la vista cap a una jugadora concreta?

Amb la feina de cada dilluns, que és veure estadístiques de totes les lligues i d'anar seguint què fa cada jugadora.

En el bàsquet, el seu càrrec es gaudeix o es pateix?

Es pateix, sens dubte. En l'àmbit de club sempre hi ha coses, problemes econòmics, de lesions, subvencions que no arriben i al final no ho acabes gaudint. Ara tinc ganes d'anar a la grada i xalar de l'equip i del bàsquet.

Quantes ofertes ha tingut per marxar de Girona?

No gaires, és veritat que a vegades he parlat amb gent i amb algun club, però jo aquesta feina sempre l'he fet de manera desinteressada, mai com a professional i per això moltes coses no me les he plantejat.

Si li preguntés per una sola jugadora en tots aquests anys de Lliga Femenina?

Només una? Chelsea Gray.

Un cinc nacional?

No quedarà compensat, però Noemí Jordana -una jugadora absoluta de club-, Laia Palau, Laura Antoja, Jael Freixanet i Eva Bou.

Puc pensar que es deixa Marta Xargay?

Es podria pensar. La Marta és un patrimoni del bàsquet gironí, però si ens parem a analitzar, ella es va formar aquí, però ha estat relativament poc al club en tots aquests anys. De fet, alguns grans èxits nostres, ella els ha viscut des de l'altre costat. Jo personalment la considero una de les jugadores més importants que hi ha hagut a Europa, patrimoni del bàsquet gironí, però potser no de l'Uni.

Un cinc estranger?

Ara ja és molt difícil, així i tot si l'he de fer, Chelsea Gray, Rebecca Gardner, Allison Feaster, Mima Coulibaly i Angel Robinson, malgrat estar només un any a Girona.

A l'Uni Girona li han faltat jugadores gironines?

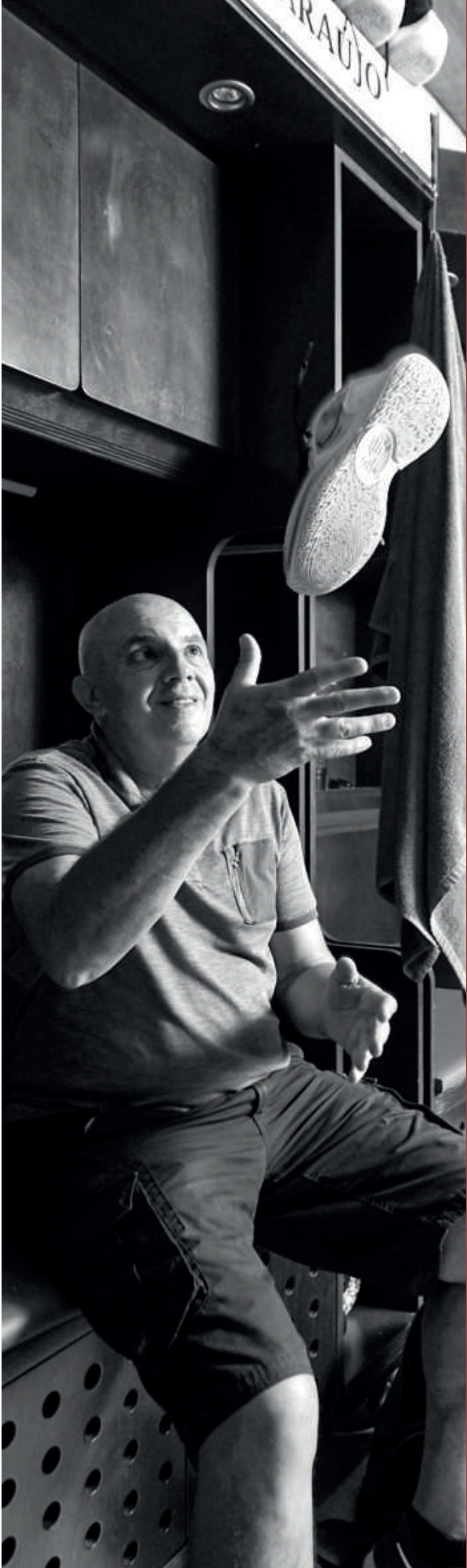
Sí, és indubtable. Primer de tot diré que ara és més complicat que abans, pel pas endavant que ha fet el club en l'àmbit esportiu. Fins al 2015, quan vam guanyar el primer títol, era molt més senzill, d'aquí que hi hagués Eva Bou, Elia Ros, Anna Jodar i diferents catalanes. A partir que pugem el nivell el que he tingut sempre clar és que no podem posar jugadores només per quota i ens ha faltat un pas entremig de formació.

Un segon equip?

Sí, per posar les noies que acabessin la categoria júnior i es poguessin foguejar en una lliga prou rellevant, però les mancances econòmiques mai ens han permès tenir-lo. I quan estàs un parell d'anys jugant a categories sense màxima exigència, aleshores ja no hi ets a temps de recuperar jugadores.

És el que es va buscar amb el GEiEG?

Exacte, i he de dir que aquí jo em vaig equivocar. Vaig creure que el 2015 era el moment de fer aquest pas, entre altres coses perquè marxaven moltes jugadores que podien ser molt vàlides. Sense buscar culpables, el que hem vist aquests darrers anys és que es van ajuntar dues filosofies molt diferents, un club de competència màxima i un altre de social, sense que això sigui en absolut una crítica. No podíem casar de cap manera i crec que s'ha tardat massa a reaccionar i a trencar aquest lligam. L'Uni vol tornar a engegar aquesta línia d'exigència competitiva a la base.

Parla de 2015, allà canvia tot?

És evident que hi ha un abans i un després del 23 d'abril de 2015, quan guanyem la primera lliga de la nostra història. No només per guanyar, sinó per la feina de tota la gent durant els dies previs, per com es va omplir Fontajau, per la comunió de l'equip amb la ciutat. De totes maneres, hi ha hagut moltes nits que sense estar ple hem viscut moments molt macos i molt màgics.

Per contra, si hi ha hagut un dia trist, és quan el Glòria va inundar la pista i el pavelló. Va plorar?

No, no. Ha estat el dia més trist en disset anys, perquè així com jo no guardo res, ni actes, ni pilotes, ni xarxes, res... sí que em sentia molt meus els records del club que hi havia a les oficines i el temporal es va endur papers, actes fundacionals de l'entitat i moltes altres coses. Davant d'això, aquell mateix dia no vam poder parar perquè hi havia partit i la preocupació era com podíem jugar-lo, però els dies següents quan netejàvem, et queia l'ànima als peus. Va ser molt trist, però podem dir amb orgull que ens vam tornar a aixecar.

A partir d'ara a Fontajau, l'Uni tindrà un veí d'altura. Què suposa?

A mi com aficionat una alegria immensa, ha estat una travessia molt llarga la del bàsquet masculí de la ciutat. Algú pot pensar que això és un perill i un problema pel bàsquet femení, jo crec que estem prou consolidats com a club i malgrat que ens pot acabar afectant una mica, estic segur que hi ha espai suficient pels dos. Quan el Girona FC va pujar a Segona es va dir que no hi hauria lloc per l'Uni, quan va pujar a Primera es va tornar a dir i ara amb el Bàsquet Girona és el mateix, jo penso que no és així. Fem les coses bé i els patrocinadors i els seguidors segueixen al nostre costat. I a més Marc Gasol sempre s'ha mostrat disposat a donar un cop de mà si l'hem necessitat. Jo vull que a ells els vagi molt bé, com ho desitjo de La Bisbal, del Quart, del Salt i de tots els clubs que treballem de valent pel bàsquet.

Per tant, també satisfet que hi hagi tres equips catalans a la Lliga Femenina.

És boníssim i si el Barça apostés de veritat per fer un molt bon equip, encara seria més bo. Potser significaria que nosaltres no seríem el tercer equip, sinó el quart, però la lliga hi guanyaria molt i seria molt més bona.

On va l'Uni en el futur?

Ara el creixement és sostingut, però molt petit. El marge de millora hauria de passar per alguna cosa molt excepcional, com passa cada vegada més a la lliga femenina, que en algunes ciutats els clubs de futbol i d'ACB es fan càrrec de l'esport femení. Davant d'això ens toca jugar el paper que ens pertoqui, fins ara ha estat lluitar per títols i potser hi haurà un moment que aquest no serà l'objectiu. Hi haurem de saber conviure i seguir en la nostra línia, que és la de dinamitzar l'esport femení, com hem fet fins ara.

Parlen sempre d'aposta per l'esport femení, però en catorze temporades, molts entrenadors a la banqueta de l'Uni i només una dona. És una assignatura pendent que deixa?

Sí, és una mancança meua i també del club, és així. He de dir que és una tendència que costa molt revertir, al nostre club hi ha només un parell de directives, no hi ha entrenadores, no n'hi ha gaires tampoc a la base, ens ha costat molt trobar les que hi ha, és un fet clar. Però no som només nosaltres, a la Lliga Femenina només hi ha tres entrenadores, no n'hi ha a la Lliga Challenge, no n'hi ha a Lliga Femenina 2 i davant d'això fa un parell d'anys vàrem fer una aposta i vam dir la crearem. Per això vam anar a buscar a Laura Antoja, sense experiència, però amb la intenció que es formés i esperant que en un futur proper sigui l'entrenadora de l'Uni, tot i que això és molt difícil de dir.

La societat encara té molt per evolucionar, no només en l'esport

Per tant, encara falta molt en l'aposta femenina.

La societat encara té molt per evolucionar, no només en l'esport. És un repte que tenim com a societat i no ho tenim gens solucionat.

I com se soluciona que una jugadora pugui fer una aturada d'un any per poder ser mare?

Un altre repte pendent. En la nostra lliga, tot i ser professional, aquest és un tema no reglat. Fins fa no gaire hi havia clàusules antiembaràs als contractes, ara ja no, però hi ha un rerefons de no passar la revisió mèdica, que ve a ser el mateix que la clàusula. Nosaltres aquesta temporada ho hem solucionat mantenint el contracte a Magali Mendy, que continuarà cobrant de la seguretat social i s'incorporarà de nou l'any que ve, a banda de mantenir-li totes les altres coses que tenia al contracte. Una altra cosa és que això no és ni molt menys habitual a la lliga i que efectivament hauríem d'avançar de manera clara en aquest sentit també.

Situacions esperpèntiques en aquests catorze anys, un munt no?

Ufff, moltes, potser la d'una jugadora que va cremar el canvi de marxar del cotxe perquè no tenia com anava, ja que estava acostumada al canvi automàtic. Jugadores que s'han fugat, d'altres que han desaparegut uns dies, n'hi ha tantes...

Li sap greu haver deixat d'entrenar per haver fet aquesta feina?

Sí, és evident, sí. Durant un temps m'afegia a algun equip per ajudar, però amb el temps vaig deixar de fer-ho i perds la connexió amb el jovent i crec que ja m'ha passat l'edat i també he perdut l'hàbit i les ganes de fer-ho.

En l'aspecte personal, Pere Puig és més activista polític o de bàsquet?

Són dos vessants de la meua vida i no me n'amago de cap, tot al contrari. De totes maneres, com sempre passa, l'activisme té èpoques de tota mena i jo n'he passat en les que he estat molt més actiu que d'altres.

Si més no per xarxes socials, segueix molt viu.

Perquè a mi, com a molta gent d'aquest país, l'octubre de 2017 ens canvia la vida i això em torna a l'activisme. Havia començat a ser-ho de molt jove, des dels quinze anys.

Era l'època que jugava a futbol?

Sí, de jove a Castelló. És quan vinc a Girona a estudiar als Maristes que em pica el cuc del bàsquet i faig un canvi que ja no ha tingut marxa enrere. Però vaja, mai he fet bandera del meu activisme.

Potser la millor manera de fer-ne és no fer-ne, però ser fidel als mateixos sentiments.

És veritat, en tot cas soc passional i no ser fer coses a mitges, ni en la política, ni en l'esport, ni a la vida, diria. A vegades em diuen que això m'ha tancat portes, no ho sé.

Des de la seva òptica, on va Catalunya?

No ho sé. Jo soc crític, però no pessimista. Caldria parlar d'independentisme i de l'àmbit social, que per a mi va tot lligat. Jo vinc d'una joventut on érem molt pocs els independentistes i a més estigmatitzats. En aquest sentit, ara el moment és idíl·lic. El que passa que vam perdre una oportunitat única l'octubre de 2017, moment en el qual haguéssim posat un problema molt gros a l'Estat i segur que no estariem com estem. Crec que tornarem a tenir una altra oportunitat, el tema és que no creem unes bases sòlides per fer-ho, com tampoc les teníem el 2017. Aquesta és la meva preocupació, com preparar el pròxim embat, que hi serà, amb polítics o amb el poble en solitari.

I això enllaça amb l'aspecte social?

Evident, llegia fa uns mesos que hi ha un 37% de la població just o per sota del llindar de la pobresa, això és molt preocupant i és amb el silenci còmplice de la majoria de la població, i m'hi incloc. Aquest és el gran repte de país, fer que la gent pugui viure dignament i això implica arreglar una situació que no dona vots, que passa per cremar políticament a qui ho intenti arreglar, pujant impostos als que tenen més recursos. La cosa passa per aquí, no hi ha més solució.

“

Ho farà bé segur, és una persona de bàsquet, amb idees clares, molts contactes i molt treballadora. Ella podrà afegir moltes d'aquestes coses a la feina que feia jo i serà un salt brutal.

Laiia Palau

Alfred Julbe, entrenador de bàsquet. Va estrenar Fontajau com a entrenador del Valvi Girona i fins a la temporada passada va viure-hi com a tècnic de l'Spar Girona.

TRENTA ANYS de Fontajau

Fontajau complirà aquest pròxim 2023, trenta anys de la seva inauguració, el setembre de 1993. Ho farà convertit en un pavelló clàssic del bàsquet estatal, tant en l'àmbit masculí com femení, i en una instal·lació polivalent com s'ha demostrat amb totes les activitats que s'hi ha fet en aquestes gairebé tres dècades de vida.

Potser a hores d'ara poca gent recorda que aquesta és una construcció nascuda per la necessitat de créixer en el moment en el qual el Valvi Girona jugava partits de lliga ACB a Fontajau, però també per accident i gràcies als degoters que en el seu dia es van produir enmig d'un partit televisat contra la Penya.

El cert és que entre una cosa i l'altra, la ciutat va invertir, amb l'alcalde Joaquim Nadal al davant, la necessitat de fer un nou pavelló esportiu, quan el pla inicial era començar un nou auditori. Allò va ser el resum d'un esforç col·lectiu de molta gent, de l'empenta d'un club petit dirigit per un Joaquim Vidal que el volia fer gran i cada vegada més professionalitzat, i d'aquesta necessitat de creixement que tenia un equip de bàsquet que des de feia tres o quatre temporades ja portava el nom de la ciutat arreu de l'estat.

Fontajau va ser concebut com un pavelló poliesportiu que pogués encabir partits d'alta competició, però també de club de barri, com passa amb la pista annexa. Alhora també havia de substituir l'auditori mentre aquest no fos una realitat. És per això que la forma de la pista és de ferradura, amb un fons de graderia retràctil, on moltes vegades s'hi ha instal·lat l'escenari per fer-hi múltiples concerts.

L'arquitecte Esteve Bonell, que havia fet el pavelló olímpic de Badalona i també el pavelló de la Draga a Banyoles, va saber captar perfectament la idea del que necessitava Girona, tant en l'àmbit esportiu, com de construcció polivalent per ser utilitzat més enllà de l'esport. La seva creació va ser, fins i tot, amb algun espai encara no fet servir, per fer-hi una biblioteca gegant. És en definitiva un pavelló molt ben pensat i estructurat.

En l'àmbit esportiu, es pot dir que Fontajau és un clàssic del bàsquet estatal, malgrat que durant catorze anys no hi hagi hagut partits d'ACB. Però sí que n'hi ha hagut de lliga femenina, tant estatals, com europeus i això ha fet que s'hi mantingui el caliu, que en primera persona vaig poder viure els primers anys de vida de la instal·lació i també en aquests darrers dos cursos.

Més enllà d'això, caldria destacar el bon estat de conservació que té el pavelló, que penso té molt a veure amb la gent que s'hi mou en el dia a dia, en l'ús continuat que s'hi dona a través de la pista petita, on hi té la seva seu el BC Fontajau; i en el fet que també hi hagi el servei d'esports, perquè habilita una part important de les dependències.

Per això, Fontajau mai ha quedat orfe d'activitat i ara pot presumir de ser dels comptats pavellons d'arreu de l'estat espanyol on es poden veure partits de màxima categoria masculina i femenina, un autèntic luxe.

GIRONA CLUB D'HOCQUEI

FUNDACIÓ

Any 1940

COLORS

Blanc-i-vermell

ESTADI

Municipal de Palau 2

CAPACITAT

450 espectadors

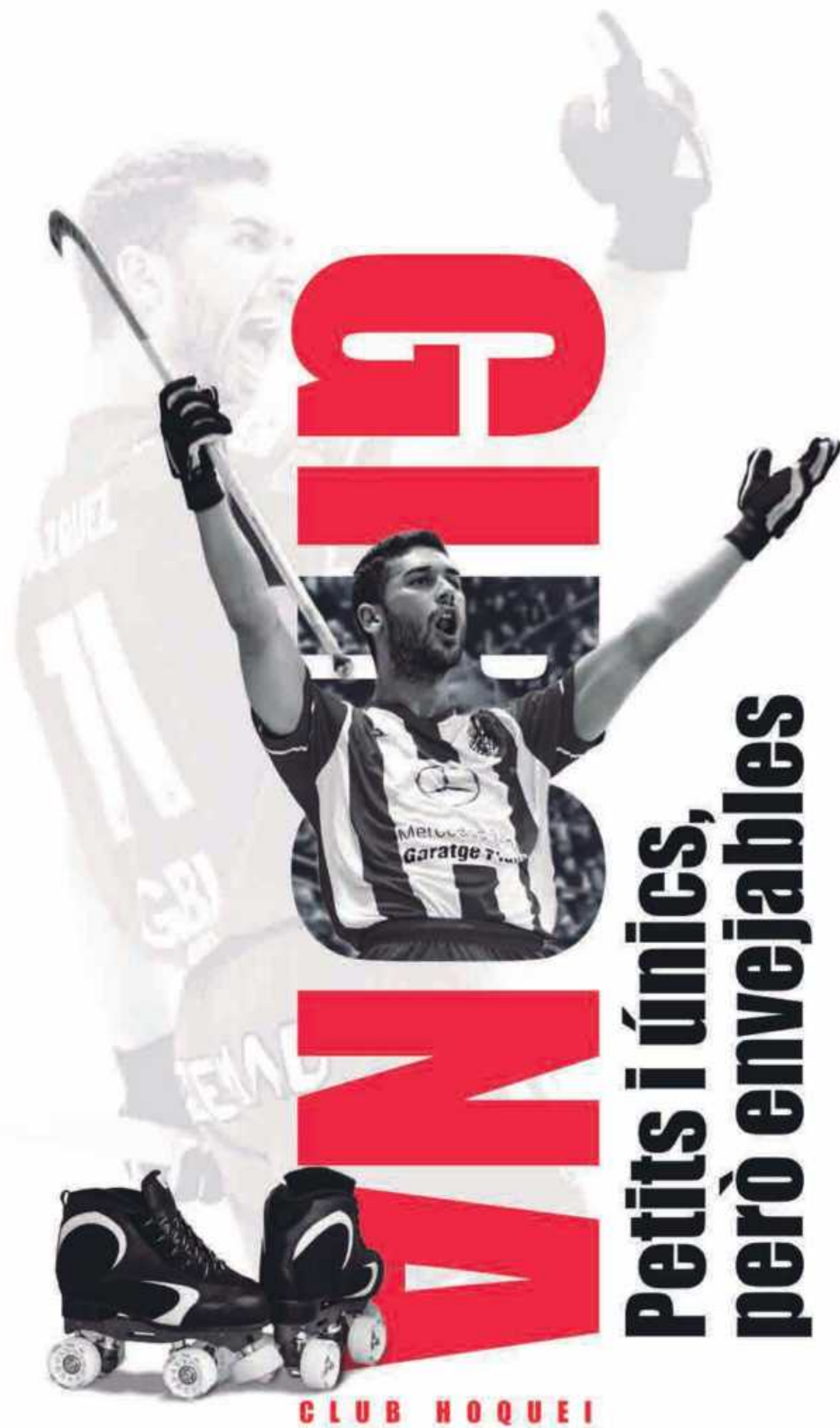
PRESIDENT

Marc Avellaneda

PATROCINADOR

Garatge Plana

**Petits i únics,
però envejables**

“No m’he posat uns patins en la vida”, admet Toni Quintana, qui era el president del Girona Club Hoquei fa dues dècades. Però l’hoquei l’ha fet i el fa feliç. **“Parlo des del cor, vaig ser molt feliç en aquella etapa, molt feliç, molt. Va ser una època sublim, fantàstica i il·lusionant. Arribava del despatx, saludava a la meua dona i als meus fills i anava cap al pavelló, vaig ser molt feliç”,** emfasitza. Mentre se sent el tic-tac d’un rellotge, corre per l’habitació amb un bolígraf a la mà buscant i rebuscant entre llibretes, notes, apunts, papers i documents. Té la casa plena d’arxivadors i de caixes. **“Guardo moltes coses, m’he convertit una mica en l’arxiver”,** apunta. És advocat de professió i historiador de vocació.

Li espurnegen els ulls quan parla de la història del Girona CH. Sosté que és el degà de l’hoquei espanyol, per davant del Cerdanyola. El club va néixer fa més de vuitanta anys i es va proclamar campió de Catalunya dues vegades a principis dels quaranta, abans de cedir el lideratge al principal dominador de l’hoquei de mitjans de segle, l’Espanyol de Joan Antoni Samaranch. **“Als inicis es jugava molt diferent, d’una forma més bèstia i més de cara a barraca. Jugaven sense defenses ni guants. Els guants dels motoristes van aparèixer després. Els porters no tenien ni careta”,** recorda.

“A Girona, l’hoquei era un moviment de masses. Se seguien el Girona de futbol i d’hoquei. El diumenge s’anava a veure l’hoquei al matí i el futbol a la tarda. Tot això la gent que tenia mitjans, perquè era poc després de la Guerra Civil”, afegeix, abans de relatar la decadència que va allunyar el Girona de l’elit. El club va anar quedant oblidat, a l’ombra del patinatge, fins que tot va començar a reflotar arran de la fusió amb el Club Patí Devesa.

**Arnau Segura
Eddy Kelele**

Quintana va agafar la presidència, perquè un fill va decidir jugar a hoquei, a principis de segle, quan el Girona era un club petit i el pavelló era tot ciment, sense cadires. **“El Girona era a baix de tot, a segona catalana i allò se n'anava a terra”**, subratlla l'expresident, peça clau pel ressorgir de l'equip. Va treballar perquè jugadors de la ciutat i de la província reforcessin l'equip. **“Anaven arribant nous jugadors perquè s'anava creant il·lusió i es veia que el Girona revifava. Jo no parava de pagar sopars. ‘Veniu i ajudeu, contribuïu a aquest moment dolç, seria bo que poguéssiu dir que van ajudar a fer que el Girona tornés allà on havia estat’**. I, certament, xapó: perquè la gent va respondre”, remarca.

Atresora mil anècdotes. Mil records de partits, com aquell duel etern a Maçanet: **“Devia ser l'any 2002 o 2003, a primera catalana. El Maçanet volia pujar i nosaltres també, ho necessitàvem perquè el projecte era anar pujant cada any. Era l'últim partit, qui guanyava pujava i ens va m trobar que hi havia tot de taules al mig de la pista perquè s'havia organitzat una botifarrada. La sospita era que les havien posat ells per no jugar i ajornar el partit, ja que tenien jugadors lesionats”**.

El matx es va suspendre i es va iniciar un llarg estira-i-arronsa entre els dos clubs i la federació, fins que el duel es va acabar jugant el 27 de juliol. **“Hi ha imatges, va ser un partit d'una tensió brutal, d'hòstia limpia. Van lesionar el nostre jugador bandera, en Ballesteros, i se'l van endur al doctor del poble, a qui no puc dir qui, se li va demanar que el retingués fins que s'acabés el partit. Ell s'hi va negar en rodó i en Ballesteros va tornar un cop curades les ferides i ens va fer guanyadors”**, narra Quintana.

També parla amb molta emoció dels dos ascensos consecutius, **“inoblidables”**: el 2015 a la categoria de plata i el 2016 ja a l'OK Lliga. Va acabar més d'un cop a les dutxes. Jaume Llaverola ja era a la porteria; i Raül Pelicano al parquet.

El lloretenc havia arribat al club el 2014: **“M'anava a retirar aquell estiu, perquè havia tingut una experiència dolenta a Lloret, em vaig cabrejar i em vaig dir ‘fins aquí’, però vaig estar parlant amb en Jaume i em va dir que per la seva experiència no podia acabar d'aquella manera, trist, malament. A mi en realitat també em sabia greu, em feia mal. Em van presentar el projecte i va ser molt fàcil dir que sí, encara que el club estigués en una categoria molt baixa”**. Remarca la sort que va tenir quan va dir que sí: **“Aquí he gaudit moltíssim, ens vam posar la fita d'arribar a l'OK Lliga en cinc anys i ho vam fer en dos. I teníem un grup que érem molt amics, els moments més bonics que he viscut a l'hoquei han estat aquí, al Girona”**.

Pelicano, ara ja retirat definitivament, havia penjat l'estic l'any 2021, després de dos cursos a Maçanet, però va decidir tornar al Girona CH per un últim ball, per ajudar a obtenir una nova permanència: **“Em van dir que necessitaven ajuda i no m'ho vaig pensar dos cops, el Girona és casa meva, d'aquí m'he endut molt bons records”**.

L'HOQUEI

MOVIMENT DE MASSES

ERA UN

La temporada passada va coincidir de nou amb Llaverola. I també amb Biel Nadal. Nascut el 2006, la jove promesa reconeix que **“el millor hoquei que he vist a Girona sense cap dubte és d'en Jaume i en Raül. Tinc molts bons records d'ells de quan era petit, eren un espectacle. En Jaume no encaixava cap gol i en Raül en feia molts a cada partit. Sempre ho havia desitjat, però mai hauria imaginat que podria jugar amb ells”**.

Va néixer a deu minuts del pavelló i va començar a jugar amb només quatre anys. S'ha fet gran al pavelló, de fet: el seu pare, Gerard Nadal, va ser president fa uns anys, i la seva mare, Marta Ciurana, forma part de la junta des de fa una dècada i és l'actual delegada. Està agraït amb la gent que, com els seus pares, han aconseguit que tants anys després els joves de Girona tinguin una porta per irrompre a l'elit estatal. Fent broma, diu que potser és el millor regal que li han fet a casa. **“Però sense esforç i treball no es pot aconseguir res”**, matisa Nadal, campió d'Europa sots-17 des d'aquest setembre. Fa d'ajudant a l'escoleta del Girona i ja ha ensenyat la medalla d'or als seus jugadors, per transmetre que si ell ha pogut, ells també poden. Ha après la història a casa.

Cedeix la paraula a la seva mare: **“Jo sempre deia que l'objectiu era que el meu fill pogués seure al pavelló i veure els millors”**. I ara l'alegria és doble, perquè el seu fill ha vist jugar els millors i juga contra ells. **“Tot això té sentit pels nens. Ara, per exemple, estem canviant horaris de partits perquè pugui venir la mainada. Entre setmana a vegades ens posen els partits a les 9 o a les 10 de la nit i preferim pagar una multa i avançar-los, perquè volem que els nens puguin venir i puguin gaudir-ne. Tot això té sentit per ells”**, diu Ciurana. Insisteix en la importància de la base: **“Abans els nanos que teníem que ho feien mig bé marxaven a altres clubs, ara ja no; ara és al revés, la base és referència. Era un altre dels objectius, per poder veure gent de Girona al primer equip. Si es baixa es baixarà, però el que volem és que al primer equip hi hagi nanos d'aquí”**.

L'entrenador, Ramon Benito, un dels grans artífexs de l'ascens a l'elit, certifica que **“el primer equip és important, però el Girona CH sobretot és un projecte esportiu que comença des de sota. És important tenir un equip en una categoria alta, perquè els nens necessiten referents i és bonic veure la il·lusió que tenen quan veuen a la pista els seus ídols, els jugadors als quals volen assemblar-se, però és encara més important treballar des d'abaix”**.

Va assumir la coordinació de la base el 2015 i des d'aleshores el Girona CH ha alçat un campionat d'Espanya i dos de Catalunya. **“Tenim un potencial econòmic baix i hem de fer que la mainada pugi i sigui el futur d'aquest club. A mi el que m'agradaria és que aquests nens petits que portem set o vuit anys treballant i ara ja comencen a ser grans primer treguin el cap al Girona i després facin el salt, que és llei de vida, i els veiem en equips punters. Voldrà dir que s'ha treballat bé. S'ha de tenir paciència i seguir treballant, però estem a un o dos anys de veure quatre o cinc jugadors fets a casa a l'equip de la màxima categoria. És el que jo tenia al cap quan vaig venir aquí”**, afirma l'entrenador. Al primer equip hi ha dos joves del 2006, Biel Nadal i David Ariza.

Somrient, Benito destaca que **“per un equip humil com nosaltres portar set anys seguits a la màxima categoria, sense baixar, té un mèrit impressionant. Sempre costa molt consolidar-se i haver-ho fet és un pas excepcional, impressionant. És una de les coses que es valoraran molt a posteriori. Molts cops es dona per suposat i no se sap la gran sort que es té i la gran dificultat que té tot el que s'ha aconseguit. Quan t'asseus i mires el transcurs d'aquests anys ho valores tot”**.

AQUEST CLUB S'ESTIMA

Guanyador de set Ok Lligues, cinc Copes del Rei i cinc Copes d'Europa, assenyala la grandesa dels triomfs petits: **“A vegades ho parlem amb en Jaume Llaverola, potser vam celebrar més la permanència de l'any passat contra el Palafrugell que alguna lliga o alguna Copa d'Europa. Mantenir això és una alegria immensa, perquè és molt complicat. Guanyar una Copa d'Europa també, clar, però tu pots perdre-la i continuaràs sent de la màxima categoria i l'any següent podràs tornar a lluitar per assolir-ho, però si baixes de categoria el màxim que podràs fer és intentar tornar a pujar, no mantenir-te i buscar nous èxits”**.

Benito afegeix, **“els nervis de lluitar per baixar són molt durs, perquè és desaparèixer i passar a un segon terme i nosaltres no volem baixar, però a la vegada som conscients que el Girona som el que som i que mantenir-nos set anys a la màxima categoria és molt complicat”**, conclou.

Amb tot, el Girona Club Hoquei lluita un curs més per seguir a l'elit sense renunciar mai a la humilitat que l'ha conduït fins aquí, diu Toni Quintana: **“No teníem ni una simple taula i ara quan sec a la grada i miro cap al club, al pavelló, veig la taula de marcadors i penso que encara és la mateixa que vam comprar la temporada 2002/03”**. **“Aquest club s'estima”**, emfasitza abans d'acomiar-se, després d'una hora llarga al telèfon. I segueix parlant de tota la felicitat que li ha regalat i li segueix regalant cada setmana el Girona Club Hoquei.

ELS GRAU

i els gironins de l'OK Lliga

Hi ha Borja Ramon, Moi Aguirre, David Ariza i Biel Nadal al Girona; Ferran Formatjé i Marc Grau a l'Alcoi; Oriol Vives al Lleida, Gerard Oviedo i Marc Puigvert a l'Arenys de Munt, Marc Julià al Reus i Roger Presas al Caldes. I, clar, entre els jugadors de la província de Girona que competeixen a l'OK Lliga, a la màxima categoria de l'hoquei estatal, també hi ha els germans Grau Tallada, fills de Lloret de Mar i orgullosos protagonistes d'un cas tan únic com bonic. En Carles i en Marc, al Barça des d'aquest estiu, i l'Àlex, jugador del Girona Club Hoquei des del 2020 i capità des del 2021.

Va obrir el camí en Carles, nascut el març de 1990. **“Jo primer feia judo, al pavelló de Lloret i anant cap al tatami veia els nens jugant a hoquei i pensava que m'agradaria fer el que feien i que volia ser com ells. I així vaig començar a patinar”**, explica desfent el camí, descabdellant el fil. Ara és porter, el millor de l'OK Lliga (Premi Carles Trullols de la temporada 2021-2022), però va començar com a jugador. **“El nostre porter era més petit. Jo devia tenir cinc anys i ell, quatre. O sis i cinc, no ho sé segur. i s'adormia als partits. Jo era defensa i em posava davant seu per intentar parar les pilotes, per tancar la porteria. Tinc aquella imatge gravada. Quan va dir que ho deixava vaig dir que ja em posava jo de porter”**, rememora el gran de la nissaga, somrient.

També parla dels seus germans: **“Suposo que per ser el gran sempre s'és el referent dels petits. Des que van néixer sempre van veure estics a casa i imagino que per això els hi devia fer gràcia i es van veure amb l'obligació de continuar. Jo, per exemple, tinc un fill que ara té dos anys i com que sempre té un estic a prop ja el fa anar com si en tingués quatre o cinc, així que ja em puc imaginar què va passar”**.

Arnau Segura
Eddy Kelele

Els Grau són quatre germans en total, el mitjà és en Lluís (1993), retirat el 2020 després de més de mitja vida al Lloret, i els bessons Àlex i Marc, nascuts el 28 de desembre de 1995. En Lluís, l'Àlex i en Marc van jugar junts al Lloret, fins que en Marc va emigrar cap al Noia (2018) i al Liceu (2019). El davanter del Barça parla al costat del seu germà Carles i recalca que **“viure l'experiència de poder jugar amb els teus al màxim nivell és molt bonic, és el màxim. M'ho he passat i m'ho passo molt bé”**.

Rebusca entre el passat, tot revivint **“situacions inoblidables”** i dies en què el pavelló era casa i casa era un pavelló. El seu bessó, l'Àlex, li dona la raó: **“És com casa nostra, la pista era com passejar per casa. Moltes tardes ja sortíem del pavelló amb el pijama posat perquè ja anàvem directe a dormir. I a casa jugàvem a hoquei cada dia, sempre hi havia hoquei”**, diu en Marc. A casa jugaven sense patins, però amb estic: sempre ha estat com una prolongació dels braços.

Si eren tots quatre, en Carles i l'Àlex feien un equip i en Marc i en Lluís, un altre. Si no-més eren els dos petits, sovint en Marc feia de porter i l'Àlex xutava. Jugaven al pati o a dins de casa, als passadissos o a la sala d'estar. I, clar, s'havia trencat algun quadre tot i jugar amb pilotes de tennis. **“La pilota d'hoquei estava prohibida dins de casa”**, apunta l'Àlex. **“Haviem trencat algunes coses, sí, però com que érem petits no passava res. Ara ho penso i potser sí que ens passàvem una miqueta”**, afirma, enconjint les espatlles.

Sempre s'han considerat lloretencs, però vivien a Blanes, a la zona de la cala Sant Francesc. A la televisió gairebé sempre hi havia hoquei, com a les parets de casa, plenes de copes, medalles i pòsters. De petits, en Carles i en Lluís, els dos grans, compartien una habitació, i en Marc i l'Àlex, una altra.

Al Lloret encara recorden que es punxaven constantment i com s'estampaven contra les tanques. Volien ser com en Carles, que va marxar a les categories inferiors del Barça amb divuit anys. Ells en tenien tretze. I seguien en Carles i en Lluís pels pavellons de tota la geografia gironina i catalana. **“Ens encantava acompanyar-los, allà on fos”**, accentua en Marc. Quan pujaven al cotxe de la mare, l'Elvira, sempre hi havia quatre estics al maleter. **“Anàvem a les pistes amb un estic a la mà”**, afegeix.

També s'emportaven els patins. I jugaven pels laterals de la pista. O a la pista, abans i després dels partits i al descans. **“No paràvem”**, certifica en Marc. Sempre els hi deien, en to de broma, que només faltava un germà per poder fer un equip. Sempre somiaven coincidir quatre en un mateix club. Però ara ja és un impossible, perquè en Lluís va deixar l'hoquei per motius laborals. És fisioterapeuta i osteòpata. L'Àlex, odontòleg de professió, tampoc és professional: **“Jo tinc la meva feina i després jugo a hoquei”**. En Carles i en Marc sí que són professionals, però també tenen estudis universitaris del ram de la salut.

UNA EXPERIÈNCIA INOBLIDABLE

LA FAMÍLIA

Van estar a punt de coincidir al Lloret, però en Carles ja era a Portugal. Al Porto, amb el qual va guanyar dues Lligues, dues Copes i tres Supercopes i va perdre dues finals de la Copa d'Europa.

Abans havia jugat al Vendrell i al Vic i havia guanyat una Copa (2015) i un Mundial (2013). I després va passar al Liceo. A la Corunya va coincidir per primer cop amb en Marc. I van alçar tres títols: la Copa 2020-2021, precisament davant el Barça i amb en Carles com a MVP, i la Supercopa i l'OK Lliga del curs passat.

El Liceu no guanyava la lliga des del 2013 i amb els Grau com a peces clau, va tallar l'hegemonia dels blaugranes, vencedors de les vuit edicions anteriors. **“Compartir equip és una experiència inoblidable, i a més guanyant títols. Quan vam guanyar el primer, la Copa del Rei, ens vam abraçar. I li vaig dir alguna cosa com ‘hòstia, ho hem aconseguit junts’. I després han vingut quatre títols més”,** diu en Carles. Junts, també han guanyat un Europeu, el 2021, i la Supercopa d'aquest 2022, ja amb el Barça. Precisament amb els blaugranes, aquest setembre van visitar el Girona per jugar contra l'Àlex. **“Sempre és maco trobar-nos a la pista. Estic molt content que hagin tornat a casa, i més sent al Barça”,** reconeix el jugador del conjunt gironí.

ÉS SAGRADA

En Lluís, el germà que ja no juga, no va poder ser al pavelló, però sí que hi havia la mare i els avis, en Lluís i l'Elvira. **“Ens han seguit sempre i ens han vingut a veure a gairebé tots els partits. Des de la Covid no venen tant, però tota la família ens ha seguit allà on anéssim”,** sospira l'Àlex, agraït. **“Els avis ja són grans, però van fer l'esforç de venir i és maco que continuïn gaudint amb nosaltres. El meu avi és i era molt esportista. Havia jugat a futbol amb el Lloret i segueix molt l'esport, a banda de ser molt del Barça”,** assegura en Carles. L'avi té un arxiu ple de retalls de premsa i fotos dels seus quatre nets. **“Té tot el que surt”,** riu el porter.

Avis, mare i fills també recorden perfectament dos duels entre el Liceu i el Lloret del curs 2019-2020, al novembre i al febrer, perquè van reunir els quatre germans sobre la pista: en Carles i en Marc a l'equip gallec i en Lluís i l'Àlex a l'equip gironí. Entre consulta i consulta a Ortopèdia Lloret Salut, en Lluís admet que alguns dies troba a faltar l'hoquei, sobretot quan veu els seus germans. **“Però em quedo amb els bons records, en tenim de molt macos, sempre amb l'estic pel mig”,** reivindica.

Els quatre germans continuen units per un grup de WhatsApp, amb una imatge de tots quatre de petits, a la neu, com a foto de grup, i es troben gairebé cada cap de setmana. **“Per nosaltres la família és sagrada, sempre hem dit que mai ens enfadarem per tonteries de la vida”,** diu en Carles, el gran d'una nissaga única: els Grau Tallada.

Entrenador Ramon Benito	Segon entrenador Javi Martínez	Delegat Pere Vilar	Delegat Dídac Fernández
Delegada Marta Ciurana	Preparador físic Miguel Calero	Responsable material Martí Ramió	

4	Àlex Grau Defensa-Mig	14	Pau Fernández Porter	25	Biel Nadal Mig
7	Carles Sánchez Davanter	23	David Ariza Defensa	27	Borja Ramon Davanter
10	Jaume Llaverola Porter	24	Àlex Cantero Davanter	32	Moisés Aguirre Defensa-Mig
11	Marc Vázquez Davanter				

EUSES

la universitat de la salut i l'esport.

Més informació →

#47 LLAVEROLA

Jaume Llaverola va debutar a la màxima categoria estatal de l'hoquei patins, aleshores anomenada Divisió d'Honor, el 1993 quan tenia divuit anys. Enguany amb quaranta-set segueix en actiu com a porter titular del Girona CH, acumulant trenta-una temporades ininterrompudes a l'elit on ha jugat en set equips diferents. No cal dir que és el jugador més veterà de la lliga i de totes les competicions professionals estatals, en les seves diferents disciplines.

Suposo que em defensarà que l'edat és només un número.

I cada vegada que faig anys ho penso de manera més ferma. És veritat que passa el temps i l'aspecte físic no és el mateix que quan en tens vint, però també és cert que ho compenses amb veterania, amb saber estar, amb coses que quan ets jove no tens. Aleshores és només qüestió de saber què toca a cada moment, però sobretot de fer allò que t'agrada amb il·lusió i passió, com faig jo amb l'hoquei. Està clar que el dia que no tingui això, el físic no acompanyi o vegi que faig el ridícul, em quedaré a casa.

**Josep Guardiola
Eddy Kelele**

En l'àmbit mental, com es porta compartir vestidor amb nois de vint o fins i tot menys?

La gent quedaria sorpresa de la joventut, jo els tracto de tu a tu i ells a mi igual. No hi fa res que ens separin 25, 27 o 30 anys, com en algun cas, ells tenen un tarannà molt respectuós i et tracten com un més. Ara per exemple, li porto trenta anys a Biel Nadal, però en els desplaçaments dinem, sopem o dormim junts, sense cap problema. Una altra cosa és que a vegades després de l'entrenament uns van a sopar i a la discoteca i jo tinc una família a casa, però això passa amb molta gent.

Bromes sí, no?

Evident, un clàssic és: “va Jaume, espavila que t’hem de tornar a la residència”... però jo molts cops també els dic: “va nanos, un got de llet i a dormir”. Això és molt sa i fa molt bon ambient.

I, per altra banda, ascendència moral amb la resta de companys?

La veterania és un grau. La joventut és tot ímpetu i a vegades s’escalfen molt. Aleshores els hi dic: “l’equip no necessita que protestis i et puguin ensenyar targeta, necessita que et centris”, i és veritat que escolten i fan cas. Per contra quan tu penses que una cosa està malament en un partit veus com ells es deixen la pell i t’encomanen a tu.

I amb Ramon Benito, que és de la seva mateixa lleva?

Cadascú fa la seva feina. D'entrada portem tota la vida junts, som molt amics, vam començar a la selecció junts, ens hem disputat títols en equips diferents, vam coincidir a Blanes, ara a Girona i arriba un moment que has de saber que ell és l'entrenador, que mana i que té la darrera paraula, per molt que a vegades em consulti o jo li pugui fer alguna apreciació. Però insisteixo, per davant de tot és un gran amic, hem compartit més temps ell i jo a l'hoquei, que amb les mateixes famílies.

Quina relació té un jugador de quaranta llargs amb els àrbitres?

Hi ha de tot, alguns que permeten parlar i d’altres que no. Segurament tinc molta més experiència que molts dels col·legiats que ens xiulen i sempre he intentat ajudar-los, la qual cosa fa que amb la majoria hi pugui parlar durant els partits sense que se sentin interpel·lats. Jo sempre he pensat que es poden equivocar, però no he cregut mai que vagin amb mala fe.

Juga amb quaranta-set anys algú que va començar de porter perquè era gordo i no sabia patinar?

Tal qual així. Jo tinc tres germans més i dos d’ells jugaven a hoquei a Igualada, aleshores la meua mare també m’hi va fer anar. Va ser on el senyor Espinal, del qual tinc un gran record, veient que no patinava i que era grassonet em va posar a la porteria. I he de dir que jo estava encantat, quan tots corrien jo allà quiet, allò era un gust per a mi. Des d'aleshores sempre m’ha agradat molt ser porter.

Carles Trullols, Carles Folguera, Aitor Egurrola i Jaume Llaverola. Aquí hi hauria els millors de la història?

Jo l’època Trullols només l’he vist en vídeo i tothom sap que era un portent, després a Folguera ja el veig en directe en el meu propi equip i era un autèntic atleta, feia de tot i ja era un porter d’un estil molt més modern. Després d’aquests dos, venen grans porters on hi ha Egurrola i jo, però també d’altres com Carles Grau, Trabal, Vadillo, Agramunt, Sergi Fernández, Edu Boix... i me n’oblidaré d’algun que no voldria fer-ho. Hem estat vuit o deu porters d’un nivell altíssim.

Comptabilitza dotze títols amb l'Igualada, un amb el Barça, un amb el Liceo, quatre amb la selecció catalana i dos amb la selecció espanyola. Quants en tindria si hagués jugat més anys al Barça, en comptes de jugar a Piera, Blanes, Lloret o Girona?

Segurament que estant a Can Barça, potser serien dos o tres títols més cada any de mitjana. Per tant, si vaig fitxar-hi amb divuit anys i n’han passat trenta, només cal comptar-ho. De fet, és el que té Egurrola, que se’ls ha guanyat a pols, ja que per molt que siguis el Barça costa molt guanyar títols.

Marxar de l'Igualada per anar al Barça, era com canviar el Madrid pels blaugranes en futbol.

Sí, aleshores hi havia molta rivalitat. El cert és que arribo al Barcelona amb divuit anys i he de ser sincer, no m’hi vaig adaptar, jo venia d’un poblet on tot era recollit i una família i la capital se’m va fer gran. No puc culpar el Barça en absolut, va ser una qüestió meua, em va superar tot, i sempre he pensat que vaig arribar massa aviat i no vaig saber-ho gestionar.

Per això només hi està un any.

A part que se’m va fer gran, em vaig trencar dos cops el menisc, va ser un any dolent i com jo volia jugar, passar-ho bé i estar tranquil vaig marxar al Piera, on vaig recuperar-me amb un dels millors anys de la meua carrera.

Ja que parla d’això, què passa a Catalunya que hi ha tants pobles on l’hoquei és l’esport rei, com el mateix Piera, Sant Hipòlit, Maçanet, Arenys, Tordera, Caldes, Vic?

És un tema històric. Abans la gent no sortia amb tanta facilitat com ara de casa i del poble i aleshores l’esport era un factor cabdal. Com en aquests pobles sempre s’havia fet hoquei, això s’ha anat perllongant i ni el futbol ho ha pogut canviar.

Tordera, Maçanet, Lloret, Blanes, La Jonquera, GEiEG, Palafrugell, a la demarcació de Girona sempre hi havia hagut diversos representants a la màxima categoria. Enguany només el Girona CH. Què ha passat?

Una autèntica llàstima perquè aquí hi ha un potencial brutal, sempre n'hi ha hagut. Crec que el factor clau ha estat la pèrdua de patrocinadors que han fet baixar el nivell dels clubs, mentre el de la lliga s'ha mantingut alt. O sigui que si no pots fitxar una mica estàs mig condemnat i si es baixa, costa moltíssim pujar de nou.

La lliga espanyola ha quedat estancada?

S'ha intentat fer coses, però no han reeixit. Si l'Alcobendas hagués estat el Real Madrid, el Macarena hagués sigut el Betis o el Sevilla i el Liceo fos el Deportivo de La Corunya, segurament els pressupostos serien més alts i la lliga més potent i ens assemblàriem a la lliga portuguesa, però no ha estat així i per això només hi ha tres o quatre equips forts i la resta que viuen una mica com poden. Insisteixo, s'han volgut fer coses, però no se n'ha acabat de saber prou i, per altra banda, canviar regles cada any, tampoc ajuda.

Li agrada el joc actual?

L'hoquei sempre ha estat un esport dur, sense anar a fer mal, però dur i ara el mínim contacte és falta. Amb això al final queda un joc empobrit i avorrit i el que vol la gent és espectacle amb velocitat, dinamisme i contacte i això no hi és, ara els jugadors són tots molt bons tècnicament, però el joc és molt acadèmic.

La Federació explota prou la competició?

Crec que s'hauria d'estar venent sempre alguna cosa de la lliga i no es fa. Ja fa temps que el desgavell del calendari, dels horaris o de les aturades de la lliga no ajuden gens i si, a més, no hi posem màrqueting, aleshores estem com estem. A banda d'això, s'hauria d'ajudar als clubs i en molts casos se'ls escanya.

Centrem-nos en la lliga actual. On va el Girona CH?

A tot, nosaltres hem d'anar pas a pas, fer punts per buscar la permanència, com a segon objectiu mirar d'entrar a la Copa del Rei i si tot funciona buscar plaça europea per la pròxima temporada. Dins del mateix equip ho hem parlat i estem cansats de patir com hem fet els dos darrers anys i ara anem a tot i volem mirar amunt.

El Barça és el gran favorit de la lliga?

En l'àmbit estatal ho guanyarà tot. A Europa caldrà veure com li van les coses en alguns partits claus, però aquí arrasarà.

I Jaume Llaverola on va en l'àmbit personal?

Jo vaig any a any, aquesta temporada estic bé per jugar, tinc il·lusió per fer-ho i donaré el màxim, tant a la pista com al vestidor donant bon ambient a l'equip. I quan acabi l'any ja em plantejaré el futur immediat, ara em toca anar any a any. Jo deia fa temps que als trenta-tres o trenta-quatre em retiraria i ja en porto més de deu de regal o sigui que he tingut sort i ho continuo gaudint molt. L'any que ve, ja veurem perquè a casa també tinc una parella i un nen que m'estiren.

O sigui que no s'ha plantejat els cinquanta?

Noooo, seria un número molt maco, però no puc plantejar-me això. Jugo tots els partits de l'any i els cinquanta minuts de cadascun d'ells o sigui que no puc fer plantejaments d'aquesta mena.

Pel que em diu, pot viure el punt i final a Girona.

M'agradaria i per mi seria molt maco. Porto al club des del 2014 i només puc dir-ne coses bones. En tots aquests anys m'hi he trobat gent espectacular, molt sacrificada i disposada a treballar pel club, per l'equip i per la ciutat. Hi estic realment a gust, crec que és una entitat que es mereix estar a l'OK Lliga molts anys i seria el millor lloc per tancar la meua carrera esportiva.

Un ídol?

Santi Carda. Tenia la garra, el carisma, el lideratge, portava ell sol l'equip a guanyar títols. Quan l'equip estava enfonsat demanava la bola i tots ens posàvem darrere seu, quan com a conjunt estàvem tocats, tots a sopar a casa seva, a fer grup. Era un líder nat i un jugador espectacular.

Un jugador?

Raül Pelicano. M'ha impressionat de manera brutal i li he vist fer coses cada any que fan molts pocs jugadors. Ha estat dels millors que hi ha hagut al món. Tenia xut, visió, entenia el sistema ràpid. N'hi ha hagut pocs com ell.

Un cinc inicial de tots aquests anys?

Carda i Pelicano, Marc Gual, Àlex Grau i Albert Martinell.

Falta un porter?

Home, aquí compto que hi sóc jo!!!

I un entrenador?

Ramon Benito, sense dubte. Posaria alguns més, on evidentment hi hauria el senyor Espinal, el senyor Subirana, gent que em van ensenyar molt quan començava.

Com es fa quan un és titular a la selecció espanyola guanyant títols per dir plego i me'n vaig a jugar amb Catalunya?

Jo sempre he estat molt catalanista i si jugava amb la selecció espanyola era perquè com a esportista vols jugar al màxim nivell possible i aquesta era l'única via. En el moment que puc fer-ho amb el meu país, la decisió és molt fàcil perquè és un sentiment fora de l'àmbit esportiu.

PALMARÈS

Igualada HC

4 Copes d'Europa
(1992-93, 1995-96, 1997-98 i 1998-99)

3 Supercopes d'Europa / Copes
Continental
(1992-93, 1997-98 i 1998-99)

3 Lligues catalanes
(1992-93, 1997-98 i 1999-00)

1 OK Lliga / Lliga espanyola
(1996-97)

1 Copa del Rei
(1993)

FC Barcelona

1 Copa del Rei
(1994)

HC Liceo

1 Copa de la CERS
(2009-10)

Selecció catalana

Selecció espanyola

1 Campionat del Món "A"
(2001)

31
TEMPORADES

CTYA
LAW&SPORTS

Despatx jurídic
especialitzat en
dret esportiu

www.ctyaabogados.com
Josep Ma. Costa Salvà • Quim Torrecillas Carreras

EL VALOR de saber patir

Després de molts anys les comarques de Girona disposen d'un sol representant a la màxima categoria de l'hoquei patins. I valorant aquest fet, cal pensar que una fornada de bons jugadors i/o el suport d'un patrocinador poden ser dos dels factors clau que poden explicar l'èxit conjuntural o sostingut dels municipis petits o de clubs humils que participen en l'OK Lliga.

És indubtable que les comarques de Girona disposen d'un bon planter. Hi ha base i, sobretot, talent com ha quedat demostrat en els campionats de seleccions territorials i Campionats de Catalunya de les diferents categories, però també és veritat que el repte és ampliar la qualitat dels jugadors/es per millorar el potencial de cadascun d'aquests equips. Ara com ara, aquest talent que marca la diferència es concentra en diversos clubs.

Davant aquest fet, un aspecte que sempre destaco és la importància de tenir el primer equip de l'entitat a l'OK Lliga Plata, perquè una bona fornada, amb un projecte viable i que il·lusioni, pot permetre accedir a dalt de tot, com pot passar aquesta temporada amb el SHUM, el CH Palafrugell i el CH Lloret.

Arribar a l'elit és difícil, però ho és molt més mantenir-se, ja que a banda de tenir la bona base a la qual em referia abans, per fer el projecte sostenible, també s'han de tenir alguns jugadors que marquin la pauta. I aquesta, possiblement és la causa per la qual a les comarques de Girona, enguany només hi hagi un representant entre els grans de l'hoquei estatal.

Per altra banda, el projecte del Girona CH és ferm i conscient de les seves debilitats i fortaleces. A Palau ll saben quin és el seu paper, saben que poden patir, però estan disposats i preparats per fer-ho. I també saben que si la temporada es posa de cara, poden assolir bons resultats. Malgrat tot, hi ha una cosa que els fa confiar en ells plenament, i és que coneixen perfectament el calendari i quins són els partits clau per aconseguir el seu objectiu. A tot això caldria afegir-hi el rendiment d'alguns elements individuals, amb menció especial per Jaume Lloverola, que donen aquest plus de solvència en moments puntuals al llarg de la temporada.

Tot això en el marc d'una campanya molt atípica, amb la lliga aturada durant un mes i mig pel Mundial i amb un final complicat, perquè tan bon punt acabi la competició hi haurà el campionat d'Europa. Això implica la tasca essencial dels preparadors físics, per tenir els jugadors a punt en cada moment clau de la temporada. Serà així pels equips grans com el Barça, el Liceo, el Reus Deportiu o CE Noia, ja que cal no oblidar que el play-off final sempre pot donar moltes sorpreses. No val a badar, no et pots relaxar.

I el mateix val pels equips que apunten a la salvació. Per mantenir la categoria cal estar també al màxim de rendiment i no entrar en dinàmiques dolentes en els moments clau.

Dit això, el play-off és molt positiu pel nostre esport, perquè és el moment en el qual es veuen els pavellons més plens i en el que la lliga recupera l'esplendor que havia tingut en el seu conjunt fa anys. Un protagonisme que els darrers temps ens ha robat el campionat portuguès, ara mateix el millor de l'hoquei patins, amb cinc o sis equips molt potents i una lliga molt oberta i emocionant.

I no voldria acabar aquesta reflexió, sense apuntar la bona salut que viu l'hoquei gironí. Una mostra clara en els darrers temps han estat la Supercopa d'Espanya i la Golden Cup, disputades a Olot, on els aficionats al nostre esport en aquestes contrades han gaudit d'allò més amb hoquei de qualitat. Aquesta és la millor notícia de cara a les expectatives de futur.

L'Estany

Ajuntament de Banyoles

De Banyoles

Destinació

de turisme esportiu

El turisme esportiu s'ha convertit en els últims anys en un sector estratègic a Catalunya per les seves instal·lacions capdavanteres i per la gran oferta per a realitzar estades esportives, sigui de manera individual o en equip. El 2003, l'Agència Catalana de Turisme va crear la seva marca de Turisme Esportiu, una distinció que s'atorga als municipis, equipaments i empreses especialitzades, que compleixen els estàndards de qualitat en les diferents disciplines esportives i els reconeix l'excel·lència en els recursos i els serveis per a fer la pràctica esportiva o gaudir d'esdeveniments i campionats d'elit i grans esdeveniments esportius.

Més enllà de l'excel·lent nivell que té Girona en el món de l'esport, les seves comarques destaquen també per tenir diversos esdeveniments de primer nivell internacional i per disposar de tres localitats que disposen de l'esmentada distinció com a Destinacions de Turisme Esportiu. Són Banyoles, Girona i Lloret de Mar.

BANYOLES, primera destinació

Banyoles i la comarca del Pla de l'Estany és un territori petit en les seves dimensions (267,73 km²), però amb una important tradició esportiva, un entorn natural únic per practicar l'esport, un clima excel·lent i una situació estratègica privilegiada.

L'espai és ideal per a tots aquells esportistes d'elit, professionals o aficionats, així com clubs i federacions, que busquen un lloc on realitzar els seus treballs d'entrenament i estades de preparació.

Banyoles té una àmplia experiència en l'organització de grans esdeveniments esportius, amb gairebé seixanta esdeveniments anuals, dels quals més d'una quinzena són de relleu internacional. Destaquen les estades d'entrenament d'un gran nombre d'equips i federacions esportives i, fins i tot, l'elecció de Banyoles com a lloc de residència d'alguns esportistes d'elit així ho avalen.

La localitat va ser Subseu dels Jocs Olímpics del 1992 i ha estat i és seu de diferents competicions internacionals de rem, triatló i BTT. Va rebre la distinció com a Destinació de Turisme esportiu l'any 2004.

A la ciutat també s'hi ubica des del 2005 la primera Càtedra d'Esport i Educació Física de la Universitat de Girona i el Centre d'Estudis Olímpics de la Universitat de Girona; a més de cicles formatius de grau mitjà i superior d'activitats físicoesportives per a la formació i divulgació de l'activitat física i l'esport.

La destinació turística esportiva compta amb més de vuitanta equipaments esportius, on es practiquen vint-i-dues modalitats diferents, de les quals en destaquen el rem i el piragüisme, el ciclisme i la BTT, la natació, els esports col·lectius (bàsquet, futbol i handbol), el triatló i el running.

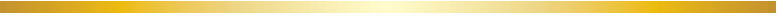
Més de quaranta agents intervenen en l'àmbit esportiu de la comarca, dels quals cinc són empreses de turisme actiu i esportiu, quatre són administracions públiques que destinen recursos a l'esport i el turisme i trenta-tres són entitats, clubs i associacions de turisme esportiu i actiu.

Banyoles va ser el primer destí certificat en Turisme Esportiu per l'Agència Catalana de Turisme, l'any 2003. Aquest segell de qualitat reconeix la destinació turística per oferir uns recursos i serveis d'alta qualitat adreçats a esportistes d'elit, professionals, amateurs i turistes que vulguin practicar activitats esportives.

L'entorn natural únic, sumat a les instal·lacions i equipaments esportius de qualitat de què disposa la ciutat, ofereixen tant a l'esportista, com al visitant un gran ventall d'ofertes i possibilitats esportives.

El clima de la ciutat, característicament mediterrani, amb temperatures suaus i molta llum, també és excel·lent per entrenar i competir al llarg de tot l'any.

A més, la ciutat i tot el seu entorn natural, es troben en una situació estratègica privilegiada a 20 km de Girona, a una hora de Barcelona, a mitja hora de les esplèndides platges de la Costa Brava i a una hora de les muntanyes del Prepirineu i Pirineus.

Any rere any, Banyoles es consolida com a seu d'un important nombre de proves i esdeveniments esportius aprofitant el privilegiat entorn natural de què gaudeix i demostrant la seva capacitat d'infraestructura i gestió. Això és el que permet que en tota la comarca del Pla de l'Estany, i amb Banyoles com a capdavantera, s'hi organitzen més de cinquanta esdeveniments anuals, dels quals com queda dit, una quinzena són de relleu internacional.

Banyoles presenta anualment el calendari d'esdeveniments esportius que se celebren al llarg de l'any. En l'actual exercici han destacat, per exemple, la celebració de la Copa Catalana Internacional BTT Biking Point, el Campionat de Catalunya d'Hivern de Piragüisme, la Mitja Marató, el Triatló Internacional, el Campionat d'Espanya de Natació d'Aigües Obertes, el Campionat Europeu de Dragon Boat, o el Campionat d'Espanya de Rem.

Diverses de les activitats que es porten a terme, siguin a nivell català, estatal o internacional, es repeteixen cada any, fet que converteix Banyoles en capital de l'esport.

GIRONA, el ciclisme com a bandera

La ciutat de Girona va ser certificada per l'Agència Catalana de Turisme com a Destinació de Turisme Esportiu a finals de juliol de 2015. Un segell que la reconeix com una destinació que ofereix recursos i serveis d'alta qualitat, instal·lacions esportives, allotjaments adaptats i serveis especialitzats tant per als esportistes professionals com per als turistes que vulguin practicar activitats esportives. La ciutat està acreditada en les especialitats de running, ciclisme (carretera i BTT), natació, atletisme, tennis i posteriorment, també en triatló.

Tot i això, el ciclisme és la disciplina esportiva amb més repercussió a la ciutat, amb gran quantitat de negocis relacionats amb aquesta activitat. En aquest sentit, hi ha empreses que organitzen tours i tenen serveis complementaris (botiga, etc.) com Cicloturisme, Eat, Sleep & Cycling o BikeCat. També noves botiges com Castelli i la propera obertura de Trek, al centre de la ciutat. Comerços que complementen als ja existents com The Service Course.

També al voltant de la ciutat hi ha negocis a grans naus industrials com Megamo a Vilablareix o Bici Scapa a Sarrià de Ter, que es nodreixen de la ciutat i de la comarca. Alhora trobem locals de restauració com La Fàbrica i Espresso la Màfia (Christian Meier), Federal Café (del corredor australià Rory Sutherland), Hors Catégorie Girona (el ciclista Robert Gesink està vinculat a aquest projecte), Rocacorba Café o establiments que creen les seves pròpies sinergies com La Comuna Café & Residence, del triatleta Jan Frodeno.

Aquesta indústria del ciclisme i les bones condicions climatològiques de la zona fan que una bona quantitat d'equips i ciclistes professionals i semiprofessionals passin llargues temporades a Girona per entrenar.

Hi ajuden la bona comunicació de la ciutat, amb la línia de l'AVE, l'aeroport propi i el de Barcelona a poca distància. També les magnífiques carreteres secundàries per entrenar, tant a prop del mar, com dels Pirineus i d'Andorra. I paral·lelament a tot això, la gastronomia local i l'àmbit cultural.

LLORET DE MAR, multidisciplinària

Lloret de Mar és Destinació de Turisme Esportiu certificada des de 2006, en les disciplines de futbol, atletisme, natació, esports col·lectius, triatló i ciclisme.

La població rep anualment a més de 60.000 esportistes i acompanyants i durant l'any 2019, abans de la pandèmia, va acollir un total de 446 esdeveniments i competicions esportives, números que ara està tornant a recuperar.

La localitat costanera té uns 38.000 habitants i ha tingut tradicionalment una clara orientació cap al turisme i també cap a l'esport. Disposa d'una excel·lent infraestructura hotelera i compta amb unes instal·lacions i un entorn que permeten la pràctica de disciplines diverses com ara el futbol, el bàsquet, l'hoquei patins, l'handbol, l'atletisme, la natació, la natació en aigües obertes, el ciclisme en diferents modalitats, els esports nàutics i de platja, la petanca o l'automobilisme, entre d'altres.

La destinació lloretenca disposa d'una oficina que centralitza les reserves i consultes sobre la disponibilitat dels diferents equipaments esportius, alhora que acredita més d'una vintena d'hotels i allotjaments destinats amb el segell de qualitat esportiva.

En l'aspecte esportiu, hi ha alguna activitat que Lloret proposa de manera molt singular. És el cas de les rutes de natació per mar, que estan senyalitzades i abalisades i que permeten explorar el litoral i gaudir-ne de manera segura. Són també l'espai ideal per entrenar en aigües obertes en un entorn natural privilegiat. També destaquen els esports de platja, gràcies als quilòmetres de sorra que té la població, entre ells la pràctica del triatló.

El fet de disposar de la zona esportiva integrada en el centre de la població, a només 800 metres de la platja i envoltada d'establiments hotelers, fa de Lloret una localitat idònia per la pràctica de qualsevol esport.

RIHUMA
CENTRE ◆ CLÍNIC

Trenta-cinc anys
al servei de la medicina,
la fisioteràpia
i la rehabilitació
en el món de l'esport

WWW.CLINICARIHUMA.COM

impremtapagès®
— des de 1943 —

packagingpagès®
— des de 1995 —

www.impremtapages.com

CURRICULUM AUTORS

Àlex Granell

Futbolista professional.

Actualment al Lommel SK de la Segona divisió belga.

Excapità del Girona FC i jugador que ha disputat més partits amb el Girona FC a la LFP (233).

Pedro Martínez

Entrenador professional de bàsquet.

Actualment al Baxi Manresa de la Lliga ACB.

És el segon entrenador que més partits ha dirigit a la màxima categoria del bàsquet estatal.

Campió de lliga amb el València Basket.

Michel Sánchez

Entrenador professional de futbol.

Actualment al Girona FC, equip al qual la temporada 21/22 va ascendir a Primera Divisió.

Exfutbolista professional, també ha entrenat el Rayo Vallecano i el Huesca a primera.

Anna Caula

Secretària general de l'esport de la Generalitat de Catalunya.
Exentrenadora de bàsquet. Va ascendir l'Uní Girona a la lliga femenina i va ser la responsable tècnica de l'equip en els primers anys a la màxima categoria del bàsquet femení estatal.
Actualment centrada en el món de la política.

Vicente del Bosque

Entrenador professional de futbol.
Va guanyar el Campionat del Món com a seleccionador espanyol l'any 2010.
Abans havia entrenat el Real Madrid, amb qui va aconseguir diversos títols estatals i internacionals.

Pablo Machín

Entrenador professional de futbol.
Va ascendir el Girona FC a la Primera divisió, categoria en la qual el va dirigir una temporada.
També ha entrenat el Sevilla, l'Espanyol i l'Alabés, a més d'altres experiències a l'estranger.

Pablo Laso

Entrenador professional de bàsquet.
Ha entrenat el València Bàsquet, el Cantàbria, el Guipúzcoa i el Real Madrid durant més d'una dècada, amb qui ha guanyat diversos títols nacionals i internacionals. Amb anterioritat havia estat jugador professional amb diversos equips, fet que el va convertir en jugador històric de la lliga.

Alfred Julbe

Entrenador professional de bàsquet.
Ha entrenat diversos equips de la Lliga ACB, entre ells el Joventut de Badalona i el Valvi Girona.
També ha dirigit equips i seleccions internacionals. En les dues darreres temporades ha estat el màxim responsable de l'Spar Girona a la lliga femenina.

Jordi Camps

Seleccionador català d'hoquei patins.
Ha dirigit diversos equips de l'Ok Lliga com el Lloret, el Voltregà, el Tordera i el Reus Deportiu.
També ha estat seleccionador de Sud-Àfrica, Colòmbia i Brasil.

Jordi Sunyer

Periodista esportiu de Televisió de Catalunya.
Presenta el programa “Som tossuts”, dedicat a l'actualitat del Girona FC, i és redactor del “Gol a gol”. Des del 2005 ha realitzat més de mil retransmissions esportives, entre elles les de l'ascens del Girona a Segona A, el 2008; i l'ascens a Primera, el 2022.
També havia estat a ràdio Sant Feliu, Ràdio Costa Brava i Ona Catalunya. Col·laborador en diferents capçaleres de premsa escrita.

Marc Mundet

Periodista esportiu de RAC1.
Llicenciat en Comunicació Audiovisual per la Universitat de Navarra. Cap de l'àrea de bàsquet de RAC1 des de l'any 2004.
Guardonat amb el premi “Periodista de l'any” per la Fundació del Bàsquet Català de la Federació Catalana.

Arnau Segura

Polítòleg i periodista esportiu.

Redactor de l'agència EFE a Girona, per cobrir les informacions del Girona FC, Bàsquet Girona i Unió Girona.

Col·laborador de la revista *Panenka*, El diari Rra, El Periódico i El Diari de Girona.

Eddy Kelele

Fotoperiodista.

Ha treballat pel Nou Diari, Diari de Girona, Avui, El Periódico, La Vanguardia, Mundo Deportivo, AS, Sport i Reuters. Fundador de l'agència fotoperiodística Click Art Foto. Actualment compagina la docència a l'escola universitària Eram, amb la feina per diferents mitjans de comunicació. Ha publicat diversos llibres. Guardonat l'any 2012 amb el premi Carles Rahola de fotoperiodisme.

Josep Guardiola

Periodista esportiu.

Més de trenta anys fent retransmissions radiofòniques de futbol i bàsquet. Ha treballat en mitjans de comunicació de televisió, ràdio i premsa. Autor de diversos llibres i publicacions esportives. Actualment fent les retransmissions del Girona FC a Primera divisió. Guardonat l'any 2022 amb el premi Carles Rahola de televisió pel documental "Els set magnífics, de Vista Alegre a Montilivi".

Natsbi

FRESH PETFOOD

NUTRICIÓ DE VERITAT PER AMICS DE VERITAT

Paco Pérez

Xef internacional amb
5 estrelles Michelin

Ramon Mitjana

40 anys d'experiència
en alimentació animal

Gosbi

LA CAMBRA, MES QUE MAI, AL COSTAT DE LES EMPRESES

Més de 64.000 empreses i autònoms que creen una economia viva i dinàmica

	1 a 9 assalariats 25.674	10 a 49 assalariats 2.453
	50 a 199 assalariats 320	200 o més 72
	Sense assalariats 33.517	

INTERNACIONAL

270

Consultes de comerç exterior

27

Empreses participants en missions i agendes comercials internacionals

15

Programes d'iniciació i estudis de mercat internacionals

169

Oportunitats de fabricació captades a les Fires de Subcontractació

401

Assistents a jornades i webinars de comerç internacional

CERTIFICATS D'EXPORTACIÓ

+ 25.000

Certificats d'origen anuals

CULTURA EMPRESARIAL I FORMACIÓ

Programa d'Ocupació Juvenil

850

Joves formats

72

Accions formatives realitzades

FIRES VIRTUALS TREBALLEMGI I FPDUAL

800

Joves participants

125

Empreses participants i assessorades

300

Ofertes de treball presentades

2.500

Entrevistes realitzades a joves

CAMPUS EMPRESARIAL VIRTUAL

300

Cursos online ofertats

DESENVOLUPAMENT EMPRESARIAL

+ 700

Certificats digitals de Camerfirma

50

Visites concertades amb emprenedores

30

Llistats d'empreses de Camerdata pressupostats

+ 4.000

Tràmits de l'Oficina de Gestió Empresarial (OGE)

OFICINA ACELERA PYME (OAP)

+ 200

Consultes de transformació digital a empreses

oap@cambragirona.org

PROGRAMES EUROPEUS

- > Indústria 4.0
- > Innocámaras
- > Programa sostenibilitat

COMERÇ I TURISME

+ 30

Jornades i tallers formatius impartits

+ 1.100

Assistents

OFICINA NEXT GENERATION EU

+ 200

Projectes assessorats

nextgeneration@cambragirona.org

PROGRAMES TRANSFRONTERERS

+ 1.500

Empreses participants en intercanvis empresarials transfronterers

FORMACIÓ I OCUPACIÓ

+ 1.200

Convenis d'alumnes en pràctiques a les empreses gironines

Cambra
de Comerç de Girona

Gran Via Jaume I, 46 17001 - Girona
Tel. 972 418 500

cambra@cambragirona.org

www.cambragirona.cat

L'EXIT no està
en vèncer sempre, sinó en **NO**
RENDIR-SE MAI

